

CORNELIUS DE HOOFDMAN

13 preken n.a.v. Handelingen 10

Door

Ds. P. BLOK

Predikant der Gereformeerde Gemeente te Dirksland

van 20 augustus 1959 tot 2 december 1980

UITGAVE: BOEKHUIS ARIESE — MIDDELHARNIS, 1977.

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2015**

INHOUD

1. Cornelius, de hoofdman

"En er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende genaamd de Italiaanse, godzalig, en vrezende God met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende. Deze zag in een gezicht klaarljk, omtrent de negende ure des daags een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: "Cornelius!" En hij, de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: "Wat is het, Heere?" En hij zeide tot hem: "Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God!"

2. De vrucht van Gods boodschap

"En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus; deze ligt thuis bij ene Simon, lederbereider, die zijn huis heeft bij de zee; deze zal u zeggen wat gij doen moet. En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten, en een godzalige krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren; en als hij hun alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe."

3. Het welbehagen Gods tot de heidenen

"En des anderen daags, terwijl deze reisden en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak om te bidden, omtrent de zesde ure. En hij werd hongerig en begeerde te eten; en terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen; En hij zag de hemel geopend, en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden, en neergelaten op de aarde; In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde, en de wilde en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels. En er geschiedde een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet. Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere; want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was. En een stem geschiedde wederom ten tweede male tot hem: Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken. En dit geschiedde tot driemaal. En het vat werd wederom opgenomen in de hemel."

4. De vervulling van Gods raad

"En alzo Petrus in zichzelf twijfelde, wat toch het gezicht mocht zijn, dat hij gezien had, zie, de mannen, die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende naar het huis van Simon, stonden aan de poort; en iemand geroepen hebbende, vraagden zij, of Simon, toegenaamd Petrus, daar te huis lag. En als Petrus over dat gezicht dacht, zeide de Geest tot hem: Zie, drie mannen zoeken u; daarom sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelende; want Ik heb hen gezonden. En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius tot hem gezonden waren, en zeide: "Ziet, ik ben het, dien gij zoekt; wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt?"

5. Gods genade geopenbaard

"En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius tot hem gezonden waren, en zeide: Ziet ik ben het, die gij zoekt; wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt? En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman over honderd, een rechtvaardig man en vrezende God, en die goede getuigenis heeft van het ganse volk der Joden, is door Goddelijke openbaring vermaand van een heilige engel, dat hij u zou ontbieden te zijnen huize, en dat hij van u woorden der zaligheid zou horen. Als hij hen dan ingeroepen had, ontving hij ze in huis. Doch des anderen daags ging Petrus met hen heen, en sommigen der broederen, die van Joppe waren, gingen met hem."

6. Het gezelschapsleven te Cesaréa

"En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa. En Cornelius verwachtte hen, samengeroepen hebbende die van zijn maagschap en bijzonderste vrienden. En als het

geschiedde, dat Petrus inkwam, ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij.

Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mens. En met hem sprekende, ging hij in, en vond er velen, die samengekomen waren."

7. Geloofsvereniging

"En hij zeide tot hen: Gij weet, hoe het een Joodse man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten. Daarom ben ik ook zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde. Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij hebt ontboden.

En Cornelius zeide: Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, en ter negende ure bad ik in mijn huis.

En ziet; een man stond voor mij, in een blinkend kleed, en zeide: Cornelius! uw gebed is verhoord en uw aalmoezen zijn voor God gedacht geworden. Zend dan mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus; deze ligt te huis in het huis van Simon, de lederbereider, aan de zee, welke, hier gekomen zijnde, tot u spreken zal. Zo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden, en gij hebt welgedaan, dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is."

8. Gods soevereiniteit

En Petrus, de mond opendoende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; Maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.

Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; deze is een Heere van allen.

9. Petrus' prediking te Cesaréa

"Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; deze is een Heere van allen."

10. De enige Naam ter zaligheid

"Gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judéa, beginnende van Galiléa, na de doop, welke Johannes gepredikt heeft, aangaande Jezus van Nazareth, hoe God Hem gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht; Welke het land doorgestaan is, goed doende, en genezende allen, die van de duivel overweldigd waren, want God was met Hem."

11. De getuigenis over het heiligdom van Christus' Borgwerk

"En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem; Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout."

12. De heerlijkheid van Sions Koning

"Dezen heeft God opgewekt ten derde dage, en gegeven, dat Hij openbaar zou worden; Niet al den volke, maar de getuigen, die van God tevoren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was.

En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordineerd is tot een Rechter van levenden en doden."

13. De prediking van Christus

"Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam. Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. Enz.

Ds. P. Blok vijftig jaar predikant in Gereformeerde Gemeenten,

Ref. Dagblad 19-8-2009

Een jubileumdienst? "Nee, we noemen het een herdenkingsdienst. Er is niet zo veel te jubelen."

Deze week is ds. P. Blok vijftig jaar predikant. Morgen wordt er in Dirksland een herdenkingsdienst gehouden.

"Het is een wonder dat de Heere me nog niet moe is." De emeritus predikant van de Gereformeerde Gemeenten woont sinds enkele jaren weer in Dirksland, de plaats waar zijn broer, wijlen ds. M. Blok, hem in 1959 bevestigde als predikant. De Flakeese klei trok. Vruchtbare grond. Een smalle grondstrook, hoogstens enkele vierkante meters, pal naast de seniorenwoning, is omgevormd tot groentetuin. Sperziebonen, enkele kroppen sla, verderop een rijtje bietjes. De emeritus predikant - hij houdt wel van een beetje tuinieren - is tevreden met zijn plekje.

"We zitten hier netjes, toch?" Dat er een interview met hem gehouden moet worden, verbaast hem. "Alles staat toch al in eerdere artikelen en uitgaven? De mensen weten inmiddels wel dat we niet kerkelijk zijn opgebracht."

Ds. Blok staat op en loopt naar de boekenkast. "Hier, neem dit maar mee, daar kun je veel details in lezen. Heb je verder nog vragen?"

"Hoe ik dat vind, al die verhalen over mij in boeken? Ach, ik ben er niet altijd direct voor. De mens komt snel op de voorgrond."

Bedachtzaam: "Soms denk ik wel eens dat er over ons geschreven wordt omdat we uit de wereld komen. Zoiets willen de mensen wel lezen."

Herdenken is terugkijken. Dat is wel eens pijnlijk, ervaart de predikant. "Je wordt langzaam een eenzaam mens. De predikanten met wie ik heb gestudeerd, zijn overleden. Gods volk met wie ik omging, is ingezameld."

Preken doet de vitale 89-jarige predikant nog wel. "Iedere zondag twee keer. Vaak hier in de omgeving: Melissant, Herkingen, Nieuwe-Tonge, Middelharnis en ook wel eens in Dirksland. Die gemeenten denken dat ik hun dominee ben. Nee, ik pak geen preken uit de oude doos. Natuurlijk gebruik je wel de gegevens die je in het verleden verzameld hebt, maar elke zondag is weer nieuw."

Hij kijkt naar z'n computer. "Daar staat alles in. Al m'n preekschetsen en preekbeurten. Ik was een van de eersten met een computer." De apparatuur zou in een modern kantoorpand niet misstaan. Een fors flatscreen, een draadloze muis. Verder een scanner. "Ik voelde dat we daar niet omheen konden. Ik probeer nu bij te blijven. Dat gaat goed."

Studeren en schrijven, "eerlijk bezig zijn in Gods koninkrijk", dat doet de predikant graag. Hij heeft zichzelf verplicht om iedere dag minimaal anderhalf uur te schrijven. Hij wijst: "Die boekenkast is gevuld met eigen werk." De predikant schreef meer dan 36 boeken. Hij zwijgt; trekt zijn hand terug. "Ach, het is allemaal zo betrekkelijk."

Ds. Blok nam een grote plaats in binnen de Gereformeerde Gemeenten. Hij had zitting in vele deputaatschappen en commissies. "Er waren weinig predikanten, ik was altijd aan de beurt", legt de emeritus predikant uit. Een hekel had hij er niet aan. "Ook vergaderen is een taak van de kerk. Alles moet met orde geschieden."

Het curatorium - ds. Blok was van 1968 tot 1992 curator - ziet hij als de belangrijkste taak die hem was "toebetrouwd." "Het was geen geringe zaak."

Ook de zending had zijn hart. Papoea, Nigeria, overal is ds. Blok geweest. De predikant wijst op enkele fotootjes aan de wand. "Daar zie je me staan tussen de eerstelingen in het Izigebied. Later ontmoette ik hen opnieuw op een zendingsdag. Dat

gaf bijzondere blijdschap."

Souvenirs, die gingen mee terug naar Nederland. Het is onmogelijk ze over het hoofd te zien. In de hal staat een kort kromzwaard. Ernaast een antiek pistool met fors kaliber. In de studeerkamer nog een pistool. Een strijdbare persoonlijkheid?

"Ach, ik verzamel zo wat. Dat zwaard heb ik uit Izi meegenomen. Het wordt er gebruikt door ruiters op kleine paardjes."

Op het bureau in de studeerkamer ligt een dikke ordner. "Hier zit veel werk in. Vijftien jaar lang iedere maand twee dagen." Hij bladert wat. "Het is een lijst van alle woorden die voorkomen in de kanttekeningen bij de Statenbijbel."

Ds. Blok, sinds 1989 voorzitter van de Gereformeerde Bijbelstichting: "We hebben ze als commissie van de GBS op een rij gezet. Als het nodig was, plaatsten we er een verklaring bij. Deze woorden staan allemaal nog in de Van Dale en worden dus niet vervangen."

"Wat aanbassen betekent?" Hij verheft zijn stem. "Met kracht iets zeggen."

"Moeilijk? Als mensen dat niet weten, moeten ze Nederlands gaan leren. Het is onze taal, het staat gewoon in het woordenboek."

Herdenken is ook vooruitkijken. Er komt een confrontatie met de dood en daarna? Het blijft even stil. "Ja, er is een zeker hopen."

Een zeker weten ook? "Er is een verschil tussen een geloofsweten en een verstandsweten. Gelukkig zijn er ogenblikken dat ik weet niet met een misschientje naar de eeuwigheid te gaan."

"Ik moet de laatste tijd vaak denken aan wat we kunnen lezen in Johannes 17: "Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij gegeven hebt om te doen." Alleen op grond daarvan is ons gebrekkig werk volkomen."

1. Cornelius, de hoofdman

Lezen: Handelingen 10 : 1- 14

Zingen: Psalm 17: 1

Psalm 139: 2, 3 en 9

Psalm 42 : 3

Psalm 31 : 19

Geliefden,

De dichter van Psalm 77 heeft iets van zijn verborgen omgangen met God bekend gemaakt als hij zegt: "Mijn stem is tot God en ik roep." Het is één van de hoogtijden van zijn leven. Hij ziet af van het ondermaanse en ziet op naar de hemel. Hij heeft zijn hart uitgestort. Wat hij de Heere gezegd heeft, is niet verborgen. Hij zegt: "Dacht ik aan God."

Als men aan de Heere denkt, denkt men aan Zijn deugden. Aan Gods heiligheid, rechtvaardigheid, alwetendheid en overalomtegenwoordigheid. Hij denkt aan God. Wie tot God komt, moet geloven dat Hij is een Beloner van degenen die Hem zoeken. Hij zegt: "Dacht ik aan God, zo maakte ik misbaar." Hij heeft zichzelf afgekeurd. In het licht van de volmaaktheden in God is er van deze bidder niets anders overgebleven dan een walgelijk mens. Toch heeft hij, als hij aan God dacht en geen bestaan kon vinden, zijn hart leeggeschreeuwd.

Ik dacht aan mijn snarenspeel en aan de dagen vanouds. Hij heeft het snarenspeel gekend. Wat is dat? De harp van zijn hart heeft getokkeld, er zijn liederen gezongen, verborgen liederen des geloofs. In het snarenspeel heeft hij zijn God geloofd, gediend en geprezen. Dat is een genadedaad, een genadewonder. Maar de harp is gaan zwijgen en tokkelt niet meer. Dat ervaart hij. Wij kunnen God zo gemakkelijk aan Zijn plaats laten. Maar hij beleeft zijn gemis en heeft verdriet over zijn dodigheid. Nu roept hij de levende God aan: "Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op, heeft de toezegging een einde?"

Hij krijgt God nodig. Het is een gelukkig mens, die God nodig krijgt. Dat is niet alleen bij de aanvang van het geestelijke leven, maar ook bij de voortgang.

Wij dachten met u over zulk een geloofsleven te handelen.

De tekstwoorden vindt u in de Handelingen der Apostelen 10 : 1-4:

"En er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende genaamd de Italiaanse, godzalig, en vrezende God met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende.

Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: "Cornelius!"

En hij, de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: "Wat is het, Heere?" En hij zeide tot hem: "Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God!"

Wij willen met u gaan denken over: "Cornelius, de hoofdman."

Ten eerste: Hij is bekend bij God.

Ten tweede: Hij is door God benoemd.

Ten derde: Hij is van God onderwezen.

Cornelius de hoofdman is bij God bekend: "Er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd."

In de tweede plaats: Hij is door God benoemd: "Godzalig, vrezende God met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, God geduriglijk biddende." De Heere geeft hier een beschrijving van hem.

Ten derde: Hij is van God onderwezen: "Deze zag in een gezicht klaarlijk omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem in komen en tot hem zeggen: "Cornelius."

De Heilige Geest geve ons dat onderwijs te ervaren.

Geliefden,

Er ligt voor ons een Goddelijke geschiedenis. De Heere maakt de geschiedenis. Wanneer het hier in deze tekst over de Goddelijke geschiedenis gaat, moeten wij dat nader onderzoeken.

Wij lezen bij de aanvang in het boek van de Handelingen, dat Lukas aan Théofilus schrijft, dat hij alles tevoren naarstig onderzocht heeft. Dus ook deze geschiedenis. Hij gaat verhalen van Cornelius de hoofdman. Hij beschrijft de plaats, de persoon, de tijd, de omstandigheden, de gebeurtenissen van zijn leven. Hier wordt heel de historie bekend gemaakt.

God roept een heiden en daarna de apostel Petrus. Het leert ons wat. De boodschap Gods na Pinksteren is, dat het evangelie zou uitgaan uit Jeruzalem en van Sion zou de wet uitgaan. De aarde moet vol worden van de kennis des Heeren. Dat moet ook door de discipelen geleerd worden. Dat de middenmuur des afscheidsel was gebroken en het handSchrift der zonde was uitgewist, zou hierin openbaar worden.

In Cesaréa is een heilshistorie geopenbaard. God gaat het Godsrijk bouwen. De Filistijn, de Tyriër en de Moor zullen in de Godsstad worden voortgebracht.

Paulus schrijft later over deze verborgenheid, dat de Heere het doet, opdat zij tot jaloesheid gebracht zouden worden door een volk, dat Zijn volk niet was.

Hij wijst naar Jesaja 65: "En Jesaja verstout zich, zeggende: "Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten en een volk, dat naar Mijn naam niet was genoemd, tot dezelve zeg Ik: "Ziet, hier ben Ik."

Het gaat nu gebeuren. Het wonder wordt niet onder Israël verheerlijkt. Israël heeft op de boodschap van Pinksteren geantwoord. Stefanus heeft tot hen gesproken: "Gij wederstaat altijd de Heilige Geest."

Israël heeft op de Pinkstervrucht geantwoord met het werpen van stenen. Zelfs het wonder van genade verheerlijkt in een briesende Saulus, heeft hen niet gebogen voor het wonder van vrije genade. Ook dat wonder van genade na de Pinksteren hebben zij verworpen.

De Heere zegt: "Ik zal Mijn aangezicht wenden tot een volk, dat waardiger is dan gij."

De Heere gaat wonderen van Zijn genade openbaren aan de heidenen. Hij gaat daarmee aan ons tonen, hoe dat wonder wordt gewerkt.

Wat de Heere deed in het leven van deze hoofdman moet persoonlijk, onderwerpelijk, zielsprofijtelijk in ons hart precies eender verheerlijkt worden. Het gaat over een uitverkoren heiden. Het is een opmerkelijke zaak.

Lukas, die dit alles naarstig, onderzocht heeft, gaat ons schrijven: "En er was een zeker man"

Het betekent: er was iemand. Wanneer wij in onze gesprekken zo spreken en zeggen: het is iemand, dan betekent dit van weinig waarde. Dat betekent ook het Griekse woord. Het mensenkind waar het over gaat, is een voorwerp waar God naar omziet, niet omdat hij waardig daartoe is. Ook hij is met de hele wereld verdoemelijk voor God. Hij ligt gerekend in de bondsbreuk van Adam. Hij is een mensenkind, dat nooit

naar God zou gezocht en gevraagd hebben.

Maar is er één mens, één kind van God, die zeggen kan, dat hij de eerste was, die naar God ging zoeken en vragen? Nee toch? God was de Eerste.

Er was een man. Dat is zo onpersoonlijk. Het is geen bijzondere man. Toch gaat de Heere bijzondere weldaden aan hem schenken en Zijn bemoeienissen aan hem openbaren.

Gods Woord leert het in alle eenvoud. Alle waarde of verdienstelijkheid in een mens worden tegelijkertijd verworpen.

Betekende het wat, toen God naar u omzag? Nee toch? Wij lezen, dat hij bij God bekend was.

"Een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius."

Hij was bij God bekend. Daar willen wij uw aandacht voor vragen.

Hij was in de eerste plaats bekend van eeuwigheid.

Wat de Heere Jezus tot Nathanaël gezegd heeft, geldt ook voor al Gods keurlingen op de wereld.

"Ik zag u, eer dat gij onder de vijgenboom waart."

God heeft hen gekend en van eeuwigheid geliefd. Van eeuwigheid gewild en begenadigd. De oorzaak van de zaligheid ligt altijd Boven. Daarom is dat een oorzaak van aanbiddelijke verwondering. God ziet naar een dode, naar één, die van zichzelf naar God niet vraagt.

Cornelius is bekend, ook ten opzichte van zijn natuurlijke geboorte. Daarom hebben wij u Psalm 139 laten zingen:

*Ja, Gij, Wiens wijsheid nimmer faalt,
Had mijn geboortestond bepaald;
Eer iets van mij begon te leven,
Was alles in Uw boek geschreven.*

God bepaalde zijn geboorteur, maar ook de plaats waar hij geboren zou worden. Dit voorwerp van vrije genade werd geboren in het blinde heidendom, vervreemd van het burgerschap Israëls, vreemdeling van de verbonden der belofte en geen hoop hebbende. De Heere heeft ook het leven van Cornelius bepaald. Hij heeft hem naar het onbegrijpelijke van Zijn Raadsvervulling doen opwassen. Boven dit alles heeft de Heere hem naar Israël gestuurd. Zijn naam was bij God bekend, want er staat: "En er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius."

Zijn afkomst wordt niet genoemd. Sommige zeggen, dat hij van het doorluchte geslacht van Cornelius, welke wij terugvinden in de Romeinse geschiedenis. Weet u, wat wij van zijn afkomst dachten? Wat denkt u van de afkomst van Gods volk? Weet u, wat Ezechiël daarvan zegt?

En is dat hier in het leven van al Gods kinderen niet waar geworden? "Zijn vader was een Amoriet en zijn moeder een Hetitische; vanwege de walgelijkheid van zijn ziel lag hij geworpen op de vlakten van het veld."

Van deze man is getuigenis gegeven: "Toen ik u voorbij ging, zag ik u."

Hij heeft daar gelegen met al Gods keurlingen, wentelend in zijn geboortebloed, waar geen oog medelijden met hem had.

Ja, Cornelius is van God gekend. Cornelius is een Romein.

Als wij lezen in het tweede hoofdstuk van Daniel, over de vier koninkrijken, die zouden komen eer het Messiaanse Rijk zou komen, is ook het Romeinse Rijk genoemd. In Cesaréa wordt het Messiaanse Rijk geopenbaard.

Daarom is hier een heilsgeschiedenis. Het vierde en laatste Rijk, waar Daniël van heeft geprofeteerd, zou als ijzer zijn.

De Heere neemt uit het ijzeren rijk dit mensenkind en hij wordt gesmeed door het Goddelijke Woord en Gods Geest. Dit mensenkind uit het ijzeren rijk wordt door de smeedhamer Gods gevormd tot een vat van Zijn eeuwige eer.

Dat is Cornelius, de hoofdman.

Wij zouden in onze dagen zeggen: hij is een kapitein of zoals Gods Woord het zegt: een officier uit het Romeinse leger.

Op meer plaatsen komt het woord "hoofdman" voor. Denkt u maar aan de hoofdman over honderd, die bij de Heere Jezus komt en de hoofdman over honderd bij Zijn kruis. De centurio wordt hij genoemd. Honderd mensen heeft hij onder zijn bevel.

Hij heeft vele sterren en gezagstekens. Hij is een belangrijk man. Hij is in Cesaréa. Dat is een residentie van Rome geworden. Het is een belangrijke plaats, want daar zetelt de bezetting.

Deze hoofdman is ingedeeld bij een legioen, dat de Italiaanse genaamd wordt, d.w.z. het legioen dat te Cesaréa de bezettingstroepen uitmaakt, zijn vertrouwde mensen, het zijn allemaal Romeinen. Hoewel de Romeinse keizer zijn legioenen samenstelde uit de volken van alle landstreken, wordt in Cesaréa een Italiaans leger geplaatst. Het zijn mensen waar de overheid op vertrouwen kan. De spanning tussen de Jood en de heiden was daar bijzonder scherp. Daar waren twee koninkrijken, die tegen elkander stonden. Het rijk, waar de Jood naar uitzag, de komst van het zaad Davids en het anti-christelijke rijk Rome.

In de legerplaats Cesaréa komt het tot een botsing. Daar gaat iets wonderlijks gebeuren. Deze heiden uit het heidense bataljon met zo'n belangrijke plaats om de zaken van de Romeinse keizer te dienen, wordt te Cesaréa tot God bekeerd. Van een dienstknecht van dat ijdele rijk gaat God hem een dienstknecht Gods maken. Van een mensenkind met een bijzondere positie tegen het Joodse Rijk wordt hij een mens, die een bijzondere positie krijgt in het Koninkrijk van Christus. Daarin is hij bekend geworden. Wat een wonder heeft God gedaan in het leven van deze heidense man.

Wij lezen in de woorden van de tekst: "Er was een zeker mens te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, en hij was uit de bende genaamd de Italiaanse."

Wat heeft Lukas, die dit alles zo nauwkeurig schrijft, daar toch mee willen zeggen? De Heere laat in Zijn Woord niet alleen een zakelijke mededeling doen, maar geeft een woordelijke mededeling van de geschiedenis. Wij geloven in de woordelijke inspiratie van de Heilige Schrift. De Heilige Geest stelt ons voor een voorwerp van vrije genade. Een mensenkind, dat tegen het Godsrijk staat en daardoor een bijzondere positie gekregen heeft.

Nu wordt hij als een teken van vrije genade gesteld. In Cesaréa gaat de poort der genade open.

*"Zij komen aan, door goddelijk licht geleid,
Om het nakroost dat de Heere wordt toebereid,
Te melden het heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden."*

Er is een les uit te leren. Hoe God de mens ook vindt en waar hij leeft, hoe zijn opvoeding is geweest en welke stand van leven hij inneemt, als God een mens bekeert, dan doet hij dat altijd op dezelfde wijze.

De Heere houdt geen rekening met de sterren van deze man en dat hij van goede huize is, en officier is in het Romeinse leger.

In de voorstelling van de geschiedenis van Cornelius gaat God zeggen, hoe Hij het

mensenkind wederbaart en langs welke weg het gebeurt.

Bent u daar ook nieuwsgierig naar?

Er is een erfenis op de wereld, die werkzaam is met zielsonderzoek, zij lopen zo dikwijls met knopen in hun leven. Zij kunnen het niet beredeneren en bekijken, hoewel zij dat vroeger wel gedacht hebben. Zij zongen toen:

"Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort,

Elk hunner zal in het zaligst oord

Van Sion haast voor God verschijnen."

Dat er tijden in het leven zouden aanbreken, dat zij moeten zoeken naar de eerste beginselen der genade, hebben zij toen niet kunnen denken. Het volk van God moet zo dikwijls vragen of God met hun begonnen is.

Cornelius is bij God bekend, maar ook door God benoemd. Daar handelt de tweede gedachte over.

Wij lezen in de tekst: "Hij was Godzalig, vrezende God, met geheel zijn huis, en doende veel aalmoezen aan het volk, en God gedurig biddende."

Wat is het eerste wat wij moeten overdenken? In de eerste plaats openbaart de Heere daar Zijn Goddelijke vrijmacht.

De Heere Jezus heeft in het nachtgesprek met Nicodémus gezegd: "De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt, noch waar hij heengaat. Alzo is een iegelijk die door de Geest geboren is."

Dat is vrijmacht. De Goddelijke vrijmacht openbaart de Heere na het Pinksterwonder in Cesaréa. In Cesaréa is de wind des Geestes. Een windstoot uit het eeuwige welbehagen, uit de Raad Gods komt in Cesaréa en bedauwt en beademt daar een heidense officier. Dat is vrijmacht, Goddelijke vrijmacht.

Nee, niet in de tempel, niet in Jeruzalem, niet onder Abrahams zaad, maar het betreft een heidense officier. Die windstoot des Geestes raakt hem persoonlijk, onwederstandelijk en vernederend.

"Hoe groot zijn Heere Uw werken,

Hoe ver gaat Uw beleid."

Bij de Heere is geen aanneming des persoons, maar het wordt wel persoonlijk ervaren. Door het werk Gods uit Gods Raad ligt daar een heidense officier. Hij mocht het voor God verliezen.

Het wijst niet alleen op de Goddelijke vrijmacht, maar ook op de Goddelijke orde. Als de Heere hem in de tekstwoorden gaat benoemen, dan is dat niet buiten de orde van de Godsopenbaring, dat kan niet. U vraagt, wat bedoelt u daarmee? Wel het werk van de Heilige Geest is altijd gebonden aan het Heilige Woord en in overeenstemming met de heilige bediening. God werkt nooit buiten het Woord.

Wat is er dan gebeurd? Cornelius is met het Woord van God in aanraking gekomen. Hoe? Wij weten het niet. Wij weten wel, dat hij zaligmakend met het Woord van God in aanraking gekomen is. Misschien een woord uit de mond van een kind van God of een enkel woord uit een preek of een gesprek tussen twee Israëlieten. Wie kan verklaren wat God wil gebruiken om een mens de genadeslag te geven? Wie zal indringen in de onbegrijpelijke Raadsvervulling Gods? God kan een scheurkalenderblaadje gebruiken, maar niet buiten het Woord.

Weet u, wat er dan gebeurt, als de kracht van het Woord ervaren wordt? Dan komt die man met Gods zaak in aanraking.

De wieg van Cornelius heeft gestaan in Italië; dat hij van bepaalde huize was, blijkt, want hij heeft een officiersopleiding gekregen. Dat hij een bijzondere vertrouweling is

van de Romeinse overheid is ook duidelijk. Hij moet een bijzonder zware post gaan innemen onder de rebellen uit het Jodendom, die zo tegen het gezag kunnen opstaan. Dat is Gods Raadsvervulling. God zendt hem naar Israël, waar het Woord der waarheid is, waar de verbondsopenbaring is, waar het Godsrijk openbaar zal worden. God zendt hem naar Cesaréa, waar de prediking van het Woord is.

Dat gaat niet buiten de orde om. De Heere kan wegen houden om het Woord tot de mens te brengen of een mens tot het Woord. Daarin blinkt de Goddelijke vrijmacht, maar ook de Goddelijke orde.

Cornelius moet naar Israël, naar dat vreemde volk, met zo'n vreemde godsdienst. Daar heeft deze heidense hoofdman een onbekende God leren toevallen en leren dienen. Daar heeft een genadedaad hem aan de zijde van de onbekende God gezet.

Wanneer God Zijn volk aan Zijn zijde zet, gaan zij een onbekende God dienen.

Weet u wat er dan gebeurt?

Zij zoeken door het Godswerk het Woord van God, het volk van God en de dag van God. Het leven aan God gebonden, gaat het Woord opeten!

"Toen ik het gevonden heb, heb ik het opgegeten en het is mij zoeter geworden dan honing en honingzeem." Zij hebben betrekking gekregen op de inzetten des Heeren en worden werkzaam met hun staat voor de eeuwigheid.

Zo is ook Cornelius gebonden aan het volk van God. Het zijn zoete banden, die mij binden aan des Heeren lieve volk.

Het genadeleven mag Gods kant kiezen en gaat uit om met Gods Volk te leven.

Toch is Cornelius een onbesneden heiden. Daardoor hoort hij niet bij het volk. Hij is een onbesneden mens. Hij is geen Jood, maar een buitenstaander en een vreemdeling. De tekst leert, waar God begint. Het is de ervaring in het leven van een ontdekt mens.

Zij zeggen "Heere, wat is Uw lieve Volk gelukkig, het zijn de heiligen der hoge plaatsen, mijn hart gaat naar hen uit. Ik ben er jaloers op, maar ik hoor er niet bij."

Cornelius is een onbesneden man.

Hij kan zichzelf er niet bij plaatsen. Hij leeft met het Volk en hij begeert als het Volk te leven, maar met Gods Volk sterven kan niet. Hij is een buitenstaander. Het is een voorrecht, als wij ons zo voor God mogen leren kennen. Toch staat er van hem geschreven, dat hij godzalig was en vrezende God.

Wat is godzalig? Heeft u daar weleens over gedacht?

Dat is een aanduiding van een levensopenbaring. Wij zouden zeggen: dat is een vrome man, maar dan in de zuiverste betekenis. Vroom wil zeggen, dat hij voor God wil leven, al is er geen hemel in het verschiet, al ligt er geen hel achter als straf. Hij heeft maar één begeerte: hij wil met God leven, in het afzien van alles wat buiten God is.

De levensopenbaring heeft hem in de strijd gezet. Door zijn leven openbaarde hij zijn levenskeus. Het is te midden van de heidense wereldopenbaring naar buiten openbaar gekomen. Voor deze hoge officier hebben de manschappen de schouders opgehaald. Dacht u dat ook niet?

Hoor hen spreken: "Hij gaat om met Joden...."

Zij hebben achter zijn rug de spot met hem gedreven, als hij zijn bevelen gaf. Zij moesten waken over dat Joodse volk en hij had de kant van de Joden gekozen! Hij is een voorwerp van hoon, van spot, van verguizing geworden. Deze Cornelius kwam alleen op de wereld te staan.

Tij heeft niet alleen afscheid van de wereld genomen, maar de wereld heeft ook hem losgelaten. Zijn gesprekken waren anders, zijn leven was anders en zijn daden waren anders. Vroeger deed hij mee met het grove militaire leven van zijn dagen, het was roof, hoererij, overspel, maar dat was afgelopen. De banale taal, die zij met elkander

spraken, sprak hij niet meer. Hij kon niet meer lachen waar de wereld om lachte. Hij kon niet meer spotten om de Jood, waar de Romeinen mee spotten. Hij kon niet meer honen over God, Zijn dienst en Zijn dag.

God had een wonder gedaan. Cornelius is godzalig geworden. De levenskeus kwam openbaar. De tekst zegt van hem: "godzalig en vrezende God."

De levensomstandigheden, waar hij in leefde, beletten hem niet om met God te leven en voor God te leven.

Wij zeggen in onze tijd: "Men kan tegenwoordig niet meer zo leven. Het Volk van God had het vroeger toch gemakkelijker dan wij? De levensomstandigheden waren zo anders." Maar wat denkt u dan van deze Romein? Hij heeft sterren op zijn kraag, maar dat is geen oorzaak geweest om zijn genadeleven te verbergen. Dat was een godvrezende man. Dat heeft iedereen kunnen zien. Hij is een wettelijk leven gaan leiden. Zijn hartekeus en harteleven is openbaar geworden. Hij is in de zuivere zin wettisch geworden, maar niet wetteloos. Er is veel wettisch gedoe met een wetteloos leven. Deze man heeft een innerlijke gebondenheid aan God, Zijn dienst en Zijn Woord, heeft eerbiedig leren buigen voor God. Hij boog voor het Woord en toen hij voor het Woord leerde buigen, boog hij voor de inzettingen. Toen hij voor de inzettingen leerde buigen, leerde hij buigen voor de ambten.

Deze heiden heeft in de binnenkamer als een kind liggen schreeuwen om genade.

Hij commandeerde honderden, maar heeft in de binnenkamer liggen bedelen om een kruimel van Gods gunst. Hij is biddende en vastende geweest. Wij lezen in de woorden van de tekst, dat hij een nederig mens is geworden.

Hij vreesde God met geheel zijn huis. Hij heeft zijn gezin geleid in de waarheid. Zijn genadeleven is aan zijn vrouw en aan zijn kinderen openbaar geworden. Het leven van deze vader heeft getuigenis om kracht. Hij sprak over God, over Zijn dienst en over zijn persoonlijk zieleleven. Zijn godvrezend leven heeft het gezin doen buigen onder de waarheid Gods. Er wordt ons medegedeeld: "Doende veel aalmoezen aan het volk en God gedurig biddende." Deze onbesneden Romein is door de genade Gods een liefdeleven geschonken, dat is in de vrucht naar buiten openbaar geworden in liefdedaden. Deze liefdedaden worden nu beschreven. Dat zijn de offeranden Gods.

Hij heeft een harte-offer gebracht, want hij was gedurig biddende. Hij heeft een natuurlijk offer gebracht, want hij gaf aalmoezen aan het volk. Het volk is het volk der Joden. Hij heeft alles over gehad voor het volk van God. Zijn goed is voor Gods lieve kinderen en voor de zaak des Heeren.

U kunt hetzelfde leven aantreffen bij de hoofdman over honderd. Zij spraken van hem tegen de Heere Jezus: "Hij heeft ons een synagoge gebouwd."

Het genadeleven heeft de bezitting voor de zaak en de naam des Heeren overgenomen. Cornelius heeft vele offeranden gebracht aan het volk. Zo wordt Gods volk mededeelzaam in natuurlijke en geestelijke zaken. Van Cornelius staat geschreven, dat hij een harte-offer bracht: "Hij was gedurig biddende."

Wij kunnen ons afvragen: "Wat zal hij gebeden hebben?" Wij weten van hem: "Hij was gedurig biddende."

Hij was veel in de binnenkamer. Dat is de vrucht van waarachtige bekering. Als God de mens te sterk wordt, dan wordt er een aangebonden gebedsleven verwekt. Later moet met schaamte wel eens teruggedacht worden aan het aangebonden leven in de eerste tijden van het leven.

Waar heeft Cornelius gebeden? Waar bidt men om als God ons bekeert?

In de eerste plaats om levensreinheid. Men wil nooit meer zondigen. Het gaat samen met de inleving van eigen onmacht. In de dagelijkse struikelingen heeft Cornelius

gebeden: "Heere, hoef ik alstublieft nooit meer te zondigen?"

Hij heeft ook gebeden om bewaring. Hij bidt: "Heere, laat mij toch niet onbekeerd sterven."

Hij heeft ook gebeden om verlossing. Al had hij nog geen kennis van een Verlosser, hoewel hij innerlijk doorleefde, dat hij verlost moest worden.

Daarom komt de boodschap van de hemel en moet Petrus komen. De heerlijkheid van het Lam moet aan hem geopenbaard worden. Hij weet het niet en het Lam kent hij niet.

De Heere zegt, dat hij godvrezend was. De vrucht van zijn leven bewees dat. Al heeft hij er zelf geen erg in gehad, toen hij als de ellendigste van alle mensen tussen de soldaten liep. Hij moest zijn werk doen. Hij bleef officier. Hij heeft te midden van de brullende soldaten gelopen met een schreeuw in zijn hart: "God, bekeer mij." Hij was een éénling, terwijl de joelende soldaten zich te buiten gingen in alle goddeloosheid.

Hij heeft alleen gezeten in de kantine, alleen aan de kant van de weg. Wanneer zij tegen hem zeiden: "Doet u niet mee?"

Dan moest hij zeggen: "Nee!" Hij was godvrezend.

In het leven heeft hij gebeden om verlossing en de Verlosser kende hij niet. Hier vinden wij de roerselen van het leven uit God.

In Cesaréa wordt het Messiaanse Rijk openbaar. De Koning van de Kerk gaat zijn onderdanen toebrengen: "Hij zal zeggen tot het Noorden: geeft en tot het Zuiden: houdt niet terug. Breng Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde." In Cesaréa ligt een man om God te roepen, te schreeuwen en te bedden of God naar hem om wil zien.

Wij lezen in de tekst: "Hij was godzalig, vrezende God, met geheel zijn huis, doende veel aalmoezen aan het volk en gedurig biddende."

Hij heeft werk gekregen. God heeft hem veel werk gegeven. Het volk van God zal het verstaan! "Ach, werd ik derwaarts weer geleid." Weet u wat onze ouden daarvan zeiden? Het aangebonden leven van toen en de weldaden van nu.

Onze derde gedachte bepaalt ons bij: "Van God onderwezen." Wij lezen in de tekst: "En deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen."

Wij zingen voor wij de derde gedachte overdenken uit Psalm 42 : 3.

"Deze zag in een gezicht een engel des Heeren inkomen en tot hem zeggende: "Cornelius."

De Heere toont een hemels gezicht aan deze heidense hoofdman. Het is een extra ordinaire openbaring. Een bijzondere boodschapper komt van de hemel. Het is een antwoord op het gebed. Dat Cornelius om een weg van verlossing gevraagd heeft, zal het vervolg van de tekst ons duidelijk leren.

De grote Gezant aan de rechterhand des Vaders zendt een hemelse boodschapper om hem naar een aards gezant te wijzen. Wij moeten hieruit leren gebonden te zijn aan de orde, die God in Zijn Kerk verordineerde. Daar gaat God nooit buiten, anders zou God ophouden om God te zijn.

Wij lezen wanneer de boodschap komt. "Het was de negende ure des daags."

In Handelingen twee in het eerste vers staat, dat dit de ure des gebeds is. Zelf schrijft Cornelius in het dertigste vers van dit hoofdstuk: "Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, ter negende ure was ik in mijn huis."

Op welke plaats gaat God Zich aan hem openbaren?

Cornelius ligt op zijn knieën te bidden en naar God te schreeuwen. Hij heeft een

verborgen binnenkamerleven.

Wanneer is het binnenkamerleven naar Gods Woord? Wanneer de Heere daar met hemelse gezindheid bedeeft.

Hij was vastende. Vasten is vleeskruisigend.

Waarom vast hij? Omdat de wereld voor hem verloren was gegaan. God had hem de ijdelheid van het stof laten zien. In zijn leven was een losmakende daad gebeurd. Cornelius lag te bidden en hij vastte! Zijn sterren hebben geen waarde. Zijn plaats in de maatschappij betekent niets. Want hij moet een God voor zijn hart en een Borg voor zijn schuld hebben. In dat licht is de wereld voor hem verloren gegaan. Hij is losgemaakt van het zien en zinnelijke en hemelsgezind schreeuwt hij zijn hart voor de Heere uit. Dan komt de engel. Hij ziet de engel, hij hoort de engel en hij weet, dat het voor hem persoonlijk is. Hij krijgt niet alleen een Goddelijk bezoek, maar ook een persoonlijk bezoek. Het Woord van God moet persoonlijk worden. Wanneer de Heere persoonlijk gaat uitdelen, dan is het niet meer voor mijn buurman of voor mijn buurvrouw, maar dan betreft het ons.

Wat bedoelen we daarmee?

Wij zitten zo vaak in de kerk onder het Woord van God, zonder dat het ons aanspreekt. Het kan ook zijn, dat de heerlijkheid van Sions Koning wordt aangewezen en dat er instemming is in het hart, maar dat wij toch zeggen: "Heere dat is allemaal voor Uw volk, maar niet voor mij, daar val ik buiten."

De Heere komt een persoonlijk bezoek brengen. Hij zegt: "Cornelius"! Het is een wonder, als wij een persoonlijk bezoek van God krijgen. Kent u die persoonlijke Godsbezoeken? Weet u, wat er in de tekst staat?

"De ogen op hem houdende en zeer bevreesd geworden zijnde."

Hij is bevreesd. Dat wijst de kinderlijke vreze. Godsopenbaring geeft vernedering. Gods genade wekt vernedering. Hij is bevreesd. Hij is verwonderd, vertederd en vatbaar gemaakt. Dat blijkt uit hetgeen hij zegt: "Wat is het Heere? Waar gaat het over? Welke boodschap hebt U?"

De onwaarde van zijn leven betoont de Goddelijke genade. Dan hoort hij de boodschap Gods. "De engel zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot een gedachtenis opgeklimmen voor God."

Ligt er verdienstelijkheid in de aalmoezen? Ligt er verdienstelijkheid in gebed? Nee!

Weet u wat God doet? Daar moet u altijd op letten. De Heere werkt Zijn Eigen werk. De Heere openbaart Zijn Eigen werk en de Heere kroont Zijn Eigen werk. Alles wat uit het nieuwe leven openbaar komt, is het werk van Gods Geest.

De Heere bindt de nood in het hart op. Hij verwekt het gebed om het van de hemel te beantwoorden. Hij is de Alfa en de Omega, het begin en het einde. Hij werkt alles! De nood in het hart, de nederigheid in het hart en de vervulling in het hart, het is alles Gods werk.

"Het is God, Die in u werkt, beide het willen en werken." Daarom wordt het volk van God zo afhankelijk van de hemel.

Er staat: "Uw gebeden zijn tot een gedachtenis gekomen."

De geur van het nieuwe leven is niet verborgen. Zij is opgeklimmen, opgeluisterd en gereinigd door het gezegende bloed des Lams. De geur van het harte-offer zal God niet verachten.

Gods offers zijn een gans verslagen geest, Door schuldbesef getroffen en verslagen."

Die kan God niet verachten. God gaat Zijn Eigen werk bekronen. Zij zijn in Gods gedachten. God gedenkt Zijn Eigen werk. Het zijn de Godsgedachten, die verootmoedigen, maar ook vervullen met eeuwige genade.

Het licht van Gods genade bestraalt het leven. Hij krijgt antwoord op zijn zielenood. De engel zal zeggen: "Ga heen, zendt naar Joppe, vraagt naar ene Petrus, die zal u de weg der zaligheid leren." Deze Godsgezant zal komen. Wat zal Petrus dan tegen Cornelius zeggen? Hij gaat spreken van Hem, Die de Gezondene des Vaders is. Hoe Christus de deugden Gods heeft opgeluisterd. Hij spreekt van Zijn verwervende arbeid en van Zijn toepassende arbeid.

Hoelang Cornelius heeft gebeden, weten wij niet. Wij weten wel dat het een gebedsleven was, zoals de Heilige Geest het leert op de leerschool van vrije genade.

Hoe vaak en zwaar zijn leven bestreden is, weten wij ook niet. Dat het bestreden is, weten wij wel. Het is een leven geweest, waar al Gods kinderen wat van leren. Zij zullen door vele verdrukkingen ingaan in het koninkrijk Gods.

Hoelang hij in het duister geleefd heeft, is ook voor ons verborgen. Wij weten wel, dat de dagen der duisternis vele zijn.

Het belangrijkste weten wij wel. De Heere heeft betoond van hem af te weten. Ook in zijn leven zal het licht opgaan. Ook van deze heiden zal getuigd mogen worden: Een volk dat in duisternis wandelt zal een groot licht zien. Die wonen in het dal der schaduwen des doods zal het licht opgaan.

*Al laagt g',o Isrel als weleer,
Gebukt bij tichelstenen neer,
Toen gij uw juk moest dragen,
En zwart waart door uw dienstbaarheid,
U is een beter lot bereid:
Uw heilzon is aan 't dagen.*

Amen.

2. De vrucht van Gods boodschap

Lezen: Psalm 112

Zingen: Psalm 119: 5 en 3

Psalm 72 : 5,6 en 7

Psalm 22 : 14 en 15

Psalm 65: 1

Geliefden,

In het lied dat u is voorgelezen, heeft de dichter van Psalm 112 geheimen van Goddelijke genade geopenbaard. In het lied heeft hij geschreven, dat de oprechten een licht opgaat in de duisternis. Dat is een heilgeheim voor een mensenkind, dat in de duisternis van het leven geen licht meer ziet en geen weg meer weet. Gods Woord zegt, dat er een volk leeft in de duisternis, dat toch oprecht wordt genoemd. De oprechten leven in de duisternis.

De ervaring leert, dat de dagen van de duisternis vele zijn. Toch wordt dit hier niet bedoeld. Hier staat: "De oprechte gaat het licht op in de duisternis." Het wijst op de zielslegering, de stand van het geestelijke leven van een kind van God, die met zichzelf hopeloos vastgelopen is. Gods kinderen lopen vast, zij kennen tijden, dat zij niet verder kunnen.

In Psalm 112 wijst de dichter op een mens, die het niet meer weet, hoe hij met God verzoend moet worden. Hij heeft naar God gezocht en meende in de weg van een verbroken werkverbond te komen tot de gemeenschap met God. Dat is mislukt. Gelukkig mislukt. Zijn leven is in de dood geëindigd. Hij heeft geen werken die God behagen.

De Heere zegt, dat zij oprechten zijn. Het licht gaat op in de duisternis. Dat wil zeggen, dat de Heere die uitgewerkte mens gaat heenwijzen naar de weg van zaligheid uit God vandaan. Hij is bezig geweest om een weg van de mens vandaan naar God te zoeken. Daar heeft de Heere een streep doorgezet. Zulke strepen zijn gelukkig in ons leven. Waar de mens de weg naar de hemel afgesneden ziet, daar heeft de Heere een weg van de hemel naar de aarde geopenbaard. Dat bedoelt deze dichter als hij zegt. "De oprechten gaat het licht op in de duisternis."

Daar zong de Kerk van in de kerstnacht:

*Een licht, zo groot, zo schoon,
Gedaald van 's hemels troon,
Straalt volk bij volk in d' ogen.*

Zitten zij ook nog in de gemeente, mensen in de nacht van hun leven, die hopeloos voor God zijn vastgelopen en zich afvragen, hoe het nu verder moet.

Wij dachten uw aandacht daarvoor te vragen. U vindt de tekst in de Handelingen der Apostelen 10 : 5 t/m 8:

"En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus; deze ligt thuis bij ene Simon, lederbereider, die zijn huis heeft bij de zee; deze zal u zeggen wat gij doen moet. En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten, en een godzalige krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren; en als hij hun alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe."

Wij willen met u denken over de vrucht van Gods boodschap. Een tweetal hoofdgedachten vragen onze aandacht.

Ten eerste: De boodschap verstaan.
 Ten tweede: De boodschap aanvaard.

De boodschap verstaan: "En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon."
 In de tweede plaats: de boodschap aanvaard: "Als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten."
 De Heilige Geest leide ons in de waarheid.

Geliefden,

Het gaat over Cornelius.

De vorige overdenking heeft ons in de eerste verzen van Handelingen 10 daar iets over gezegd. Cornelius, de Romein, die hoorde bij de bende van de Italiaanse. De onbesneden heiden, die het voor God heeft mogen en moeten opgeven. Zo is de genadeles. Hij moet het niet alleen opgeven, maar hij mag het ook opgeven. Dat is een wonder.

Hij is in zijn leven openbaar geworden, biddende, vastende, Godvrezende. De Heere heeft niet alleen zijn gebed gehoord, maar ook verhoord. De Heere heeft de diepten van de ziel gepeild. Hij weet, waar het om ging, want Hij ziet daarin Zijn Eigen werk. Hoe moeten wij dat duidelijk maken?

Wanneer de akkers groen gaan worden, ziet de boer daar in zijn eigen werk. Hij heeft geploegd, hij heeft geëgd, zijn zaad gezaaid en dan komt de tarwe. Dat is zijn eigen bezit. Hij heeft immers daartoe de akker bereid? De ploeger zal toch niet altijd ploegen, hij zal toch niet altijd eggen? Die zaait, zaait toch op hoop? Daarna komt de tarwe te voorschijn.

Als de Heere de vruchten van het leven ziet in Cornelius, dan heeft Hij het hart geploegd, vatbaar en ontvankelijk gemaakt. Hij heeft door de dauw van Zijn eeuwige Geest het zaad van Zijn Woord doen ingaan. Dat zaad heeft wortelen geschoten, de vruchten van geloof en bekering zijn openbaar geworden. God ziet zijn Eigen werk. Hij zal Zijn werk naar het woord van de dichter voltooien: "Hij zal Zijn werk aan mij volenden."

Hoe de Heere het doet, staat in de tekst: "En nu zend mannen naar Joppe."

Het is een engel Gods, die spreekt. Cornelius krijgt onderwijs van de hemel. Daarin is hij bevoorrecht. De Heere maakt onderscheid, waar het niet is. De boodschap Gods leert aan Cornelius de orde, waarin God Zijn gemeente onderwijst. De orde, waarin de Heere Zijn gemeente onderwijzen wil, is de orde van de ambtelijke bediening. Dit wordt het eerst aan Cornelius geleerd. Hij moet zich schikken naar de bediening van het Woord.

Daartoe wijst de engel Gods hem naar een mensenkind, want er staat: "En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus." God gebruikt mensen.

Het formulier tot bevestiging van de dienaren des Woords zegt zo kennelijk, dat het Gods bijzondere genade is om sommigen te roepen tot de bediening van het evangelie. Dat leert: "Hoe liefelijk zijn de voeten desgenen, die vrede verkondigen." Dat is het eerste, wat de Heere aan Cornelius gaat leren. Het is een wonder van genade. God gebruikt mensen als slijk aan Zijn Goddelijke vingers tot onderwijs van Zijn volk. Daardoor mogen zij beleven, dat wat in de binnenkameren geschiedt, van de daken gepredikt wordt. Dan betuigen zij: "Heere, weet u van mij af? Ik heb er toch met niemand over gesproken? Het was een zaak tussen U en mijn hart, een verborgenheid, die alleen U bekend was."

Tot innerlijke verwondering hoorden zij, dat God hun harte-raadselen deed oplossen

en hun vragen beantwoorden. Cornelius mag deze verborgenheid gaan leren.

"En nu, zend mannen naar Joppe."

Het is een wonderlijke geschiedenis.

Waarom is dat zo nodig? "Zend mannen naar Joppe en ontbied Simon."

Was het niet veel eenvoudiger geweest, als de Heere tegen Cornelius gezegd had: "In Joppe heb Ik een knecht van Mij. Hij is van Mij geleerd en bekeerd. Daar moet u naar toe, hij is van Mij onderwezen, hij kan uw harte-vragen oplossen." Dat was toch veel eenvoudiger?

In de tekst staat: "En nu, zend mannen naar Joppe en ontbied Simon."

Waarom gaat die heiden niet naar de apostel toe? Waarom laat de Heere nu een vader in Israël tot een zuigeling komen? Petrus was een vader in Israël, hij was niet alleen geleerd en tot God bekeerd en opgeraapt uit de diepte van zijn val, maar de Heere had hem ook tot Jezus laten leiden en hij was Christus gevolgd in de gangen van Zijn vernedering en van Zijn verhoging: Christus was van Simon gezien.

Hij was Christus ook gevolgd in Zijn zitten ter rechterhand Gods. Petrus was een vader in Israël, die in de Pinksterpreek kon getuigen: "En Hij dan aan de rechterhand Gods verhoogd zijnde, heeft dit uitgestort, hetgeen gij ziet en hoort."

Petrus was een vader in Israël. Hij had onderwerpeijk geleerd, dat zijn zonden waren geworpen in een zee van vergetelheid. Hij had een geschonken Jezus uit de hand van God de Vader ontvangen. Hij had een Borg voor zijn schuld leren kennen, hij was door de bediening van Christus ingezet in het binnenste Heiligdom.

Hij had door de verzegeling van de Heilige Geest kennis van die Geest, Die met Zijn geest getuigde van Petrus' kindschap. Zie, dat was Petrus.

Was het nu niet veel beter geweest om Cornelius naar Petrus te zenden? De Heere laat de vader in Israël tot een zuigeling komen. Daar liggen lessen in. Het doel Gods gaan wij overdenken. Zijn gedachten zijn hoger dan onze gedachten.

Cornelius moet mannen gaan zenden naar Joppe. Wat is de les, die hij van God leren moet? In de eerste plaats verbeiden. Dat woord van God, dat hij in zijn hart ontvangen heeft, zal geen leed uit zijn geheugen wissen. Hij heeft ervaren, dat God van hem afwist. Hij moet leren God op Zijn woord te geloven, op dat woord te leren pleiten en de uitkomst aan God over te laten. Hij moet werkzaam zijn met de van God gekregen boodschap in een weg van totale afhankelijkheid. Cornelius moet verbeiden en afwachten wat God gaat doen. Hij kan er niets mee doen. Dat is een les, een rijke geloofsles. Hoe zal de Heere, hetgeen hem is toegezegd, vervullen? Dat weet Cornelius niet.

Hij moet mannen zenden, hij wordt daarin werkeloos gemaakt. Boven dit alles wordt hij in onwetendheid gelaten. Hij kan met zijn verstand niet beschouwen hoe de uitkomst zijn zal.

Door dit onderwijs met de toezeggingen Gods en de eerste verruimingen uit het Woord, moet hij leren betrouwen op het eeuwige Woord van God.

De toepassing en de vervulling van dat Woord moet hij aan God overlaten. Hij moet God op Zijn Woord geloven. Het welbehagen Gods heeft soeverein de Goddelijke keus op aarde geopenbaard. "Jakob heb Ik liefgehad en Ezau gehaat."

Wie zijt gij mens, die tegen God antwoordt?

In het eeuwige welbehagen Gods lag de keus ten opzichte van de voorwerpen. In het welbehagen Gods lag ook de weg, die God met Zijn kinderen gaat, voorwerpelijk in de natuur, maar ook onderwerpelijk in de genade. Het welbehagen bepaalde een Middelaar van eeuwigheid, en ook een weg van eeuwigheid.

Daar kan men niets aan verdoezelen. De Heere is in de orde des heils aan Zijn welbehagen gebonden. Daarom enerlei hart, enerlei spraak, enerlei weg. Eén Borg,

één Zaligmaker, één Christus, één Goël, één Heilige Geest, één bediening.
Cornelius krijgt heilige en wonderlijke lessen van God.

"En nu, zend mannen naar Joppe om Petrus."

In de weg van bekering zet de Heere Zijn kinderen aan Zijn zijde. Dat is eeuwenlang zo geleerd. Dat is geen nieuwe les.

In de wegen met de mens om tot de zaligheid te leiden heeft de Heere een weg uitgedacht. Dat zet aan de zijde Gods. In de afbraak van ons leven, in het afkeuren van eigen werkheiligheid leert de Heere een weg, die de zaligheid soeverein verklaart in het Enige Lam, Dat de zonde der wereld wegneemt. Daartoe moet men aan de zijde Gods gezet worden. Ons bestaan ligt tegen een weg van zaligheid door een Ander en wil niet zalig worden zoals God liet wil. Als de Heere door Zijn lieve Geest Zijn volk gaat onderwijzen en de noodzakelijkheid van een Middelaar gaat leren, dan zet Hij ons aan Zijn kant. Dat gaat ons onze bekering en ons leven kosten, opdat het leven in Christus gevonden zal worden. Deze van God verordeneerde les ligt voor ons.

"En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Petrus."

Daar ligt niet alleen een les in voor Cornelius, maar ook een les voor Simon Bar-Jona. Wij hebben u gezegd, dat de Heere bezig is Zijn Messiaanse Rijk te bouwen. Simon heeft toch op de Pinksterdag mogen spreken? Aan hem werd gevraagd: "Wat zijn deze dingen?"

Petrus heeft gezegd: "Mannen broeders, dit is het wat gesproken is door de profeet Joël: Ik zal Mijn Geest uitgieten over alle vlees." Dat heeft Petrus gepreekt.

Nu moet hij het ook gaan beleven. Wat wil dat zeggen? Petrus moet leren Gods wil te betrachten en zijn Joods leven te verliezen. Hij moet leren het onreine te aanvaarden. Het eeuwige welbehagen dat Petrus leerde kennen toen God hem riep en van dood levend maakte, is soeverein, want de verkiezingen Gods zijn onberouwelijk. Nu moet Petrus leren: de Goddelijke soevereiniteit in de verkiezing van de voorwerpen van genade wordt door God bepaald. En niet door Petrus. Wij bepalen zoveel, of hebben wij daar nooit aan meegedaan? God is soeverein!

Petrus moet gaan leren, dat de grote schare, die niemand tellen kan uit alle talen, tongen en natiën, niet door de apostel aangewezen wordt, maar door God. Petrus moet genade leren aanvaarden, zoals God het openbaart. Daar is genade voor nodig.

Wij hebben een oud kind van God wel eens horen zeggen: "God recht en gerechtigheid leren toeschrijven, toen ik voor eeuwig verloren moest gaan, heb ik van God geleerd, maar toen het over mijn kinderen ging en ik God recht en gerechtigheid moest leren toeschrijven als mijn zaad verloren zou gaan, daar heb ik maanden mee geworsteld met God."

Petrus is een wonderlijke les van de hemel geleerd.

Er staat in de tekst: "En ontbied Simon, die genaamd wordt Petrus." Het is een bekende discipel, die geroepen wordt. Simon is te vinden.

"Hij ligt te huis bij ene Simon, lederbereider, die zijn huis heeft aan de zee, deze zal u zeggen wat gij doen moet."

Cornelius weet nu waar hij mensen naar toe moet zenden.

Van deze Simon, lederbereider, lezen wij in het vorige hoofdstuk. Wij lezen: "En het geschiedde, dat hij vele dagen te Joppe bleef, bij een zekere Simon, een lederbereider." Daar is hij aan ons voorgesteld als een discipel van Jezus. Waar kunnen wij Petrus vinden? Waar logeert Petrus? Waar gaat hij mee om?

Bij discipelen, bij Gods kinderen. Wat zou Petrus bij een wereldling onder dak moeten doen? Waar zouden zij over moeten praten, als zij bij elkaar zaten?

Als hij naar gewoonte zijn knieën zou buigen, wat zou hij dan moeten zeggen?

"Heere, nu ben ik hier bij wereldse mensen, maar ik ben er toch maar naar toegegaan."

Ik geloof niet, dat Petrus zich dan op zijn gemak gevoeld had. Vindt u het niet vreemd, dat Gods volk zich zo op hun gemak voelt bij de wereld?

"En zend mannen naar Joppe."

Joppe is een plaats acht à negen uur lopen van Cesaréa vandaan. Het is een plaatsje aan de zee. Wij kennen dat plaatsje nog van Jona. Wij kennen de geschiedenis van Jona toch wel?

Petrus is niet zover van Jona vandaan. Ook hij moet van God leren, dat wat God gereinigt heeft, hij niet gemeen mag heten.

In dezelfde plaats moet Petrus voor God leren buigen. Gelukkig is er geen diepte in de zee voor nodig om hem dat te leren.

"Ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus; deze ligt te huis bij ene Simon, lederbereider, die zijn huis heeft bij de zee." Iedereen weet dat te vinden.

De engel zegt: "U vraagt naar Simon, de lederbereider, waar Gods kinderen vaak bij elkaar zijn. Vraagt maar waar de gezelschappen van Gods volk gehouden worden. Zij zullen wel zeggen waar u moet wezen."

Als er vreemdelingen door de gemeente liepen, die onbekend zijn, maar Gods volk nodig hebben en de gezelschappen van Gods volk zoeken, zou u hen dan kunnen heenwijzen naar zulke gezelschappen?

Zou de jeugd van de gemeente hen nog kunnen aanwijzen? Zie, daar moet u wezen, daar woont een kind van God. Dat wij in onze donkere dagen toch eens leren mochten wat God door Zijn Woord leert. De Heere wijst naar plaatsen, waar Gods kinderen vertoeven. Er ligt nog een les in. Een les voor Gods volk.

De Heere zegt: "U moet wezen bij Simon, de lederbereider." God weet Zijn kinderen te wonen, ook al hebben zij in hun hart de gedachte, dat zij van God en mensen verlaten zijn.

De knechten van Cornelius zullen getuigen aan Simon, de lederbereider, dat God hem weet te wonen. God weet het, zijn huis staat bij de zee.

Lederbereider wijst ons naar de stand van zijn leven. Het was een rijke man. De lederbereider was in Israël van grote betekenis. Denkt u maar aan de water of wijnvaten: "Doe geen wijn in oude lederen zakken." Ook water werd in lederen zakken gedaan. De schilden der helden werden met leder bekleed, de tenten waren van leder. De lederbereider was een man, die in het leven van Israël een belangrijke functie vervulde.

Simon de lederbereider, had zijn huis en hart opengezet voor de zaak en de naam des Heeren. Simon Petrus heeft daar een goed tehuis gehad. Hij had zelfs een eigen bidvertrek. Hij had de vrijheid om God aan te roepen en te dienen.

De Heere zendt naar Joppe. Zij hebben een opdracht: "En ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus."

Hij heeft een naam gekregen. "Ik heb hem toegenaamd." God heeft die naam aan Petrus gegeven. U kent de omstandigheden toch, waaronder hij deze naam kreeg?

De grote Leraar heeft gevraagd: "Wie zeggen de mensen dat Ik ben?" Simon Bar-Jona heeft gezegd: "Sommigen zeggen Johannes de Doper en anderen: Elias; en anderen Jeremia, of een van de profeten."

De Heere vraagt verder: "Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?" Toen heeft Petrus getuigd: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods."

Door het geloof heeft hij Hem gezien, zoals Hij van de Vader geopenbaard en verklaard was. Jezus heeft gezegd: "Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is."

De Heere heeft hem daar de toenaam gegeven: Gij zijt Petrus, op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen. Op deze belijdenis, er is geen andere Naam onder de hemel

gegeven, door welke wij moeten zalig worden."

Als de mannen komen en zeggen: "Wij hebben een boodschap van God, u bent toch Petrus?" Dan moet Petrus weten, waar God hem voor roept. Hij moet spreken, dat er maar één naam onder de hemel gegeven is tot zaligheid. Op deze Petra moet de gemeente Gods gebouwd worden.

Petrus moet de heidenen gaan onderwijzen over het enige fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Er ligt nog een les in. Cornelius moet veel leren. Wat is de oorzaak van onze onwetendheid? Wat is de oorzaak, dat de Kerk zo in het donker loopt? Hoe komt het, dat de Gezegende van de Vader zo'n grote verborgenheid is in het leven van Zijn kinderen? Dat is de vrucht van de val. Wij hebben in de diepten van onze val de ware kennis van God verloren. Cornelius wacht op de boodschap, die komt. Hij is een man, die zijn val voor God moet gaan inleven. Hoe komt het dat wij zo dwaas zijn? Vanwege de val. Wij zijn blind, onwetend. De Heere laat altijd, eer Hij een nadere openbaring van Zichzelf geeft, de oorzaak van onze onwetendheid inleven. Dat is de val.

Dat wil zeggen, dat in Cesaréa een schuldige Cornelius zit te wachten. De val geeft schuld! Onze dwaasheid, door de Kerk met hete tranen beweend, is de oorzaak van onze diepe verlorenheid. Dat is Gods schuld niet, dat is onze schuld. Daarom kan de Heere geen nadere openbaring geven dan alleen met de aanvaarding van de val en met de aanvaarding van schuld. God werkt nooit over de val en de schuld heen. Als wij dat begrijpen, dan begrijpen wij de eerste gedachte. De boodschap is door Cornelius verstaan. De prediking is niet alleen voorwerpelijk, maar ook onderwerpelijk, zij hoort praktikaal te zijn.

Zit er in de gemeente ook een volk, die het niet meer weet? Weet u wel de oorzaak?

Kent u de plaats, waar u voor God gelegen hebt en gezegd: "Dat is Uw schuld niet Heere, maar dat is mijn schuld. Ik heb U gekend. U heeft mij volmaakt geschapen naar Uw beeld en naar Uw gelijkenis."

God leidt altijd terug naar de plaats waar een mens gevonden wordt. God leidt naar het paradijs terug. Dan krijgen wij de schuld en dan krijgt God de eer. Als de Heere Zich gaat openbaren aan een schuldig, verloren mens, dan wordt de openbaring Gods als een wonder beleefd.

"Waarom hebt Gij omgezien naar een dode hond als ik ben. Dat U omzag naar een vreemde?" Dan wordt genade een wonder. Genade in de bespreking, genade in de beschouwing of genade in bewondering, daar ligt onderscheid in. Het onderscheid tussen de hemel en de hel.

Wij overdenken nu onze tweede gedachte. De boodschap aanvaard.

Wij lezen in de tekst: "En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was."

De hoorder is verantwoordelijk tegenover de boodschap en de Grote Zender. Daar hebben wij over te denken.

Als de boodschap gebracht is, ligt de verantwoordelijkheid voor de boodschap voor u. U kunt niet zeggen, dat u het niet geweten hebt. Als u de plaats des gebeds verlaat en God zou in de dadelijkheid u voor Zijn troon oproepen, dan zou u niet kunnen zeggen, dat u het niet geweten hebt. God maakt Zich vrij in de prediking van het evangelie.

De prediking van het eeuwige Woord van God stelt ons hoog verantwoordelijk voor de Rechter van hemel en van aarde. Als de engel weggegaan is, is de boodschap gebleven. U kan proberen het naast u neer te leggen, maar het zal niet gaan. Daarmee bent u niet van God af. Wat is de praktijk onder de prediking van het woord? Wat doet het ons, wat geeft het ons, wat voor werkzaamheden ontstaan? Heeft de preek u nog

nooit werk gegeven? Hebt u gedaan als een hond die uit het water komt en het alles afschudt? Heeft de prediking u nooit één ogenblik voor God in het stof doen buigen? Is de noodzakelijkheid om tot God bekeerd te worden nooit in uw hart gedrukt? Moet u dan zo doorleven? Straks gaat u sterven, onbekeerd, onverzoend en ongered? Gij, die de weg geweten en niet bewandelt hebt.

Het zal wat zijn, onder de prediking van het evangelie verloren te gaan. Die het bloed des nieuwe verbonds onrein hebben geacht. En hoe heeft Cornelius geluisterd? Hij heeft gehoorzaamheid geleerd. Hij is officier van het IJzeren Rijk.

Denkt u eens in als er geen gehoorzaamheid is. Daar bestaat het leger uit. Daar bestaat het keizerrijk uit.

Is de gehoorzaamheid uit het leger weg, dan is er geen oorlog te voeren en geen strijd te strijden, dan gaat het keizerrijk onder. Dat kent Cornelius krachtens zijn officier zijn.

Het ingrijpende beeld geldt wel zeer bijzonder in het koninkrijk der hemelen. Gehoorzaamheid is beter dan offerande. De boodschap van het Woord van God is Cornelius bekend.

"En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten." Hij is gehoorzaam aan het Woord.

Een mens is van nature een gewillige slaaf van de duivel. De duivel zegt: "Zondigen." En het slavenkind zondigt. De mens zondigt gewillig, hij is slaaf. Hij doet het ijverig, omdat zijn hart, zijn leven verpand is aan de duivel. De duivel zegt dat wij tegen God moeten strijden, vloeken, lasteren, honen.

De mens heeft als gewillig instrument van de duivel zijn element erin gevonden, want hij staat aan de zijde van de heil. De mens (ook al leeft hij onder de waarheid) in zijn onbekeerde staat heeft geen goede gedachte over God. De vrucht van het leven bewijst het, hij is een gewillige slaaf. De dienst van God aanvaardt hij niet. De prediking van het evangelie wil hij niet. Hij buigt niet voor het Woord van God. Hij schreeuwt het uit, dat de kennis van Gods wegen hem niet lusten, ook al leeft hij onder de waarheid. Dat heeft de rondwandeling van Christus op de aarde wel bewezen. Hij sprak: "Gij doet de begeerten uws vaders en hij was een mensenmoorder van de beginne."

Dat waren geen mensen, die dagen voor de televisie zaten te kijken naar voetbalwedstrijden. Dat waren geen mensen, die zich uitleefden in de zonde en ongerechtigheid. Maar dat waren vijanden van Christus en vijanden van vrije genade.

Hoe is het met Cornelius?

Cornelius is geen slaaf. God heeft een gewillig volk op de dag van Zijn heerkraft. God heeft geen slaven in Zijn dienst, maar kinderen. Cornelius, met de vrucht van het nieuwe leven bedeed, heeft een heilige lust in Gods geboden. Wat Gods Woord zegt is waar:

*Wat Gods bevel ons zegt,
Vertoont ons 't heiligst recht,
En kan geen kwaad gedogen.*

Aan de zijde Gods buigt hij voor de boodschap van het evangelie en aanvaardt dit hemels getuigenis en ontbiedt.

"Want hij riep twee van zijn huisknechten, en een godzalige krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren; en als hij hun alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe."

Wij wilden u wat vragen. In welke dienst zijt gij? Hebt u daar weleens over gedacht? U kun niet zeggen dat u het niet weet. Er is geen tussenweg denkbaar. U bent aan de zijde Gods of aan de zijde van de duivel. Als u voor God staat kunt u niet zeggen: "Heere, U heeft mij niet bekeerd, ik kon er niets aan doen." Dan zal de Heere u

wijzen, hoe u uit de handen van de Schepper en Formeerder zijt voortgekomen. Dan zal de Heere u wijzen naar Zijn Woord. Daar zal de Heere u wijzen naar uw vijandschap en opstand.

Es bekering geen Godsdaad? Ja, dat is een Godsdaad. Dat u het voor eigen hart en leven mocht aanvaarden en voor God in het stof zou buigen. Dan is er geen vrijbrief. Dan ligt u te kermen naar de hemel: "O, God, bekeer mij, zoals U al Uw volk bekeerd hebt."

Wij gaan nu eerst zingen uit Psalm 22 : 14 en 15.

Wij overdenken verder het leven van Cornelius, de Romein.

"En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten en een godzalige krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren."

Hij heeft hen geroepen, maar niet als de Centurio.

Wanneer het gaat over de dingen van het koninkrijk der hemelen, tellen de sterren niet meer mee. Hij staat naast zijn knechten. Als God een mens genade schenkt, vallen rangen en standen weg. Door de bediening van Gods Geest kan men naast en onder elkaar staan. Dat leert genade.

Hij roept de twee huisknechten en de godzalige krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren. Zij zijn elkander bekend. Zoals hij thuis was, was hij ook buiten zijn huis. De huisknechten heeft hij geroepen uit de innerlijke betrekking in zijn hart. Als het hart met Gods gunst vervuld wordt, wordt men mededeelzaam. Zij zijn binnengekomen. Het was niet de eerste keer, dat zij over God en Zijn dienst gesproken hebben en over de breuk van het leven.

Hij zegt: "Kom eens luisteren. Ik heb een boodschap van de Heere gekregen."

Wat hebben de tranen wel over zijn wangen gestroomd. De boodschap van God is in de officierskamer besproken met twee huisknechten en een godzalige krijgsknecht.

Genade valt vrij. Als zij bij elkander zitten, zal de levensles van de Grote Meester hun wel bekend zijn.

Hij heeft zich niet geschaamd om hen broeders te noemen. Hij gaat spreken. Het is een treffend gezelschap. Het was een godzalige krijgsknecht en twee dienstknechten.

"En als hij hun alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe."

Zij zitten bij elkaar. Rang en standen vallen weg. Net als bij David en Jonathan. De zoon van Isai en een koningszoon hebben elkaar aanvaard. Denkt u ook maar aan Naómi en Ruth.

Cornelius kan met zijn huisknechten en zijn krijgsknecht best overweg. De genade in het hart triomfeert. Hij heeft alles verhaald. Weet u, wat onze oudjes zeiden, als er een Godsopenbaring in het leven was?

"Dan moet men op drie zaken letten. Dan moet men letten, hoe het er voor was, hoe het er onder was en hoe het er na was."

Als hij alles gaat verhalen, gaat hij natuurlijk bij het begin beginnen.

Hoe het ervoor was? Dat is niet zo moeilijk. Wij denken dat hij gezegd heeft: "Ga nu eens zitten. Julie weten hoe het was. Ik ben naar Cesaréa gestuurd vanuit Italië, met een bijzondere opdracht om het volk van de Joden goed onder druk te zetten. Nu ben ik hier gekomen. In Cesaréa ben ik in aanraking gekomen met Gods kinderen.

Daar heb ik over Israëls God gehoord. God heeft mij laken zien hoe ik tegen God gezondigd heb. De zonde is tot zonde geworden. Door de zonde is de schuld tot schuld geworden, want de zonde gaat altijd aan de schuld vooraf. De schuld heeft mij voor God werkzaam gemaakt. Ik ben met een verklaarde en geopenbaarde schuld in mijn werkeloosheid gezet. De Heere heeft mijn onvermogen ontdekt, mijn vijandschap ontdekt en mijn verlorenheid ontdekt. Ik wist het niet meer. In de

verlorenheid lag ik als de grootste dwaas als de ellendigste op de wereld. Ik heb alles geprobeerd om tot God bekeerd te worden en ben met alles hopeloos verloren gegaan. In dat uur heb ik uitgeroepen: "O God, daar lig ik nu verloren voor U."

Toen is de boodschap gekomen. Daar ging wat aan vooraf. De boodschap, die mij heenwees naar de zaligheid in een Ander is "een wonder."

Hij heeft wel gezegd: "Heere, heeft U een boodschap voor mij, voor zo'n goddeloze, onbesneden heiden? Een boodschap voor mij, die het nooit met U eens was? Wilde U met mij te doen hebben? En nu, na de boodschap? Hier sta ik in mijn leegte, God heeft mij wel een boodschap gegeven, maar het is nog niet opgelost, ik ben wel vertroost, wel verklaard, maar ik ben niet verlost. Ik ben wel uitgeholpen, maar ik ben er nog niet door geholpen." Zo leerde de Heere het aan het oude volk.

"En als hij alles verhaald had."

Het is kort en duidelijk. Gaat er over denken. Onze ouden zeiden op de gezelschappen: "Hoe bent u eraan gekomen? Hoe heeft u het uitgeleefd?"

Alles wat men van God krijgt, leeft de Kerk in de armoede uit. Na goddelijke onderwijzingen komen altijd goddelijke ontdekkingen. Na de onderwijzingen is het het werk van de Heilige Geest om in een weg van ontdekking weer begerig te maken naar nadere onderwijzingen.

"Als hij alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe." Dan is het tegen de avond. Het verband wijst ons dat. De nacht ligt voor de deur, maar zij gaan van Cesaréa naar Joppe door de nacht. Met de beloften Gods, de toezeggingen des Allerhoogsten gaat het door de nacht. De krijgsknechten moeten door de nacht heen.

Cornelius blijft thuis achter, waar het ook door de nacht heen gaat. Hij is niet werkeloos. In de nachten van het leven kan men zonder werk zitten. Dat is een donkere tijd. Maar in de nacht van het leven met levende werkzaamheden bedeed zijn is een goddelijk wonder. Hoor de Kerk zingen: *"Ik zal Zijn lof zelfs in de nacht ... en*

Wanneer ik op mijn legerstee,

Aan U gedenk in stille nachten."

Cornelius heeft in de nacht naar God geroepen. Hij heeft naar de oplossing van zijn leven gevraagd.

De Heere is de Alpha en de Omega, het Begin en het Einde. Hij werkt en vervult. Hij plant en geeft wasdom. Cornelius buigt voor het Woord, buigt voor het ambt, waarnaar hij gewezen wordt. Het zal deze kapitein met zijn drie sterren in de weg van de natuur wat geleerd hebben.

Zijn bevorderingen zal het in de toekomst in de weg staan.

De Romeinen waren niet zo verzot op mensen, die het bij de sekte der Nazarenen zochten. Dat heeft hem zijn bevordering gekost. Als God een mens bekeert, dan zal men de toejuichingen van de wereld verspelen. Veel wat de wereld beloofde, zal verloren gaan. Maar deze man zal in een weg van sterrenverlies toch bevorderd worden. Dacht u dat niet, volk van God?

Aan de voeten van Simon Bar-Jona zal hij het Woord vernemen, dat er één Naam onder de hemel gegeven is, waardoor ook Cornelius kan zalig worden. Dat een blinde heiden ook in het bloed des Lams verlost kan worden. Hij zal bevorderd worden, tot dat grootste wat een mens tussen de wieg en het graf ooit deelachtig kan worden, namelijk: bevorderd tot het onbevattelijk wonder van het kindschap van God.

Dat is Cornelius. Zover is hij nu nog niet. God heeft wat weggelegd voor degenen, die Hem vrezten. De lessen mocht de Heilige Geest ons leren.

Cornelius moet wachten op God, met de hand des geloofs mag hij pleiten op het Woord van Gods toezeggingen. De Kerk heeft mogen getuigen: "Hij, Die het goede werk in u begonnen heeft, zal het voleinden tot op de dag van Jezus Christus." Amen.

3. Het welbehagen Gods tot de heidenen

Lezen: Handelingen 10 : 9-23

Zingen: Psalm 33:6

Psalm 89 : 4-9

Psalm 25 : 7

Psalm 32 : 4

Geliefden,

De Heere onderwijst Zijn volk. De Goddelijke onderwijzingen kan Gods ware volk niet missen. Zij moeten meer en meer leren niets te weten. Zij moeten voetstappen leren drukken door bezaaide en onbezaaide wegen. Zij moeten leren, dat er maar één weg is, die Gode behaagt en dat is Gods Eigen weg. Er is maar één goede raad en dat is Gods raad. Er is maar één zaak volkomen en dat is Gods zaak. Dat heeft de dichter van Psalm 32 mogen leren. De Heere spreekt tot hem: "Ik zal u onderwijzen."

Daar is veel aan vooraf gegaan. De Heere maakt immers altijd plaats voor Zijn Eigen werk en voor het onderwijs van de hemel. Eer dat de hemel voor de dichter is opengegaan, ging er een hellevaart aan vooraf. Hij is door onmogelijke wegen en door diepten van zijn dwaasheid geleid om daarna de ruimte in God te leren kennen. Hoe zou God in de zielen van Zijn kinderen ruimte kunnen geven, indien het op aarde nog nooit vastgelopen was? Gods kinderen lopen vast, die lopen hopeloos vast.

Zij worden geleid door de Goddelijke onderwijzingen naar Goddelijke daden. Dat gaat altijd gepaard met de ontleding van hun leven en de ontdekking van eigen verlorenheid.

Als de dichter van Psalm 32 onderwezen wordt, leeft hij dat in. Wij zullen u dat lezen: "Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen de ganse dag, want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij. Mijn sap werd veranderd in zomerdroogten." Dat wil zeggen: hij ligt voor God in de nacht van zijn leven. Hij zegt: "Uw hand is zeer zwaar op mij." Hij weet de oorzaak en door de drukking van de Goddelijke gerechtigheid zegt hij: "En mijn sap werd veranderd in zomerdroogten." Het is met hem aan het einde. Zo komt hij op de plaats, waar God hem hebben wil. Als hij voor God vernederd en ontledigd is, dan doorleeft hij wat de oorzaak is. Hij schreeuwt zijn nood voor God uit: "Heere, ik weet het, het zijn mijn zonden en mijn ongerechtigheden." Zo wil God hem hebben.

Hoe zou men ooit een schuldenaar voor God worden, als de Heilige Geest niet ontdekt en ontledigt? Hoe zou een ziel in het stof de levende God aanroepen, de schuld eigenen en de straf aanvaarden, als God hem niet in een weg van ontleding op die plaats kwam te brengen?

Als de dichter zo voor God ligt, gaat de hemel voor hem open. Want de Heere spreekt: "Ik zal u onderwijzen, Ik zal u leren van de weg, die gij gaan moet. Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn."

Dat is de waarheid. De waarheid, die naar Gods Woord is en door de bevinding der heiligen wordt bevestigd. God werkt niet over de schuld, de zonde en de breuk heen. Langs deze weg wordt de genade des Heeren beleefd.

"Op deze zal Ik zien, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn woord beeft." "De Heere is hoog, nochtans ziet Hij de nederige aan en de verhevene kent Hij van verre."

God beware ons bij de leer en de waarheid, die naar de Godzaligheid is. Hij beware ons bij het onderwijs aan het oude volk van God geleerd.

Van deze leer spreekt ook de tekst, die wij met de hulp des Heeren gaan overdenken.

U vindt de tekst in Handelingen 10 : 9 t/m 16.

"En des anderen daags, terwijl deze reisden en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak om te bidden, omtrent de zesde ure. En hij werd hongerig en begeerde te eten; en terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen; En hij zag de hemel geopend, en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden, en neergelaten op de aarde; In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde, en de wilde en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels.

En er geschiedde een stem tot hem: Sta op, Petrus, slacht en eet. Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere; want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.

En een stem geschiedde wederom ten tweede male tot hem: Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken.

En dit geschiedde tot driemaal. En het vat werd wederom opgenomen in de hemel."

Wij willen met u overdenken:

Het welbehagen Gods tot de heidenen.

Ten eerste: aan Petrus geleerd.

Ten tweede: aan Petrus getoond.

Ten derde: aan Petrus verklaard.

1. Het welbehagen Gods tot de heidenen is aan Petrus geleerd: "En des anderen daags, terwijl deze reisden en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak om te bidden, omtrent de zesde ure. En hij werd hongerig en begeerde te eten."

2. Het wordt hem getoond als de Heere hem laat zien de viervoetige dieren der aarde en een opdracht geeft: "Sta op Petrus, slacht en eet."

3. Het wordt aan Petrus verklaard als de Heere zegt: "Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken."

De Heilige Geest leide ons daartoe in de waarheid.

Geliefden,

De tekstwoorden brengen ons in Joppe.

De geschiedschrijver Lukas alles tevoren naarstig onderzocht hebbende, heeft ons van het plaatsje Cesaréa, de hoofdman en zijn dienaren afgevoerd en vraagt nu de aandacht voor het plaatsje Joppe.

In Joppe is de apostel Petrus. Dat is nu in het verband voldoende toegelicht. In de eerste plaats moeten wij uw aandacht vragen voor Petrus. Hij is een kind en' een knecht van God. De Heere heeft hem zeer krachtdadig geroepen, het is in geen hoek geschied. Petrus kon vertellen, waar God hem geroepen had, maar ook vertellen van zijn opdracht: "Ik zal u vissers der mensen maken."

Hij had ook een zending. Zijn opdracht was: "Predik het evangelie aan alle creaturen."

Petrus is nu in Joppe. Hij moet voor zijn zending ingewonnen worden, iedere keer weer opnieuw. In Joppe zal de Heere hem een opdracht geven. Gods knechten krijgen opdrachten van de hemel. Als het goed is iedere zondag. De opdracht van de hemel zal op deze dag op een zeer bijzondere wijze gebeuren.

Hij krijgt een nieuwe zending, een taak van God. Die taak wordt niet door mensen uitgedacht en bepaald. Dat is een taak van God. Petrus zal straks kunnen zeggen, dat hij een taak van de hemel kreeg. Dat is geen vraagteken. Hij weet het en de getuigenis daarvan is overduidelijk. Als Petrus de van God uitgedachte en bepaalde opdracht zal ontvangen, zal God hem daarvoor inwinnen. "Het is God, Die in u werkt, beide het

willen en werken naar Zijn welbehagen." Gods werk is eenzijdig, daar kan niets van het vlees bij. De Godsgedachten op de aarde vloeien uit de eenzijdige Godsgedachten in de hemel. Alles wat hier op de aarde openbaar komt, moet terugvoeren naar de eeuwigheid.

Petrus is op het dak, hij is in afzondering. Er staat in de tekst: "En des anderen daags, terwijl deze reisden en bij de stad kwamen, klom Petrus op het dak om te bidden, omtrent de zesde ure."

Petrus heeft een aangebonden gebedsleven. Als hij naar het dak gaat om te bidden, is dat om wat aan God te vragen. Niet om te vertellen, want het zal er niet op aankomen, wat wij tegen God hebben gezegd, maar wat God tegen ons heeft gezegd. Petrus gaat op het dak bidden. En bidden is vragen, verzoeken. Vooral voor hem, deze apostel, die met een opdracht over de wereld loopt. Hij moet dus Gods wil leren kennen en doen. De nood is hem opgelegd. De nood van de mens, die krachtens de diepte der val onverzoend en onbekeerd over de wereld gaat. De nood van een mens, die tot God bekeerd moet worden. De nood is hem van Gods zijde opgelegd. De nood dringt. Als de nood niet gevoeld wordt, kan zij in het mensenhart niet ervaren worden. Als hij daar op het dak is om te bidden, weet hij niet van een Cornelius. Ook niet van een boodschap aan Cornelius. Hij weet niet, dat zij straks aan de poort kloppen en om hem zullen vragen. Er ligt een les in, een wonderlijke les.

Jona, de profeet, heeft hier ook eens gestaan, weet u dat? Op diezelfde plaats in Joppe op het dak kijkt hij naar de zee. De zee was voor Jona nodig om aan de zijde Gods te komen. Nu staat hier Petrus, de zoon van Jona.

Niet dat hij de zoon is van Jona de profeet, want daar liggen eeuwen tussen. Er ligt wel onderwijs in. Petrus wordt ingewonnen om Gods raad te gaan dienen. Gods raad moet vervuld worden in de toebrenging van degenen, die God wil dat zij zullen zalig worden. Zij zullen komen van het noorden en van het zuiden, van het oosten en van het westen.

De Heere zal zeggen tot het noorden: "Geeft." En tot het zuiden: "Houdt niet terug." Brengt Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde." God is soeverein! Een soevereine God regeert eenzijdig en bepaalt eenzijdig en doet eenzijdig werk.

Hij is op het dak om te bidden, het is de zesde ure, dat is 's middags om twaalf uur.

In Israël heeft men de dag verdeeld in twee maal twaalf uren.

's Morgens om zes uur begint de dag en 's avonds om zes uur de nacht. Het is dus twaalf uur in de middag als Petrus op het dak staat.

"Terwijl hij op het dak is om te bidden omtrent de zesde ure, werd hij hongerig en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen."

Wij lezen, dat hij honger heeft en van het eten dat zij aan het bereiden zijn.

Aan het gebedsleven is net als bij Cornelius een vasten vooraf gegaan. Petrus kent vastentijden. Hij heeft geleerd van zijn buik geen afgod te maken. Er is een vastentijd, een tijd van afzondering, terwijl het lichaam naar voedsel verlangt. Het is de tijd, dat aan het vasten van Petrus een einde komt.

Het lichaam vraagt om verzorging en onderhoud. Als hij op het dak is om te bidden wordt het eten bereid. Het leven vraagt weer zijn aandacht.

"Toen zag hij de hemel geopend." De Heere geeft hem een vertrekking van zinnen. De uitdrukking van zinnen wil zeggen: God maakt hem los van de aarde.

Terwijl hij zijn ziel voor God uitstort, gaan de vleugelen des gebeds al hoger en hoger. Hij wordt van alle aardse omstandigheden losgemaakt. Hij is met de hemel alleen. Het zijn zoete tijden in het hart van Gods volk, als het gebedsleven opklimmen mag tot de

Heere. De ziel van Gods knecht wordt opgeheven boven alles wat op de aarde is. Zijn ziel wordt bereid om goddelijk onderwijs te ontvangen. Het zijn hemelse tijden op de aarde. Tijden, dat er geen aarde meer is, geen vlees, geen strijd, geen kruizen. Die ziel heeft in God alles. Het zijn zoete tijden! Kent u ze?

*Gods verborgen omgang vinden
Zielen, daar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden.
Naar Zijn vreêverbond getoond.*

Petrus is een mens, die hemelsgezind gemaakt wordt. De Heere maakt hem pasklaar voor hemels onderwijs. Zijn ziel wordt ingewonnen. Gods ware volk kan daarnaar hunkeren, genoeg aan God te hebben. In deze stand van het leven, terwijl zijn ziel zich opheft tot de levende God, overviel hem een vertrekking van zinnen. Hij is in dit ogenblik niet meer geschikt voor de wereld. Dat betekent: "Weg wereld, weg schatten, je kunt niet bevatten ...!"

Terwijl zij het eten bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen en hij zag de hemel geopend en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken aan de vier hoeken gebonden en neergelaten op de aarde.

God openbaart bij een geopende hemel een Goddelijk visioen. Een geopende hemel is een wonder. Want er is zo dikwijls een gesloten hemel. Dan kan er geen zucht meer door en het schijnt dat de Heere de hemel toegesloten heeft. Dan is het: "Heere, weet u nu helemaal niet meer van mij af? Is er niets meer voor mij bij?" Dan lopen wij onder een gesloten hemel, terwijl het ongenoegen in de consciëntie steeds meer wordt. In eigen kracht kan de hemel niet geopend worden. In de tekst staat dat de hemel geopend werd. Niet omdat Petrus het wil of omdat Petrus verlangt, ook niet omdat Petrus het vraagt.

Hoe kom het, dat de hemel opengaat? Omdat Christus waarachtig God en waarachtig rechtvaardig mens is, Die de hemel voor Zijn lieve volk geopend heeft.

*"Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd Uw buit, o Heer'.*

Hij heeft de toenadering naar de hemel geopend, opdat uit de hemel vandaan de vrucht zou zijn op de aarde. Eer de ladder Jacobs werd gezet op de aarde, was de toenadering tot de troon verworven. God is altijd de Eerste. Als die hemel opengaat, ziet Petrus een hemels visioen. Hij zag een vat, een voorwerp zegt het Griekse woord. Het heeft een afbeelding van een laken aan vier hoeken gebonden. De onzichtbare handen Gods houden het vast. Het komt uit de open hemel en komt naar beneden. Zie, het daalt! Er zijn vragen te stellen.

Een open hemel ziet hij. De Godsopenbaring beleeft hij. Maar over alles moet de Heere licht geven.

Wat is er gebeurd? Hij zag de hemel opengaan. Hij zag het vat dalen. Wat daarin verborgen is, zag hij niet. Daarom moet het voor zijn voeten komen. Het leert ons, dat zien nog niet weten is en nog minder bezitten. Als het vat naar beneden komt, dan ligt er een goddelijke les in en het is een belangrijke les. God wil nog met mensen te doen hebben. Hij wil met een door de zonde vervloekte aarde te doen hebben. Het is een Godsopenbaring uit de troon naar de aarde. Dat geeft hoop en verwachting. Als Petrus voor het aangezicht des Heeren ligt en de hemel opengaat, dan wil de Heere daarmee wat tot hem zeggen, Petrus leren: God gaat wat zeggen. Dan moet hij zijn verstand gevangen laten nemen. Dan moet hij ophouden met redeneren en concluderen. Want er wordt wat afgeredeneerd en geconcludeerd zonder dat God wat gezegd heeft.

Daarom geldt voor Petrus wat ook gold voor Samuel: "Spreekt Heere, want Uw

knecht hoort."

Als Petrus dan op dat dak is, dan zal de Heere tonen wat de les bevat!

Dat is verklaard in de tweede gedachte.

Wat wordt er aan Petrus getoond?

Het staat in de geschiedenis: "En hij zag de hemel geopend en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden en neergelaten op de aarde; in welke waren al de viervoetige dieren der aarde en de wilde en de kruipende dieren en vogelen des hemels; En er geschiedde een stem tot hem: Sta op Petrus, slacht en eet."

Het beeld van de tekst is duidelijk. De Heere geeft nooit een halve openbaring. Als de Heere een openbaring geeft, dan is de vervulling ook van de hemel. Petrus ziet niet alleen dat laken, maar het komt ook voor zijn voeten terecht. Als hij daarin blik, ziet hij al de viervoetige dieren der aarde. Dat wil zeggen: allerlei dieren. Hij ziet reine, onreine, verscheurende dieren, ook lammeren. Het is een bonte verzameling.

Wat vraagt in de eerste plaats onze aandacht? Petrus wordt getoond de schepselen Gods.

Al het gedierte wat in dat laken is, zijn schepselen, goddelijke schepselen. Wat heeft dat te betekenen?

Men zou verwachten, dat een schare engelen uit het binnenste heiligdom zou afdalen, net als in Efratha's veiden.

Of gelijk als bij Cornelius, waar een engel als boodschapper komt. Als de hemei opengaat en Petrus onderwijs krijgt, ziet hij de dieren der aarde. Het zijn schepselen Gods.

Hetgeen wat Petrus ziet in dat vat, zijn schepselen, die God voortgebracht heeft. Toen de Heere in Zijn eeuwige Raad besloot om hemel en aarde te scheppen, waren de schepselen daar ook in besloten. Elk schepsel Gods is naar Zijn Raad voortgebracht. Hij heeft met eik schepsel een doel, een bepaald oogmerk.

Johannes heeft later op de Pathmos in een visioen duidelijk gezien, hoe de dieren voor de troon Gods waren. Hij zag vier dieren voor de troon van God.

Zo moet Petrus lessen leren, als hij de schepselen Gods ziet.

De gebruikmaking van alles moet hij leren. Hij kreeg onderwijs van de hemel, het werd verklaard en hij leerde de gebruikmaking van de hemel. Al heeft men alles gezien en verklaard, dan heeft men er nog geen gebruikmaking van. Al heeft men honderd jaar onder de prediking gezeten en de noodzakelijkheid van bekering gehoord en de wegen, die God met Zijn volk houdt verstandelijk moeten toestemmen en men heeft er geen gebruik van, is alles tekort voor de eeuwigheid. Dan blijft men in de beschouwing hangen. Als men dan in de weg van beschouwing bekeerd gaat worden, bedriegt men zichzelf voor de eeuwigheid.

Petrus ziet en moet het gebruik leren. Omdat hij dienstbaar is voor God. Petrus is dienstbaar aan het Koninkrijk Gods en moet aan het werk gezet worden.

De Heere zegt: "Sta op." Dat wil niet alleen zeggen, dat hij van zijn knieën opstaan moet, maar het is een opdracht om werk te gaan doen. God geeft hem een bepaalde taak. De Heere wil zeggen: "Petrus, ga je klaar maken. Ik heb werk voor je te doen."

Wat moet Petrus doen? Dat staat in de tekst: "Sta op, Petrus, slacht en eet." Petrus moet slachten. De diepte van de val wordt aangewezen. Toen God alles voortbracht naar Zijn Raad en wil, was er ook een reine verhouding tussen mens en dier. Adam gaf de dieren namen naar hun aard. Hij was koning der schepping om hen te regeren en te leiden.

Als Petrus slachten moet, wijst het naar de verzoening. Er moet bloed vloeien. Het

beeld van de tekst heeft twee gedachten. Het ziet op het heilige gebruik in de schaduwdienst, zoals de Allerhoogste het had bepaald. Er is onderscheid in rein en onrein. Alleen het reine mocht door de gelovige Israëliet gegeten worden, het onreine gedierte niet.

De tweede gedachte wijst naar het woord *slachten*. Het woord slachten in het Griekse grondwoord geeft duidelijk weer het beeld wat gebeurde in de ceremoniële eredienst. Het wijst op een heilig slachten. Petrus moet de weg der verzoening en der voldoening gaan beoefenen en hij moet eten.

Het eten van het offervlees in Israël was een heilig symbool van levensvernieuwing. Het offer wees naar de besprenging van het bloed en ook naar het gedeelte, wat aan de offeraar teruggegeven werd. Het bloed wees naar de levensgenade en levensreiniging. Het eten wees naar de levensvernieuwing, het deel hebben aan hetgeen door de dood tot het leven gebracht werd.

Petrus hoort de boodschap van de Heere. De weg der verzoening wordt aangewezen door het bloed. De weg der levensvernieuwing door deel te hebben aan de offeranden. "Poch had de Heere geleerd: "Raakt het onreine niet aan, gij die de vaten des Heeren draagt."

De levensheiliging ligt daar in verklaard. De levensverzoening is in de eerste plaats. De levensvernieuwing is de vrucht van genade. Maar er is ook een levensheiliging.

Als wij spreken over levensverzoening en levensvernieuwing en niet over levensheiliging, dan wordt het genadeleven niet verstaan. Toch is iets, wat Petrus niet begrijpt. Hij zegt: "Geenszins Heere." Petrus heeft dat woord meer uitgesproken.

Als de Heere hem onderwijst voor Zijn lijden en voor Zijn sterven, dan is het Petrus die zegt: "Het zal U geenszins geschieden."

Als de Heere Jezus later tot hem spreekt: "Gij zult allen aan Mij geërgerd worden", dan is het weer Petrus die zegt: "Heere geenszins, ik zal U geenszins verloochenen." Het ligt hem in de mond. Zo denk ik erover, ik doe het niet, af! Petrus begrijpt niet, wat Gods kinderen elke dag weer leren moeten in de gangen des levens, hij moet leren buigen voor Gods raad, Gods wil en Gods besluiten.

Als hij zegt: "Geenszins." Dan motiveert hij dat. Hij zegt: "Ik heb nooit iets gegeten, dat gemeen of onrein was." U weet wel dat gemeen, onrein, onzuiver, onheilig begrippen zijn in het leven van Gods kinderen.

De Heere had immers, toen Hij het volk afzonderde, gezegd, dat het een heilig volk, een verkregen volk was. Israël was de Heere een heiligheid. Hun levensopenbaring moest beantwoorden aan: "Wees heilig, want Ik ben heilig." Petrus beleeft dat. Hij wil rein leven voor God. Hij weet, dat hij voor God verantwoordelijk is ten opzichte van zijn daden. Hij zegt: "Heere, ik heb nog nooit iets gegeten, dat gemeen of onrein was." Hij ziet bijzonder eenzijdig. Hij ziet alleen maar het onreine gedierte. Hij ziet niet de reine betekenis van het slachten en eten. Ook niet de noodzakelijkheid van de verzoening en de voldoening, die elke dag opnieuw nodig blijft.

Petrus zegt: "Ik doe het niet." Dat is niet vreemd. Want, als Gods kinderen in wegen geleid worden tegen hun vlees, die zij niet begrijpen, dan kunnen zij deze ook niet aanvaarden. Dan zeggen wij met Petrus ook: "Geenszins." Of hebt u nog nooit de wegen Gods bestreden? Daarom is Petrus wel te begrijpen. Later zal hij begrijpen: "Loutre goedheid, liefdekoorden."

Wij gaan ervan zingen, eer wij de derde gedachte overdenken. Wij zingen van Psalm 25 : 7.

Weet u, wat nog een les in het nieuwe leven is? Als Petrus geen licht heeft in de

Godsopenbaring en zijn vlees zich verzet tegen een weg, die hij niet begrijpt, dat God hem in zijn dwaasheid niet laat doorgaan. De Heere wil immers Zijn Eigen werk verheerlijken. Hij blijft Petrus nader onderwijs geven. Net zolang totdat hij weer aan de zijde van God staat. Hij laat hem niet in zijn dwaasheid doorgaan.

Dat is voor al Gods keurlingen een wonder. Want zij hebben als de Heere Zijn ongenoegen erover betoonde, menigmaal gezegd: "Heere, U zou mij in mijn dwaasheid kunnen overgeven."

God komt op Zijn werk terug. En daarom: "Ten tweede male geschiedde deze stem wederom." De Heere had ook kunnen zeggen tegen Petrus: "Onverstandige, hardnekkige, grote dwaas, wilde jij het beter weten dan Ik?"

Maar dat doet de Heere niet.

Weet u, wat nu de oorzaak van dit alles is?

Dat is het wonder Gods: "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde." God heeft geduld met Zijn volk.

Petrus krijgt nader onderwijs. "Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken." God heeft gereinigt. Weet u, waarom er gereinigt moet worden? Toen de aarde en de schepselen uit Gods hand voortkwamen, was het zeer goed. Hoe komt het dat de aarde om der zonde wil is vervloekt? Hoe komt het, dat er onderscheid is tussen rein en onrein? Waar ligt daarvan de schuld? Is dat Gods schuld?

De apostel Petrus kan toch niet anders doen, dan de schuldbrief opnieuw te eigenen? Hij moet wel zeggen: "Heere, dat U heiligen moet, dat is mijn schuld, want de aarde is om onzentwil vervloekt." Doornen en distelen zal het voortbrengen. Dat is de les.

Weet u, wat genade is? Als God hem de val wijst, wijst de Heere ook wat genade doet. De genade van onheilig heilig. Het ontheft vervloekte mensen van de straf. Dat is de weg Gods. Dat geldt niet alleen voor anderen, maar dat geldt ook zeer bijzonder voor Petrus.

Daarom zegt de Heere: "Wat gij gemeen acht, kan Ik rein maken. Petrus, wat jij vervloekt, kan Ik van de schuld ontheffen. Wat Ik heiligen wil, wil zeggen: Wat Ik afzonderen wil, waar Ik Mijn bemoeienissen mee maken wil. Wat Ik gebruiken wil. Wilde jij daar wat van zeggen Petrus?" Wat een aparte les om daarvoor ingewilligd te worden. God bepaalt het wat Hij gebruiken wil. Er staat in de waarheid: "En dit geschiedde tot driemaal; en het vat werd wederom opgenomen in de hemel."

Driemaal wil zeggen: Petrus zal volkomen overreed en overtuigd worden van een éenzijdig, volmaakt en goddelijk werk.

Het kan ook anders gezegd worden. Als Petrus zegt: "Geenszins, Heere", bedoelt hij te zeggen: "Ik zoek alleen levensgemeenschap in een rechte weg." De Heere zegt: "Petrus, zoekt u levensgemeenschap met Mijn werk? Zoekt u de verwondering in Mijn genade? Wel nu, wat Ik reinig, dat zult gij niet gemeen maken."

Het is een éenzijdig Godswerk. Daar zal de apostel voor moeten buigen. Daar moeten wij ook voor buigen. Als dat het niet is, kan men er niet voor buigen. God wint er Zelf voor in. God drukt het over in de consciëntie. God laat Zijn Eigen werk aanvaarden. Nu kan een mens knoeien, hij kan, wanneer zijn werk niet aanvaard wordt, zichzelf handhaven. Hij kan, wanneer zijn mededelingen niet aanvaard worden, zijn vijandschap uitleven. Dat kan, maar het zijn geen vruchten uit God. Een mens kan in dwaze zelfhandhaving doorgaan. De Heere heeft het laatste oordeel.

Deze ingrijpende, ontdekkende waarheid leert ons, dat Gods kinderen moeten vallen voor Gods onderwijs. Het vraagt nader onderwijs. De wereld, in dienst van de hel, de godsdienst, in de dienst van de duivel, tracht ook het Godswerk onrein te maken. Dat wil zeggen: door het leven van Gods kinderen te besmetten. Wat is dat gevaarlijk werk om Gods werk gemeen te maken.

Er is een verstaanbare les in, niet alleen voor Petrus, ook in onze tijd.

De Heere zegt: "U moet van Mijn erfdeel afblijven." "Wie één van deze kleinen, die in Mij geloven ergert, het ware hem beter dat een molensteen om de hals gebonden waart en hij in de diepte der zee verzwolgen werd. Die Mijn volk aanraakt, raakt Mijn oogappel aan. Tast Mijn gezalfde niet aan." Tot driemaal toe spreekt de Heere tot hem om ons te leren, dat God van Zijn Eigen werk getuigenis geeft, Zijn Eigen werk overdrukt en verklaart.

Als onze bekering door onze buurman waargemaakt moet worden, dan heb ik maar een bedenkelijke bekering. God maakt de werkzaamheden van de ziel Zelf waar. Hij drukt in en over. Het volk van God sprak onder elkander: "Daar ben ik bovenop gevallen. Dat heb ik van God mogen vernemen." Dan konden zij van elkander zeggen: "Wij hebben elkaar van God gekregen."

Dat zeiden zij niet om vlees met vlees te bevredigen, want dat kan ook. Er zijn heel wat bekeringen overgenomen, die in het vlees eindigen.

Bekeringen die overgenomen worden van elkaar. Maar als God Zijn werk doet overnemen, dan eindigt het in de hemel. Dat geeft verwondering vanwege het werk van vrije genade.

Deze les ligt voor ons. De Heere wil zeggen: "Ik ga door met de toebrenging van Mijn gemeente." Zijn gemeente zijn mensen, die liggen in de diepte van de val, onrein verklaard vanwege de breuk onder de vloek van het oordeel Gods. God zal het waar maken:

*"De Filistijn, de Tyriër, de Moren,
Zijn binnen U, o Godsstad, voortgebracht;
Van Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: "Deez' en die is daar geboren"*

Amen.

4. De vervulling van Gods raad

Lezen: Zingen:

Handelingen 10 : 1-23 Psalm 74 : 12-13 Psalm 22 : 14-15 Psalm 43 : 3-5 Psalm 62 : 4

Geliefden,

De dichter van Psalm 36 heeft een sterk geloofsleven gehad. Hij schrijft: "Bij U is de fontein des levens." Hij weet, dat alles wat het leven heeft geopenbaard, van God is. Het komt alles uit God vandaan. Zijn geloofsleven stelt hij tegenover degenen, die met God geen rekening houden.

Hij noemt dit: De overtreding der goddelozen spreekt in het binnenste van mijn hart. Tegen de aantijgingen van zijn harteleven belijdt hij: "Heere, bij U is de fontein des levens."

Het leven dat uit God opkomt, is niet te stuiten. Daarin is een waarborg voor de eeuwige toekomst. Wie ook tracht het nieuwe leven te stuiten, het zal mislukken.

Er is ook nog een andere les in te vinden. U kunt het lezen in Psalm 36. Hij ziet de dorheid en de dodigheid in de gemeente Gods.

Hij kan niet anders zeggen dan: "Heere overal is de dood en de dorheid. Zal dat nog eens veranderen? Zou het niet mogelijk zijn dat alles wat dood neerligt weer tot leven verwekt zal worden?" Het geloof bewijst hier de waarde.

Hij zegt: "Heere, bij U is de fontein des levens."

Wat willen wij daar nu mee zeggen? Wanneer wij de omstandigheden van de tijd zien, waarin wij leven, de dorheid, de dood die er is, dan kunnen wij zeggen: Heere, zou er ooit verandering in komen?

De dichter van Psalm 36 getuigt: *Hij is de fontein.*

Wanneer u met de noden van uw gezin, met de noden van uw kinderen geen raad meer weet, wanneer u de dorheid ziet en de dood in het afzweren van de God des levens en zegt: "Heere, zou daar nu nooit verandering in komen?" Dan zegt de dichter: "Bij U is de fontein des levens'.

Als het gaat over de tijdelijke zorg, wanneer wij de akkers zien verdrogen en de gewassen wegwijnen en wij zeggen: "Heere, zou dat nu zo blijven?" Dan lezen wij: "Bij U is de fontein des levens." Dat wij God eens recht en gerechtigheid mochten toeschrijven.

Als de Heere doorgaat, dan is dat vanwege onze zonden en schuld. Mocht het also beleefd worden. De Heere doe ons zien een wolkje als eens mans hand. Op het noodgeschrei deed Hij grote wonderen, zowel in de natuur als in de genade.

Wij gaan daarover denken naar aanleiding van het Schriftgedeelte uit Handelingen 10 : 17 : 21.

"En also Petrus in zichzelf twijfelde, wat toch het gezicht mocht zijn, dat hij gezien had, zie, de mannen, die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende naar het huis van Simon, stonden aan de poort; en iemand geroepen hebbende, vraagden zij, of Simon, togenaamd Petrus, daar te huis lag.

En als Petrus over dat gezicht dacht, zeide de Geest tot hem: Zie, drie mannen zoeken u; daarom sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelende; want Ik heb hen gezonden.

En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius tot hem gezonden waren, en zeide: "Ziet, ik ben het, dien gij zoekt; wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt?"

Wij willen met u denken over: *De vervulling van Gods raad*. Een drietal gedachten vragen onze aandacht.

Ten eerste: Een onfeilbare zaak Gods.

Ten tweede: Een aangewezen zaak Gods.

Ten derde: Een aanvaarde zaak Gods.

Wij spreken over *de vervulling van Gods raad*.

Ten eerste is dat een onfeilbare zaak. *Als Petrus bij zichzelf twijfelde, wat toch het gezicht mocht zijn, dat hij gezien had, ziet de mannen, die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende.*

Ten tweede is het een aangewezen zaak. *En als Petrus op dat gezicht zag, zeide de Geest tot hem: Ziet, drie mannen zoeken u.*

Ten derde een aanvaarde zaak. *En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius tot hem gezonden waren; en wat er verder volgt.*

De Heilige Geest leide ons in de waarheid.

Geliefden,

Het Schriftgedeelte spreekt over Gods raad. Gods raad is wonderlijk. Raad en wezen zijn van Hem. Dat is een wonderlijke raad Gods. Gods raad openbaart een eenzijdig werk. Daar zijn geen mensenredenen, geen mensenwoorden of mensengedachten ingeschakeld. Dat is Gods soevereiniteit.

Gods raad is niet alleen wonderlijk, ook de leidingen zijn wonderlijk. Dat komt op de aarde in de vruchten openbaar. De leidingen van een mensenkind zijn nu eenmaal naar de wonderlijke raad van God. Gods kinderen hebben het zo wel eens mogen zien bij tijden en ogenblikken.

Zij hebben gezien dat zij hun leven niet bepalen, maar dat God hun leven heeft bepaald en dat van stap tot stap en van uur tot uur.

Hij, Wiens wijsheid nimmer faalt,

Had mijn geboortestond bepaald,

Eer er iets begon te leven,

Was alles in Uw boek geschreven.

Achteraf hebben zij vaak mogen zien dat het maar volgen was. Hadden zij het altijd maar gewillig gedaan.

Daarom is de raad Gods wonderlijk. Ook de leidingen Gods zijn wonderlijk. God vervult Zijn raad, omdat daar Gods eer en de zaligheid van Zijn gemeente in verheerlijkt wordt.

Weet u wat ook een wonder is? Als God Zijn raad vervult, worden er mensen ingeschakeld.

Dat is zo duidelijk verklaard in het Schriftgedeelte wat onze aandacht vraagt.

Petrus weet niets van de mensen waar de tekst van spreekt. De Heere heeft hem een gezicht gegeven en daar zijn ziel voor ingewonnen. Als hij op het dak ligt te zuchten voor de Heere, weet hij niet dat op datzelfde ogenblik mensen aan de deur staan. Dat is raadvervulling.

De mannen, door Cornelius naar Joppe gezonden, weten ook niet dat er een kind en knecht van God op het dak bidt en van God onderwezen wordt over hun zaak en noden. Dat is ook raadsvervulling. Alzo wordt de raad Gods tot een wonder, waarin de Heere mensenkinderen elkander doet ontmoeten.

De tekst spreekt er van: "En alzo Petrus in zichzelf twijfelde wat toch het gezicht mocht zijn, dat hij gezien had, ziet de mannen die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende naar het huis van Simon, stonden aan de poort."

De drie mannen hebben Joppe bereikt. Zij zijn de poort van Joppe doorgedaan. De drie mannen zijn twee huisknechten en een godvrezende krijgsknecht. Het waren mensen met een opdracht. Deze mannen zijn in Joppe gekomen. De Heere heeft hen gestuurd. Het plaatsje Joppe is een oosters stadje met smalle straten.

Zij zijn de stad binnengekomen en hebben gevraagd naar Simon, een lederbereider. Zijn huis moet ergens aan de zee staan. Zij hebben gevraagd of men die man wist te wonen. Dat is heel eenvoudig, maar er ligt toch een verborgenheid in. In het huis van Simon de lederbereider komen Gods kinderen bij elkaar. Het huis van Simon is een tent der vromen. Dat is een plaats waar het afgezonderde volk elkander ontmoet. Het is een plaats, welke in Joppe bekend was.

Zie, daar komen een paar vreemdelingen en een Romeinse soldaat. Zij vragen naar een plaats, waar Gods kinderen bij elkaar komen. De inwoners van Joppe hebben de woning aangewezen. Wij moeten leren dat God geen aannemer des persoons is.

Wij moeten het Woord van God leren lezen. In de tekst staat dat zij aan de poort zijn gekomen.

"En de mannen, die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende naar het huis van Simon, stonden aan de poort."

Zij zijn bij de plaats gekomen, waar God hen naar toe gewezen heeft. Zij hebben het huis van Simon gevonden. Nu komt de opdracht. En iemand geroepen hebbende, leert onze Statenvertaling. Het woord "iemand" is cursief gedrukt, dat wil zeggen, dat het in de grondtaal niet te vinden is. Het is dus geplaatst om de zin te laten begrijpen.

Er staat dus: *En geroepen hebbende.*

Zij hebben op de poort geklopt, de poort is opengegaan en zij hebben gezegd: Wij zoeken Simon, die genaamd wordt Petrus. Als wij de zin en mening van het woord Gods verstaan, dan is het opmerkelijk wat er gezegd wordt. De Heere had door de engel gezegd: "Ga naar Joppe en vraagt naar Simon, die toegenaamd wordt Petrus, die te huis is bij Simon, de lederbereider, en die zal u leren." Zij hebben het begrepen en het woordelijk overgebracht.

Er lag een heilige betekenis achter, Simon Petrus. Waarom heeft de Heere niet gezegd: "Ga naar Joppe en dan moet u vragen naar Petrus, een discipel van Jezus, een knecht van God, een geoefend kind van God en die zal u alles vertellen?"

Gods Woord en de leidingen van Gods Geest in het leven van Gods kinderen leren hoe zij bruikbaar en dienstbaar voor God blijven.

Weet u wat dat is? Dat is Gods kerk bij de voortduur te herinneren, waar God hen gevonden heeft en wie zij in hun afkomst .zijn. Zo blijft Gods kerk op haar plaats in de wereld en bruikbaar voor God.

Simon zeggen zij. Ja, zo heeft de Heere hem gevonden. Simon, Jona's zoon, een Galileer. Door goddelijke ontdekking liep hij met een breuk in zijn hart over de wereld.

Simon was door Andreas tot God geleid. Aan Simon had God een genadewonder verheerlijkt. Hij en de ganse gemeente Gods moeten het als een gedurige les overnemen. Zij moeten hun afkomst beleven. Als het in oefening is, wordt het bruikbaar op de wereld. Als onze afkomst niet in de dagelijkse oefening is, kan het genadeleven nooit tot verwondering zijn.

En daarom staat er: Wij zoeken Simon, die toegenaamd wordt Petrus. Zij zeggen niet: "Wij zoeken Simon Petrus." Maar: "Wij zoeken Simon, die toegenaamd wordt Petrus." Daar is wat van God in gelegd. Persoonlijk en ambtelijk. Hij is tot een rotsman geworden, zowel in het persoonlijke leven als in het ambtelijk leven. Zowel persoonlijk als ambtelijk is hij gegrond op de Rots der eeuwen. Hij ligt gegrond op de enige Rotssteen, Wiens werk alleen maar volkomen is.

Als de mannen aan de poort staan, dan zeggen zij met grote nadruk: "Wij zoeken Simon, die toegenaamd wordt Petrus."

Hoe was het met Petrus zelf? Ook dat staat in de tekst: "En alzo Petrus in zichzelf twijfelde wat toch dit gezicht mocht zijn." Terwijl de mannen aan de poort staan en vragen naar Simon, is Simon Petrus boven op het dak en hij is in zichzelf vol van twijfel. Heeft Petrus getwijfeld ten opzichte van de Godsopenbaring?

Nee! Heeft Petrus getwijfeld ten opzichte van het gezicht en of het wel van God was?

Nee! Heeft Petrus getwijfeld wat de Heere daarmee wilde zeggen? Ook dat niet.

God heeft hem dat gezicht gegeven. Petrus heeft beleefd dat het van God was. Wat wil het woordje twijfelen dan zeggen? Hij weet geen raad met dit onderwijs. Kan dat? Kunnen Gods kinderen met de goddelijke onderwijzingen geen raad weten? Ja dat kan. Dat is juist het verborgen leven van Gods kinderen. Zij kunnen alles maar niet zo op zijn plaats zetten.

Zij kunnen zelf de toepassing er niet aan geven. Zij ervaren dat God Zelf licht moet geven over de Goddelijke onderwijzingen. Zij hebben de nadere onderwijzing van de Heere nodig. Als Gods kinderen zelf de toepassing maken en er zelf conclusies aan geven, dan kunnen zij met Abraham dertien jaar in de donkerheid terecht komen.

Toen de Heere aan Abraham openbaarde dat zijn zaad zou zijn als de sterren des hemels en als het zand der zee, heeft hij geloofd dat het van God was. Hij had de toepassing aan God moeten overlaten. maar hij is zelf gaan toepassen en is dertien jaar in de donkerheid terecht gekomen.

Als Simon Petrus twijfelt, is dat geen onwil, maar is dat de beleving dat hij er geen raad mee weet. Als Petrus twijfelt, wat dat gezicht mocht zijn, dat hij gezien heeft, staan de mannen, die van Cornelius afgezonden waren aan de poort.

God lost het voor Petrus op. Het is een wonderlijke zaak, want er staan mannen aan de poort. Zij zijn naar Joppe gezonden en bij het huis van Simon gekomen. Zij hebben niet getwijfeld over de zaak. De boodschap van God was maar al te duidelijk geweest. Zij moesten vragen naar Simon Petrus. Petrus, een kind van God, een vader in Israël, moet nader onderwijs hebben.

Is het u wel eens opgevallen dat Gods geofende kerk soms veel korter gehouden wordt ten opzichte van het nadere onderwijs dan de uitziende kerk? Het uitziende geloofsleven wordt van de Heere soms met een sterk geloofsleven begiftigd, zo dat zij over alles heen blikken, terwijl dat de geofende kerk meer en meer moet gaan leren dat het van stap tot stap geleid wordt.

Wij geloven, dat zij op weg naar het heiligdom steeds langzamer vooruit gaan. In het begin hebben zij ook gedacht, dat het van kracht tot kracht zou gaan.

Simon twijfelde en de mannen stonden onderaan de trap te roepen: "Wij moeten Simon Petrus hebben!" Dat is naar de raad Gods. Deze partijen zullen op Gods wijze en tijd elkander ontmoeten. De Heere zal daar Zijn doel mee bereiken.

Nu komen wij vanzelf bij onze tweede gedachte.

Het is niet alleen een onfeilbare zaak, maar het is ook ***een aangewezen zaak.***

Weer vraagt Petrus onze aandacht, terwijl Petrus over dat gezicht dacht. Dat wil zeggen, dat nadat de Heere over de mannen gesproken heeft. Hij gaat nu over Petrus spreken.

Petrus heeft over dat gezicht nagedacht. Hij is er mee bezig. Dat is een geloofseigenschap. Als de Heere iets openbaart, geeft de Heere daar ook werk mee. Petrus is door God werkzaam gemaakt. De werkzaamheden gaan over een bepaalde zaak. Daar heeft hij over gemediteerd. Het zielsleven is in de binnenkamer werkzaam. Het vraagt: "Hoe moet het verder, Heere?" Petrus zal het wel niet verder gebracht

hebben dan David in Psalm 43: *Zend Uw licht en Uw waarheid, dat die mij leiden.*

Als boven op het dak een zuchtende, naar God vragende Petrus is, zeide de Heilige Geest tot hem. Heeft u wel eens opgemerkt dat de werkzaamheden door de Heere Zelf bevestigd worden? Toen zeide de Heilige Geest tot hem, dat is een sprake Gods.

God spreekt in het hart. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Het werk van de Heilige Geest is een onmisbare zaak in het leven van Gods kinderen. Als de Heilige Geest niet leert, niet troost, niet onderwijst of niet verklaart, dan onderscheiden Gods kinderen zich niet van de wereld. Het is de Heilige Geest, die in de waarheid leidt, die onderwijst, troost en bij hart en hand vat.

Daarom vraagt de tekst onze aandacht voor wat de Heilige Geest doet. Als de Heilige Geest Petrus nader onderwijst, wat voor vrucht geeft dat dan? Waar komt het op uit als Gods Geest onderwijst?

Dat komt uit het harte Gods. Het werk van de Heilige Geest vloeit uit de raad Gods, waar de Vader met de Zoon en de Heilige Geest hebben beraadslaagd over de zaligheid van Gods kinderen. Het werk van de Heilige Geest komt op uit de verdiensten van Christus. De Heilige Geest, Die uitgaat van de Vader en de Zoon geeft een bijzondere openbaring.

De Heilige Geest verklaart hemelzaken en bouwt het Koninkrijk Gods. Petrus krijgt hier op aarde, wanneer hij op het dak voor God ligt te zuchten, hemels onderwijs. Hij krijgt onderwijs over Gods Koninkrijk. Er worden aan Petrus hemelzaken geleerd. Welke? Dat staat overduidelijk in de waarheid. En de Geest zeide tot hem: "Zie, drie mannen zoeken u."

Als de Heilige Geest Petrus onderwijst, dan moeten wij onthouden dat het onderwijs gaat over persoonlijk en over ambtelijk leven. Petrus krijgt een persoonlijke les over een ambtelijke zaak Dat heeft geen betrekking op zijn kindschap. Het gaat hier over zijn knechtschap.

Waar gaat het onderwijs over? *Drie mannen zoeken u.*

Het eerste wat onze aandacht vraagt, is dat Petrus ambtelijk gewezen wordt naar zoekende mensen. Dat zijn bevoorrechte mensen, die niets bij zich hebben. Het zijn ontledigde vaten, daar kan God veel aan kwijt. De Heilige Geest onderwijst Petrus om zijn ambtelijk werk daar te gaan doen. De Heere zegt: "Daar zijn mannen, die u zoeken."

Het zijn zoekende mannen. Het gaat over zielsheil, over harte-zaken en over oplossing van hun zielsnood.

De Heilige Geest zegt tot de apostel: "En zij zoeken u."

Petrus krijgt les als knecht. De Heere wil Petrus gebruiken. Daarom heeft de Heere hem vanachter het visnet gehaald en gezegd: "Ik zal u vissers van mensen maken."

Hij wordt gebruikt als slijk in Gods vingers om Gods koninkrijk te bouwen.

Petrus kan de opdracht aanvaarden, want de Heere zegt: "Ik heb hen gezonden."

De leiding van Gods Geest is te vinden en te bewijzen. Petrus wordt door de Heilige Geest geleerd en de drie mannen door de Heilige Geest gezonden. Wat is een zuiver beeld van het werk van de Heilige Geest in het leven van Gods gemeente op de aarde? Drieërlei!

Wat de Heilige Geest doet is een duidelijk werk.

In Gods licht zien wij het licht. Het is een eenzijdig werk, daar hoeft niets bij en daar kan niets af, het is volmaakt en goddelijk. Als God door Zijn Geest zaken leert, zijn zij zo duidelijk, dat al het geknoei van mensen ontdekt wordt. Waar wij nog inzitten te rommelen en te knoeien is een bewijs, dat het niet van Gods Geest is. Want het werk van Gods Geest is duidelijk. Aan het werk van waarachtige bekering is niets toe te doen. Het werk van vrije genade heeft geen behoefte aan menselijke goedkeuring. Het

is een eenzijdig Goddelijk werk.

In de tweede plaats is het werk van de Heilige Geest zuiver. Dat wil zeggen: daar zuivert de Heere het vlees van tussen. Later leren Gods kinderen daar God in te bewonderen.

Weet u wat zo opmerkelijk is? Als God werkzaamheden geeft, houdt de Heere het zuiver. In de gangen van het genadeleven die de Heere met Zijn kinderen houdt, waarmee zij werkzaamheden voor de troon krijgen, leert de Heere het in Zijn handen te geven. Daarvan zeiden onze oudjes: "Laat God het maar verder doen." Dat is een zuiver bewijs van het werk van de Heilige Geest. Het vlees wordt er van tussen gehouden.

In de derde plaats is het werk van de Heilige Geest Godverheerlijkend. Het bedoelt altijd God Zelf. Ik doe dat niet om uwentwil, o huis Israëls; Ik doe dat om Mijns groten Naams wil.

Als Petrus de mannen ontmoet en de mannen ontmoeten Petrus, dan hebben zij elkander dus in een rechte, zuivere Godverheerlijkende weg van God verkregen. Begrijpt u nu de les in deze tekst? Als Petrus dat gezicht zag, zeide de Geest tot hem: "Zie, drie mannen zoeken u."

Petrus en de drie mannen mogen elkander ontmoeten, zij hebben elkander van God gekregen. Zuiver en rein is het Goddelijke doel. Wat wordt het toch gemakkelijk gezegd: "Wij hebben elkaar van God gekregen."

Als het vlees in het gedrang komt, komt dikwijls openbaar, dat het uit vlees gebouwd is. Het valt als een kaartenhuis in elkaar. Daarom, wat God werkt is zuiver, duidelijk en God verheerlijkend. Dan roemt de Kerk in God. Dan wordt het een wonder, als wij elkander ontmoeten mogen.

Als Petrus verstaat, dat het een rein werk is van de Heilige Geest, krijgt hij nader onderwijs. De Heilige Geest zegt tot Petrus: "Daar- om, staat op, gaat af, reist met hen, niet twijfelende; want Ik heb gezonden."

Opstaan? Petrus moet opstaan. Wat betekent dat? Ach, het is op het dak een goed plaatsje. Hij mocht met God mediteren over Goddelijke zaken. Hij kreeg hemelse lessen. Nu moet hij opstaan. De Heere heeft eenmaal tegen Israël gezegd, dat zij op de weg naar Sion spitse pilaren moesten zetten. Er mochten geen rustbanken staan.

Petrus moet opstaan. Al heeft hij het hier goed, er is echter nog meer te doen. Gaat af en reist met hen. Hij is op het dak en hij moet naar beneden toe. Ook daar ligt een ies in. Van de hoogte van de Godsontmoetingen naar beneden. Onze ouden zeiden: "Alles, wat in de gemeenschap met God wordt ontvangen, moet in het dal der ootmoed worden uitgeleefd."

Alles wat Gods volk krijgt, moet in de armoe uitgeleefd worden. Daar mogen wij wel eens over denken. Petrus werd van het dak naar beneden gestuurd. Er is nog een zaak in te lezen. Daarom gaat af, en reist met hen. Petrus krijgt reisgenoten en metgezellen. Daar zong de kerk van: "Zoete banden die mij binden aan des Heeren lieve volk."

Hij krijgt reisgenoten. Hun taal is mijn hartetaal. Er zijn in Gods Woord vele voorbeelden. Denkt eens aan David. Hij is een eenzame zwerver, een opgejaagde vreemdeling. Hij krijgt als metgezel Jonathan. De liefde tussen hen is sterker dan de liefde der vrouwen. Gods kinderen krijgen op hun levensweg metgezellen. De Heilige Geest leert dat in het leven van Zijn lieve volk.

Reisgezellen hebben veel gemeen. Zij hebben één God, één taal, één hart, één Borg, één toekomst.

Weet u, dat het volk van God ook andere reisgezellen opgedrongen krijgt? Denkt u dan aan Bunyan. Weet u, hoe dat Christen zijn vreemdelingenreis begint? Bunyan zegt: "Ik zag iemand met lompen gekleed" Zo begint het genadeleven. De Heilige

Geest ontdekt aan de lompen van het vroeger leven. Ook aan de lompen van de godsdienst, waar God niets van gebruiken kan. Bunyan zegt, dat hij op reis ging met een boek in zijn hand. Hij las in dat boek. Hij zegt: "Toen ik in dat boek las, las ik dat ik sterven moest en voor de Rechter verschijnen."

Het eerste kon hij niet en het tweede ook niet. Sterven kon hij niet en ook niet voor de rechter verschijnen en hij weende zeer. Als hij over de aarde loopt te wenen, dan weet hij geen raad meer. Hij keek naar links en hij durfde niet verder en hij keek naar rechts en hij durfde ook niet verder. Hij keek vooruit en hij durfde niet verder, hij keek naar achter en hij durfde ook niet verder. Hij weet niet meer waar hij naar toe moet. Hij liep vast. Hij liep vast voor God met de dood voor ogen en hij moet voor de Rechter komen. Hij wist het niet meer. Toen hij het niet meer wist, kreeg hij zijn eerste metgezel, toen kwam Evangelist naar hem toe.

Deze vroeg: "Waarom weent gij?"

Het antwoord was: "Ik heb hier een boek en in dat boek lees ik, dat ik sterven moet en dat ik voor de Rechter moet verschijnen. En dat kan ik niet."

Dan komt de vraag: "Waarom staat gij dan hier?"

Het antwoord is: "Ik weet niet, waar ik naar toe moet. Ik kan niet naar links en niet naar rechts, ik weet het niet meer."

Daar mochten wij wel eens over denken in onze dagen. Gevraagd wordt of hij dan zo kan blijven leven. Hij zegt: "Dat kan ik ook niet." Hoe moet het toch verder?

Zijn metgezel, Evangelist, heeft een perkament genomen en zei, dat hij dat moet lezen. Daar staat: Vliedt de toekomstige toom." Nu is het nog onmogelijker. De toekomstige toom ontvlieden? Hoe moet dat? Hij weet het niet meer. Dat is gelukkig. Zo leert de Heere Zijn lieve kinderen, hoe zij een weetniet worden.

Nu krijgt hij een antwoord: "U moet eens kijken." En hij wees hem een grote verre vlakte. "Ziet u daar dan geen poort?"

De pelgrim zegt: "Ik zie hem niet. Ik zie er niets van."

"Ziet u het flauwe licht niet in de verte?"

Hij zegt: "Dat zou ik niet durven ontkennen."

Dan zegt Evangelist: "Die kant moet u op, naar dat licht." Evangelist is een goede metgezel.

Er zijn ook andere metgezellen. De tweede die Christen als metgezel krijgt, is Stijfhoofdig. Stijfhoofdig vraagt: "Waar gaat u heen?" Hij zegt: "Ik heb de stad Verderf moeten verlaten." Stijfhoofdig is een genotzoeker. Hij zegt, dat hij God moet dienen op zijn eigen wijze en dan zal hij het niet zo benauwd hebben.

Christen zegt dan: "Wij worden het niet eens, want gij zoekt uw genot in uw vroeger leven met wat godsdienst erbij, maar dat gaat niet. Bij mij is de zaak in brand gegaan. Voor mij ging het in vlammen op en ik kon niet voor God bestaan.

Toen kwam een andere reisgenoot. Hij heet Wereldwijs. Deze vraagt: "Waarom heeft het u benauwd?"

Christen antwoordt: "Ik heb een klein beetje licht gekregen; ik moet de kant van het licht uit gaan, maar ik kan niet bekijken hoe het verder moet."

Wereldwijs zegt: "U moet maar met mij mee reizen. Ik woon in het dorp Zedigheid en daar heb ik rust gekregen."

Het antwoord is: "Dat zal niet gaan, want de toom Gods zit achter mij en dat kan met zedigheid niet opgelost worden." Moeten wij er nog meer noemen?

Er zijn er, die zich Schoonmakers noemen. Zij zeggen, dat wij ons leven moeten opknappen. Hoe zal dat gebeuren? Het is een wonder als later Evangelist bij hem komt en vraagt: "Hoe is het?"

Weet u wat de kerk zegt? Ik heb zoveel raadgevers, maar ik heb een uitlegger nodig.

Is het niet zo, volk van God? Er zijn raadgevers genoeg, maar wij moeten een uitlegger hebben!

Reisgenoten krijgen wij van de Heere. Zo behoeft Petrus niet te twijfelen. Wat God bij elkander brengt, is van God. Tenslotte lezen wij in de tekst: "En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius tot hem gezonden waren en zeide: Zie ik ben het, dien gij zoekt; wat is de oorzaak waarom gij hier zijt?"

Zingen wij eerst uit Psalm 43 : 3-5.

"Daarom sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelende; want Ik heb hen gezonden."

Hebt u ook van die reisgenoten van God gekregen? Als David jonathan van God krijgt en Jonathan David, dan ligt dat in God vast. De band reikt over de dood heen. Als David een boodschap krijgt, dat zijn reisgenoot gesneuveld is in Gibeon, dan snikt hij het uit: "Jonathan, Jonathan." De band blijft en gaat mee tot over de dood. Bent u ook zo op reis gegaan?

Dat is ook een vraag die er bij hoort. Bent u uw reis met lorren aan begonnen of bent u met het kleed van eigengerechtigheid op reis gegaan? Weet u hoe het met Gods kinderen gaat? Als zij het niet meer wisten en al de reisgenoten de zaken van de ziel niet oplosten, krijgen zij een uitlegger nodig. Daardoor worden zij tot de poort geleid. Zij weten, waar zij vandaan komen. Zij komen uit de stad Verderf. Bij de poort staat een arme zondaar, een verbroken zondaar, een walgelijke zondaar.

Langs deze weg gaat God ruimte maken voor de zaligheid in een Ander. Ons leven is als een zaal vol stof en vuil. Als de bezem er door gaat, is alles vervuld van stof. Doch neemt een emmer water en sprenkelt het water en gij ziet het stof zakken. Zie, het wijst hoe de wet zich in het hart van een zondaar openbaart. Dan laat de Heere zien wat voor een stofboel het van binnen is. Men kan geen adem meer halen. Men zou stikken in het stof. Het is de wet in het hart, die laat zien wat er van binnen is te vinden. Het werk van de wet is om het te ontdekken en de verstikkende sfeer van de zonde te laten zien.

De besprenging met het water is als de bediening van het Evangelie. De besprenging van het water wijst op Christus' arbeid, die de zonde wegneemt, reinigt, verschoont en weer leven geeft. Zo krijgt de zondaar les over Wet en Evangelie.

Wij hebben gehoord over de raad van God en wat God doet in het leven van een mens op de wereld. U moet bekeerd worden, zoals de Heere Zijn volk bekeert. God kan van Zijn recht niet af. God kan van Zijn wet niet af. God kan van Zijn eis niet af. Mogen wij iets vragen? Is het van binnen ook een stofboel geworden? Heeft de Heilige Geest u ontdekt, wat er van binnen leeft? Heeft u voor God uitgeroepen: "Heere help me toch! Hoe kom ik van mijn zonden af?"

Is de boodschap van het Woord gekomen, de besprenging van het water, dat het stof wegneemt en reinigt van de zonde en schuld in Christus?

Het staat in deze eenvoudige geschiedenis. Een blinde heiden wordt tot God bekeerd. De Heilige Geest moge het gebruiken tot ons welzijn op weg naar de eeuwigheid.

Amen.

5. Gods genade geopenbaard

Lezen: Handelingen 10 : 17-27

Zingen: Psalm 118: 7

Psalm 42 : 3-4

Psalm 66:8

Psalm 84:6

Geliefden,

Als de Heere komt, brengt Hij alles mee, dan is er geen gemis, geen tekort, geen zonde of schuld.

De dichter van Psalm 65 heeft het zo uitgedrukt: *Zijn voetstappen druipen van vettigheid.* Hij kende dus de Godsontmoetingen. Hij wist als de Heere komt, is er een volheid. Hij heeft de voetstappen des Heeren in zijn leven ervaren. Hij kende de tijden waarin de Heere met kracht in zijn hart werkte en woonde. Er is wat van achter gebleven. Dan droop het van vettigheid. De ziel was vol van de goedertierenheden des Heeren. Omdat hij het weet, is het tot smart als de voetstappen er niet zijn.

Er is een tijd in zijn leven geweest, waarin hij dacht dat het zo blijven zou. Het scheen elke dag feest te zijn. Doch de tijden kwamen dat hij zeggen moest: "Heere, zou U ooit nog terug komen?" Hij vreesde, dat de Koning de stad voorgoed verlaten had.

Hij heeft zijn nood bekend gemaakt en zegt: "Heere, ik weet dat als U komt, U alles meebrengt en dat dan Uw voetstappen druipen van vettigheid."

De dichter heeft er van gezongen:

*Waar Gij Uw voetstap zet,
Daar doet Gij 't al ten zegen dijen,
Daar druipt het al van vet.*

Op een andere plaats zegt hij: "

*De gangen van mijn Vorst en Heer
zijn aan het volk gebleken."*

Heeft de Koning in uw leven Zijn voetstappen gedrukt?

De inhoud van ons leven moet zijn op Zijn voetstappen te letten en deze in te wachten. Dat alleen kan het hart vervullen en bevredigen. Wat buiten God is, bevredigt niet.

Is het voor u waar? Bent u naar de plaats des gebeds gekomen en hebt u de omstandigheden van het hart voor de Allerhoogste neergelegd en gezegd: "Heere, alles wat buiten U is, bevredigt niet meer en als U komt, dan heb ik alles. Hebt u de inkomst van God in uw leven verbeid?

Over de komst des Heeren dachten wij met u te spreken en uw aandacht te bepalen bij Handelingen 10 : 21-23. Wij lezen u daar het Woord van God.

"En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius tot hem gezonden waren, en zeide: Ziet ik ben het, die gij zoekt; wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt?

En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman over honderd, een rechtvaardig man en vrezende God, en die goede getuigenis heeft van het ganse volk der Joden, is door Goddelijke openbaring vermaand van een heilige engel, dat hij u zou ontbieden te zijnen huize, en dat hij van u woorden der zaligheid zou horen.

Als hij hen dan ingeroepen had, ontving hij ze in huis. Doch des anderen daags ging Petrus met hen heen, en sommigen der broederen, die van Joppe waren, gingen met hem."

Wij willen met u denken over:

Gods genade geopenbaard.

In de eerste plaats: Een aanvaarde zaak.

In de tweede plaats: Een geopenbaarde zaak.

In de derde plaats: Een overgenomen zaak.

In de eerste plaats openbaart het welbehagen zich in een aanvaarde zaak: *En Petrus ging af tot de mannen, die van Cornelius gezonden waren.*

In de tweede plaats een geopenbaarde zaak: *Waarom gij hier zijt.*

In de derde plaats een overgenomen zaak: *Als hij hen dan ingeroepen had, ontving hij ze in huis.*

De Heilige Geest moge ons lessen en openbaringen schenken.

Geliefden,

Het is in het verband met de geschiedenis van Cornelius u duidelijk gemaakt, dat de Heere in de weg van Zijn aanbiddelijke raadsvervulling twee partijen bij elkander heeft gebracht. Daar wordt nu in deze tekstwoorden nader aandacht aan gegeven. Als de Heere de apostel Petrus naar beneden doet gaan en de mannen uit Cesaréa Petrus aanschouwen, dan is dat een zaak Gods. Het is een zaak in Gods gunst. Daar moeten wij heel sterk de nadruk op leggen. Het is een zaak, waar God Zijn gunst in openbaart. Wanneer wij de openbaring zien van de gemeente, de kerk en het persoonlijke leven, dan zien wij dat onder de Goddelijke toelating ook veel kan gebeuren. De toelating Gods is vaak onbegrijpelijk. Maar hier is een zaak in Gods gunst. Gods kinderen kennen een heilig onderzoek of de zaken van hart en leven onder de gunst van God is of onder de toelating. Zij onderzoeken of het uit de rechterhand of uit de linkerhand Gods komt. Deze zaak, die wij nu overdenken, is duidelijk in Gods gunst. Wij gaan het overdenken.

En Petrus ging af tot de mannen. Wij onderzoeken, waarom Petrus naar beneden ging. Hij moet daar verslag van kunnen geven. Stel u gerust, Petrus kan verslag geven. Het verslag, dat Petrus doet, is omdat God hem geleerd heeft en hem persoonlijke onderwijzingen geeft. Daar is het leven van de apostel vol van. De Heere heeft hem ook ambtelijke onderwijzingen gegeven. De Heere heeft hem ook over deze ontmoeting onderwijs gegeven. Dat zijn drie onderscheiden zaken. Omdat hij van God onderwijs gekregen heeft, kan hij als hij gaat, getuigenis geven, dat God in zijn hart is. Als Petrus de heidenen ontmoet, dan ervaart hij Gods tegenwoordigheid. Dat is de dadelijke, gevoelige tegenwoordigheid Gods. De Heere is bij hem. Hij voelt en ervaart het in zijn hart. Dat zijn de hoogtijden in het genadeleven van Gods kinderen.

Met de Heere te mogen optrekken is noodzakelijk. Daarom heeft Mozes, als hij de woestijnreis moet beginnen, het niet zonder God gekund. Hij heeft de Heere gevraagd, zeggende: "Laat ons van hier niet optrekken, tenzij dat Uw aangezicht met ons meegaat." Het was niet de vrees, dat hij niet door de woestijn zou komen of het land Kanaän beërven, want dat lag in de beloften verzekerd. Het ging er over, dat de Heere niet gemist kon worden. Hij wilde het niet buiten God doen.

In de tekstwoorden staat: En Petrus ging af. En de Heere ging mee. Als God er bij is, gaat het altijd goed. Als de Heere mee optrekt, kan men met de zaken bij God terecht. Er is nog een zaak om te overdenken. Wat Petrus gaat doen, is duidelijk. De Heere heeft er licht over gegeven. Als Petrus deze zaak op de consciëntie gelegd werd, twijfelde de apostel. Hij wist wel, dat het een zaak Gods was, maar hij keek er niet door. Nu is deze zaak voor Petrus opgelost. De Heere heeft tegen hem gezegd: "Er staan drie mannen op u te wachten." Het is een geloofszaak, als Gods kinderen met de

werkzaamheden, die zij van God krijgen ook duidelijkheid mogen ontvangen. Hoeveel malen hebben Gods kinderen niet moeten zeggen: "Heere, ik weet niet wat U bedoelt?" En Petrus ging af.

De vrucht van de Goddelijke onderwijzingen zijn duidelijk openbaar. Petrus is ingewilligd. Hij staat aan Gods kant. Hij weet, dat wat de Heere doet, naar Zijn raad is. Hij geeft Zijn bijzondere goedkeuring. Dat wordt ervaren in de kennisneming van eigen waardeloosheid en geringheid. Zo liggen er in deze overdenking zaken, die leerzaam en profijtelijk zijn. En Petrus ging af.

Wij gaan Petrus volgen. De zaak is in zijn hart, God is in zijn hart, het is verklaard in zijn hart en hij is ingewilligd. Dan gaat hij naar beneden. Bij de poort staan drie mannen, die van Cornelius tot hem gezonden zijn. Drie mannen staan er bij de poort en Petrus is door de Heere van het dak gezonden.

De mannen zien Petrus komen en Petrus ziet de mannen. Deze mensen ontmoeten elkaar. Zij kijken elkaar in de ogen, zij hebben voor deze elkander nooit gezien. Zij hebben elkander voor deze wel ontmoet. De mannen hebben van God werk gekregen omtrent Petrus en Petrus heeft werk gekregen met de mannen. Hoewel zij elkander nog nooit gezien hadden, hebben de twee partijen werkzaamheden gehad. Voor de troon van God hebben zij elkander ontmoet.

Daar zijn wonderlijke lessen in voor Gods kinderen op de wereld. Het is een wonderlijke zaak, als de Heere werkzaamheden geeft en een zaak opbindt met mensen, die wij nog nooit hebben gezien. Zo hebben wij zaken beluisterd van mensen, die werkzaamheden kregen voor de troon der genade met mensen in de heldenwereld. De apostel zegt tegen deze mannen: "Ziet, ik ben het dien gij zoekt."

Petrus komt van het dak, daar komen de mensen en hij zegt: "Ik ben het. Voor mij heeft u die reis moeten maken. Nu is de zaak opgelost. Ik ben Simon."

Dacht u dat het dit betekent? Nee! De apostel bedoelt dit en Gods kinderen zullen deze les verstaan, ik ben er voor ingewonnen. Ik heb Gods zijde mogen kiezen. Ik ben dienstbaar aan u. Dat geeft geen medaille op zijn borst, maar alleen verwondering en verootmoediging. Petrus zegt: "Ik mag het doen, ik wil het doen en ik zal het doen." Dan is de boodschap verklaard: "Ik ben het dien gij zoekt."

Het is geen verheffing van het hart, maar een mededeling van het wonderlijke werk der genade, waar de Heere nu eenmaal mensenkinderen voor wil gebruiken. Wie zai dat wonder begrijpen, waar onze vaders van spreken in het formulier van de dienaar des Woords?

God wilde uit het verdorven menselijk geslacht een gemeente roepen en vergaderen ten eeuwige leven. Door een bijzondere genade gebruikt Hij de dienst van mensen. Het is de bijzondere genade om mensen af te zonderen in Zijn dienst. Deze mogen arbeiden om de gemeente Gods te bouwen. Petrus is zich bewust een dienaar van God te zijn.

Er ligt nog een verborgen zaak in dit onderwijs van de tekst. Er staat: *Ik ben het, dien gij zoekt.*

De Heere zegt tegen Johannes op de Padmos: "Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde."

De apostel Petrus zegt: "Ik ben het, dien gij zoekt." Het is voor deze mannen waar geworden, dat de Heere het Begin en het Einde is. Hij, Die het goede werk in u begonnen heeft, zal het voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. Die zij zochten werd gevonden. De reis van Cesaréa naar Joppe, die de drie mannen gemaakt hebben, hebben zij niet alleen gemaakt. Daar is de Heere bij geweest.

De praktijk in het leven van al Gods kinderen leert, dat de spotter ook op reis gegaan is. De spotter is bezig geweest en zal gezegd hebben: "Moeten jullie naar een knecht

van God toe? Dachten jullie dat die knecht ooit mee gaat? Dachten jullie, dat de Heere naar zulke heidenen om wil zien?" Zo heeft de spotter de reis meegemaakt.

Petrus zegt: "Ik ben het, dien gij zoekt." De Heere is de Alfa en de Omega. Nu wordt de spotter beschaamd. De Heere beschaamt de spotter. De spotter, die de Kerk zo menigmaal aan- geklaagd en bespot heeft ten opzichte van hun leven en, reis. Als de mannen Petrus ontmoeten en horen: "Ik ben het, dien gij zoekt", dan zwijgt de spotter. Er ligt nog een zaak in. De verklager der broederen heeft de reis ook meegemaakt. Hij heeft hen gewezen op hun afkomst. Hij heeft gezegd: "Dachten jullie dat het ooit vervuld wordt? Dachten jullie dat je Simon zal zien?"

Terwijl de Heilige Geest het Woord met kracht in de consciëntie drukt, is de verklager bezig om de boodschap te verdenken en te zeggen, dat het niet van God is geweest. Wat de Heilige Geest onderwijst, is een voorwerp van vijandschap en bestrijding. De verklager der broederen probeert altijd om de boodschap van God van haar kracht te beroven. Als Petrus zegt: "Ik ben het." Dan heeft de verklager het tevergeefs bestreden. God maakt Zijn werk waar.

Er staat in de tekst: Wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt? Petrus kon dat toch weten! Waarom zijn die mensen hier? Omdat God Zijn raad vervult. De Heere heeft gezegd: "Ik zal hen aanbrengen van het noorden en van het zuiden. Breng Mijn zonen van verre en Mijn dochteren van het einde der aarde."

Het welbehagen des Heeren zal voortgaan. Waarom vraagt Petrus dan: "Waarom zijt gij hier?" Is de boodschap, die de Heere hem gegeven heeft onduidelijk? Heeft hij er verder geen licht in? Nee Hij wil alleen de getuigenis horen uit de mond van de drie mannen, Uit de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan' God vervult dat op een bijzondere wijze. De één van God onderwezen en de ander van God onderwezen, opdat zij in één zaak samenstemmen. Petrus weet, hoe de zaak ligt en de drie mannen weten het ook, daar kunnen zij eerlijk getuigenis van geven.

Onze tweede gedachte spreekt van een geopenbaarde zaak.

Waar het over gaat en wat wij niet vergeten mogen, is de inhoud van dit gebeuren. De Heere is op weg om arme zondaren, die hij: getrokken heeft met koorden der liefde, heen te wijzen hoe zij` zalig kunnen worden in een Ander.

Dat is raadsvervulling. Een arm kind van God, wordt onderwezen, hoe God een weg uitgedacht heeft van voor de grondlegging der wereld, waardoor hij zalig kan worden. Dat bewijst onze tweede gedachte. Volgt u de tekst maar.

En zij zeiden: "Cornelius, een hoofdman over honderd, een rechtvaardig man, en vrezende God, en die goede getuigenis heeft vans het ganse volk der Joden, is door Goddelijke openbaring vermaand van een heilige engel, dat hij u zou ontbieden te zijnen huize, en dat hij van u woorden der zaligheid zou horen."

Waar gaat het over?

God zou in Zijn raadsvervulling woorden der zaligheid laten horen. Er is nog een zaak, die wij moeten overdenken. Het is voor de tweede keer, dat Gods Woord de hele geschiedenis weergeeft. Waarom staat er nu niet als Petrus vraagt: "Wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt?" En ze verhaalden alles!

Dat zou toch veel eenvoudiger geweest zijn, want enkele verzen voor deze tekst staat het alles in het Woord van God?

Als er in het Woord van God gestaan had: En zij vermeldden alles wat zij ervaren hadden, dan was het toch overduidelijk geweest? Waarom staat deze geschiedenis voor de tweede maal zo nadrukkelijk vermeld? Omdat wij God vergetende mensen zijn en zo gemakkelijk alles naast ons neerleggen. De Heere laat ons opnieuw bepalen wat Hij aan Cornelius gedaan heeft.

De Heilige Geest legt met kracht opnieuw de nadruk op wat God doet. Er staat in Job 33: *De Heere spreekt eenmaal of tweemaal*. Wij zijn zulke hardleerse en Godvergetende mensen, het moet iedere keer opnieuw gezegd worden. Alles wordt woordelijk herhaald.

Wat doen die mannen nu?

Zij gaan in de eerste plaats vertellen van een genadewonder.

In de tweede plaats van een genadeleven.

In de derde plaats van genadevruchten.

En in de vierde plaats van een genadeboodschap.

Deze mensen geven getuigenis over wat genade doet en wat genade vermag. De Heere laat deze mensen aan Petrus zeggen, dat God een genadewonder gedaan heeft. Dat moet ook in ons leven gebeuren. Een genadewonder, waarin geen aanneming des persoons is en waar de vrijmacht van Gods welbehagen openbaar wordt. Dat genadewonder is, dat God aan een gevallen Adamskind, die met heel de wereld verdoemelijk voor God ligt en naar God niet zoekt of vraagt, in het uur van Zijn welbehagen genade bewijst en overzet. De Heere snijdt hem af uit Adam en plant hem in Christus. De Heere leert ook in de tekst, dat een mens wordt afgesneden van de dode wortel in Adam en wordt overgezet door het wonder van genade. Wij moeten wederom geboren worden, er moet in ons leven een staatsverwisseling plaats hebben. Of wij nu leven onder de adem van het Woord of leven als een blinde heiden, er moet een Godsdaad gebeuren.

Daar gaat de tekst de nadruk op leggen. Het genadewonder is in een genadeleven openbaar geworden. Van Cornelius staat, dat hij een rechtvaardig man was. Dat wijst op de verhouding tussen God en de ziel. Het wil zeggen dat God deze man ontmoet heeft en deze man God. God heeft hem voorwerpelijk rechtvaardig verklaard in Christus, waar hij straks onderwerpelijk de bate van zal leren kennen. Er is geen Godsopenbaring mogelijk tussen God en de ziel als het leven niet is toegerekend. Daarom wordt in de wedergeboorte een mens in Christus gerekend.

Hij is rechtvaardig. Daardoor komen de genadevruchten openbaar. Et staat dat hij God vreest en een goed getuigenis heeft bij het ganse volk der Joden. In het begin van de geschiedenis is daar al breedvoerig over gesproken.

Toch leert de Heilige Schrift het opnieuw.

Cornelius kent een genadewonder, hij heeft een genadeleven en toont genadevruchten, want hij vreest God. Hij heeft een goed getuigenis bij het ganse volk der Joden. U weet, hoe de Joden over de heidenen dachten. Maar weet u, wat er nu gebeurd is?

De Joden moeten zijn levensopenbaring aanvaarden. Cornelius heeft misschien nog weinig gezegd. Immers Gods volk praat niet zoveel als zij met de breuk van hun leven over de wereld lopen. Dan hebben zij niet zoveel te vertellen. Zo heeft Cornelius misschien nog iets gezegd van de verborgen werkzaamheden van zijn hart. Hij weet met de breuk tussen God en zijn ziel geen raad en loopt naar God te schreeuwen. Maar zijn vruchten kwamen wel openbaar.

Weet u wat onze oudjes zeiden? Dat zij al een lange tijd erop gewezen werden. Dat is te zien onder de prediking. Dat ziet men als jonge mensen mee gaan zitten luisteren en het Woord zijn kracht doet. Dat is te zien in het haten van de wereld. Dat komt openbaar in de keus van vrienden en vriendinnen. Dat is te zien in de vruchten van het leven op het werk en thuis. Dat was bij Cornelius ook. God gaf er getuigenis aan.

Wij praten zo gemakkelijk over bekeerd zijn. Weten de mensen die naast u aan de werkbank staan het ook? Wij horen vaak dat iemand van leven vernieuwd is. Maar gelooft uw vrouw dat ook? Weet uw man daar ook van?

Als de Heere genade verheerlijkt in de harten van uw kinderen, dan geloven wij dat u

als vader en moeder wel eens tegen elkaar zegt: "Wat is er toch met ons meisje of met onze jongen gaande?" Als zij verbroken van hart uit de catechisatie of de kerk komen en zij vluchten naar boven, is het niet te verbergen.

Als zij naar bed gaan en wij vinden hen met hun Bijbeltje in de handen of zij liggen te wenen met een preek van onze vaders bij zich, dan moet dat openbaar komen. Het is te zien in de reformatie van het gezin. De rommel van de wereld verdwijnt. Het zijn de genadevruchten van het genadeleven. Het is geen verdienstelijkheid. Want uit de werken der wet wordt geen zondaar voor God rechtvaardig.

De Heilige Geest geeft getuigenis. De mannen van Cornelius spreken van een genadewonder, van een genadeleven en van genadevruchten.

Heeft u ze nog thuis? Kinderen, die u met geen stok de deur uit krijgt en afscheid genomen hebben van hun wereldse vrienden en vriendinnen?

Daar gaat de tekst van spreken. De vruchten van bekering vragen onze aandacht.

Cornelius heeft een goddelijke openbaring gekregen. Een heilige engel vermaande hem, dat wil zeggen, hem onderwijs gaf. Dat moeten wij overdenken. Wij moeten de waarheid heel goed lezen. Hij heeft een goddelijke openbaring gekregen, dus een boodschap van God.

Dat is een inkomende waarheid door de Heilige Geest bezegeld. Er zijn ook veel waarheden die het leven wel eens verruimen, verkwikken en ook wel eens vervrolijken kunnen. De Heere laat dan in het Woord zien, dat het beleefde leven niet buiten de Schrift om is. Cornelius kreeg een inkomende waarheid. Het onderscheid is te beluisteren. Zij hebben de eigenschap dat zij vernederend werken.

Als Boaz tot Ruth spreekt op de akker, kan zij dat niet begrijpen. Dan zegt zij: "Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen, dat Gij mij kende, daar ik een vreemde ben?"

Als David Mefiboseth een plaats geeft aan de tafel en hem toespreekt, zegt Mefiboseth, dat hij een dode hond is. Als de Heere onderwijst, gaat dat gepaard met de kennismaking van onszelf en dat geeft altijd vernedering. Terwijl wat niet van God is, de mens in de hoogte brengt.

Er staat in de tekst dat Cornelius een boodschap van God gekregen heeft, dat hij Petrus ontbieden zou in zijn huis.

Petrus moet naar Cornelius komen. Petrus moet naar het huis van een heiden.

Iet is een wonder, want dat heidenhuis staat met de hemel in verbinding. Daar heeft een man aan God liggen roepen. Het heidenhuis staat in verbinding met de Heere. Petrus mag daar nu naar toe. Het is een huis waar God woont, waar God werkt en genade schenkt.

Kan dat van ons huis ook gezegd worden? Staat ons huis ook in verbinding met de hemel? Of staat ons huis in verbinding met de wereld of met de hel? Hier gaat het over een huis waar een verbinding met de hemel is. Daar worden hemelse boodschappen gebracht. Daar gaan hemelse zuchtelingen naar de hemel. Dat is een huis waar God woont. Van het huis van Cornelius is een geur uitgegaan. Zoals men vroeger in de samenleving wist, dat er in de buurt een huis was, waar een kind van God woonde.

Weet u wat er vaak gedaan werd? Daar gingen zij met een boogje omheen vanwege de innerlijke vreze. Daar woonde een kind van God.

Het is een huis waar Gods volk bij elkaar komt en daar mag Petrus naar toe. Daar wordt Petrus naar gewezen. Dat heeft hij niet opgezocht, maar dat heeft Gods Geest hem getoond. Zo'n huis is een bevoorrechte plaats, want u gelooft toch ook wel, dat de Heere niet kan wonen waar de verbindingen met de wereld en niet de duivel zijn?

Gods volk weet het wel uit eigen hart, dat er niets tussen kan liggen of God blijft

achter. Het mocht in onze donkere tijden, waarin de wereld en de zonde zich indringt in de gezinnen een aparte boodschap zijn op weg naar de eeuwigheid.

Mensen, houdt uw woning toch zuiver, houdt de rommel van de wereld er uit. Laat er geen plaats zijn voor lectuur en alles wat God niet behagen kan. Het moge zijn: "Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen."

Petrus wordt ontboden. De engel heeft gezegd, dat Cornelius Petrus moest ontbieden, opdat hij van hem de woorden der zaligheid zou horen. Petrus moest daar woorden van zaligheid laten horen. Er is in dat huis, waar God Zich heeft geopenbaard een mens te vinden. Door de bediening van Gods Geest is hij ontdekt aan zijn rampzalige staat op weg naar de eeuwigheid. Hij heeft de woorden van zaligheid nodig. Hij is ontdekt, dat hij de zaligheid niet kan werken. Hij is een rampzalig mens. Dat is een mens die voor God gekropen heeft in de ervaring dat hij rampzalig was. Hij is gesteld onder de bediening van de geestelijkheid van de heilige Wet. Als woorden van zaligheid moeten gebracht worden, dan is dat aan een mens, die weet wat zonde, schuld en onvermogen is. Anders is er geen plaats voor de zaligheid in het hart.

Petrus moet deze woorden brengen. Petrus weet wat zaligheid is, omdat Petrus de Zaligmaker kent. Petrus is daartoe verordineerd. God heeft hem geroepen tot dienaar des Woords. Naar zo'n plaats kan Petrus toe. Dan komt dat in de vruchten openbaar. De zaak die hem verklaard is, wordt ook overgenomen.

"En als hij hen dan ingeroepen had, ontving hij ze in huis. Doch des anderen daags ging Petrus met hen heen, en sommigen der broederen die van Joppe waren, gingen met hem."

Voor wij het verder overdenken, zingen wij Psalm 66 : 8.

Wij beluisteren in de derde plaats: ***Een overwonnen zaak.***

"Als hij ze dan ingeroepen had, ontving hij ze in zijn huis." Als het hart voor deze zaak geopend is, is het niet moeilijk geweest om het huis open te zetten.

Als nooit zaken van God in het hart overgedrukt zijn en er alleen maar de dingen van de wereld zijn, dan hebben Gods kinderen in uw woning geen plaats. Is het hart open, dan is ook het huis open. Paulus schrijft in de Hebrëënbrief, dat sommigen onwetend engelen geherbergd hebben.

Van Abraham staat geschreven, als er mannen komen met een hemelse boodschap, dat hij hen met vreugde in zijn tent heeft ontvangen.

Zo ook in de tekst: Zij zijn in het huis gegaan van Simon, de lederbereider. Dat is een gelukkige gastheer, die lederbereider. Het is een bevoorrecht huis daar aan de zee. Hier gaat een wonderlijke profetie in vervulling. Zij zitten samen aan tafel, Abrahams zaad en drie heidenen.

Johannes heeft later de vrucht gezien. Zij zullen met Abraham, Izak en Jakob aanzitten aan de ronde tafel. Daar is hier de vrucht van.

Wij zouden het aan u kunnen vragen. Als de grote dag komt en u gaat sterven, want sterven moeten wij, waar zal dan onze plaats zijn?

Wanneer wij hier nooit de gemeenschap van Gods volk hebben gezocht en nooit hebben gekend, ook de gemeenschap met de grote Gastheer nooit hebben geoefend, hoe moet het dan als straks de grote dag gaat aanbreken?

"En hij ontving ze in zijn huis." De ontvangst is vrucht van de liefde. Wij kunnen denken over wat er op die avond allemaal besproken is. Zij hebben de hele avond bij elkaar gezeten. Zij zijn de andere dag pas op reis gegaan. Wij kunnen ons afvragen hoe zij de nacht doorgebracht hebben. Wij weten het niet. Het staat niet in Gods Woord. Het zal er wel goed geweest zijn. De Heere was in hun midden. God deed Zijn

getuigenis en Zijn zoete gunst en gemeenschap ervaren.

Zij hebben een avond en een nacht met elkander doorgebracht. Dat heeft geen leed meer uit het geheugen weggenomen. Sommigen van Gods kinderen kennen die uurtjes ook en denken er met heimwee aan terug. Zij denken met heimwee aan de avonden, waar zij met de oprechten onderling, vereend in hun vergadering waren. Dat zijn tijden, waarvan zij zongen:

*"Men hoort der vromen tent weergalmen,
Van hulp en heil ons aangebracht."*

Dan komt de andere dag. Het is een wonder als er een nieuwe dag komt.

Er is een erfenis op de wereld, die in een doorwaakte nacht de eerste lichtstralen van een nieuwe dag begroet hebben en zeiden: "Heere, laat U de zon nog over ons opgaan? Is het nog geen eeuwigheid? Kan ik nog bekeerd worden? Heeft U mij nog niet weggenomen?" Zij hebben de zonnestrallen door hun ramen bewonderd. Hier is een dag, waar ook de apostel naar uitgekeken heeft. Hij mag zijn werk doen.

Wij lezen in de tekst: "En des anderen daags ging Petrus met hen henen en sommigen der broederen, die van Joppe waren, gingen met hem."

Het is een gewichtige zaak. Gods Woord maakt melding van de eerste zendingsreis van Petrus.

Wij zien het gemeenschapsleven: drie heidenen en een apostel. Zij gingen samen, omdat zij elkander van God gekregen en ontvangen hebben.

Wij hebben aan drie zaken gedacht. Het zijn reisgenoten, huisgenoten en geloofsgenoten.

Er is nog een zaak te overdenken.

Er staat: "En sommigen der broederen, die van Joppe waren."

Er staat in het elfde hoofdstuk, het twaalfde vers, dat het zes mannen waren.

Drie mannen en Petrus, dat is vier. Zes getuigen uit Joppe, dat is tien.

Dat is een wonderlijk getal, dat wij in het Woord van God zo dikwijls tegenkomen. De wet van de tien geboden, een verdrukking van tien dagen, het geven van tienden.

Wat het ons zeggen wil? Er is hier een volmaakte zaak. God gaat een volmaakte zaak uitvoeren.

Wij hebben er nog iets in gelezen. Zes getuigen, met de apostel erbij zijn het er zeven. Het getal zes heeft in het Woord van God de getuigenis van nog niet volmaakt. In zes dagen heeft de Heere de hemel en de aarde gemaakt, maar op de zevende dag heeft Hij van Zijn werken gerust. De kerk zonder het ambt is onvolmaakt. Zes getuigen met een dienstknecht Gods is een volmaakte zaak. Wij zien ook de drie heidenen tot een getuigenis dat de volheid der heidenen eenmaal zal ingaan. Boven dit alles zijn zij van God bij elkander gebracht en bij elkander gelaten. Zij hebben het niet gezocht, zij hebben het ook niet zelf gewerkt.

De Heere heeft Zijn gemeente op aarde bij elkander gehouden. Dan ontvangen wij andere ouders, andere familie, andere broeders, andere zusters. Het zijn zoete banden die binden aan des Heeren lieve volk.

Kent u het gezelschap der vromen? In welk gezelschap leeft u? In welk gezelschap voelt u zich thuis? Is de Heere God, dient de Heere; is Baäl God, dient dan Baäl. Wij geven het u mee op weg naar de grote ontzaglijke eeuwigheid.

U moet verantwoording afleggen van de waarheid, waaronder u geleefd hebt. U moet sterven, uw kinderen moeten sterven.

De tekst heeft gewezen naar een huis, waar kinderen Gods bij elkander komen, die mensen hebben gekozen. Denkt u niet aan de eeuwigheid die komt en aan de Godsontmoeting?

Weet u niet dat er een volk op de wereld is, dat alles heeft? Als wij hunkeren naar de wereld en naar de zonde, hunkeren wij niet naar het deel, wat God Zijn kinderen gegeven heeft. Heeft u nooit verlangens om tot God bekeerd te worden? Heeft u nooit verlangens om een God voor uw hart en een Borg voor uw schuld te bezitten?

Als u de wereld in huis haalt, snijdt u de weg tot bekering zelf af. Wij hebben de weg geweten en als wij deze niet bewandeld hebben, zal het wat uitmaken.

U moet bekeerd worden. Gaat daar maar over denken. Wij hopen dat het Woord van God kracht mag hebben.

In Cesaréa is een huis, waar God woont. U komt misschien op uit een geslacht, waarvan velen van Gods kinderen waren, die nu juichen voor Gods troon.

Als uw grootouders uw leven eens zagen, jeugd? Als uw bekeerde vader of bekeerde moeder, die nu voor de troon juicht, eens konden zien, hoe het nageslacht zich openbaarde, zouden zij zich dan niet schamen voor uw leven? Laat de kracht van het woord reinigen en tuchtigen in uw gezinnen. God woont daar waar Hij gevreesd en gediend wordt.

De tekst sprak van een overgenomen zaak. God mocht het laten overnemen. De Heilige Geest mocht de kracht van het evangelie drukken op uw harten, opdat wij sterven leerden aan de wereld en de zonde.

Cornelius is een rechtvaardige heiden. In zijn levensopenbaring naar buiten is het openbaar geworden. De kracht van het Woord geve u zulk een leven.

Wat is de vrucht van de prediking? Hoeveel jaren is de weg van bekering u voorgesteld en bent u vermaand om de wereld te verlaten? Is er vergeefs op uw harten geklopt? Is er vergeefs gezegd: "Zoekt de Heere en leeft?"

Wij begeren dat u de weg gaat, die God Zijn kinderen laat gaan en waar u de goedkeuring van God over hebben zal.

Ouders, neemt het Woord mee naar huis, u heeft uw zaad voor de doop gehouden. U heeft beleden dat u in de voorzijde leer naar uw vermogen zal onderwijzen. Kunt u uw zaad onderwijzen in een weg van zaligheid met de wereld in huis? Wij mochten eens schuldig voor God worden.

Volk van God, hoe is uw gebedsleven voor de jeugd en voor de heiligheid des levens van de gemeente? Is het ook voor u een schuldbrief? Mochten wij samen schuldig zijn. Niet boven elkander gaan staan, maar in heilige schaamte voor het aangezicht des Heeren belijden:

*Wij hebben God op 't hoogst misdaan,
Wij zijn van 't peilspoor afgegaan,
Ja, wij en onze vaders tevens.*

Dat de God van hemel en aarde de kracht van Zijn Woord over de gemeente wilde openbaren en het waar mocht worden: Hier wil Ik wonen en dit is Mijn rust en deze heb Ik begeerd. Amen.

6. Het gezelschapsleven te Cesaréa

Lezen: Handelingen 10 : 21-33

Zingen: Psalm 68: 13

Psalm 46: 3-4

Psalm 66: 8

Psalm 133 : 1

Geliefden,

Het is een treffend gezelschap als Gods kinderen samen zijn. Het is een gezelschap van de hogen der aarde. Het is immers een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk. Als zij in gezelschap bij elkander verkeren mogen, is dit het hoogste gezelschap wat op aarde gevonden kan worden. Van zulke gezelschappen heeft Gods Woord ons melding gemaakt.

Wij lezen van de spelonk van Adullam: "En tot hem vergaderde alle man, die benauwd was, en alle man, die een schuldeiser had en alle man, wiens ziel bitterlijk bedroefd was."

Wanneer wij hen zien en hun leven onderzoeken, zou men niet zeggen, dat het de heiligen der hoge plaatsen zijn. Zij worden kwalijk behandeld, zij hebben schuldeisers en zijn bedroefd. Toch zegt de Heere van deze, dat het Zijn Beminde is. Ondanks hun droefheid, kruisen en smart kennen zij in hun leven hoogtijden.

David is met zulk gezelschap in de spelonk van Adullam. Veel vijanden zijn er om hen heen. Toch hebben zij gezongen:

*Gij zachte harp, gij schelle luit,
Waakt op; dat niets uw klanken stuit,
'k Zal in de dageraad ontwaken,
En met gezang mijn God genaken.*

Het zijn gezegende gezelschappen van een bevoorrecht volk. Kennen wij die gezelschappen? Kennen wij de liefde die de liefde der vrouwen te boven gaat? Kennen wij de verborgen uitgangen, waarvan de ouden zongen: "Hun taal is mijn hartetaal?"

Over zulk gezelschap willen wij met u handelen naar aanleiding van de tekst, die wij vinden in Handelingen 10 : 24-27.

"En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa. En Cornelius verwachtte hen, samengeroepen hebbende die van zijn maagschap en bijzonderste vrienden. En als het geschiedde, dat Petrus inkwam, ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij.

Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mens. En met hem sprekende, ging hij in, en vond er velen, die samengekomen waren."

Naar aanleiding van dit Schriftgedeelte willen wij met u denken over:

Het gezelschap te Cesaréa.

Wij vragen uw aandacht voor een tweetal gedachten.

In dit gezelschapsleven treffen wij aan:

Ten eerste: De band des geloofs.

Ten tweede: De ootmoed des geloofs.

Ten eerste: De band des geloofs: *En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa. En Cornelius verwachtte hen, samengeroepen hebbende die van zijn maagschap en*

bijzonderste vrienden.

Ten tweede: De ootmoed des geloofs: *En als het geschiedde, dat Petrus inkwam, ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij. Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mens. En met hem sprekende, ging hij in, en vond er velen, die samengekomen waren.*

De Heilige Geest geve licht over deze geschiedenis.

Geliefden,

Wij hebben u al enkele malen getracht te bepalen bij de wonderlijke geschiedenis van de Romeinse hoofdman Cornelius, de centurion van de Italiaanse bende.

Wanneer onze tekstwoorden aanvangen met: En des anderen daags, dan weet u dat het gezelschap vertrokken is uit Joppe. Dat is het gezelschap, dat elkander door de Goddelijke leiding ontmoet heeft. Er zijn tien mensen, die uit Joppe naar Cesaréa gaan. Cesaréa was een Joodse havenplaats, waar de Romeinse bezetting een bijzonder sterke legerplaats van gemaakt had en waar de elitetroepen van het Romeinse leger waren gelegerd. Naar die plaats gaan zij met zijn tien. Het zijn drie mannen van Cornelius, die naar Joppe gezonden waren, dat is de apostel Petrus, door God ingewonnen om met hen mee te reizen en het zijn de zes broeders uit Joppe, die zijn meegegaan.

De apostel gewaagt er van in het elfde hoofdstuk, wanneer hij verantwoording aflegt voor de synode te Jeruzalem over zijn arbeid onder de heidenen. Dan geeft hij getuigenis dat zes broeders uit Joppe mee gegaan zijn en getuigen zijn van al deze zaken.

Dat gezelschap gaan wij nu volgen. Nu begrijpt u misschien ook, waarom wij de inhoud van deze waarheid hebben benoemd: *Het gezelschapsleven te Cesaréa*. Dit gezelschap ontmoet in Cesaréa een ander gezelschap. Deze twee groepen worden samengebonden in het heilzame wonder van: *Zoete banden, die ons binden aan het lieve volk van God*.

Het gezelschapsleven gaat onze aandacht vragen. Het opmerkelijke van deze tekstwoorden, waar wij eerst uw aandacht bij bepalen is: *En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa*.

In het voorgaande vers lezen wij: En als hij hen ingeroepen had, ontving hij hen in huis, doch des anderen daags ging Petrus met hen mee, en sommigen van de broeders die van Joppe waren gingen met hen. Daar staat: des anderen daags ging Petrus en in het vers waar onze tekst mee begint: en des anderen daags kwamen zij te Cesaréa.

Het is opmerkelijk, want de reis van Joppe naar Cesaréa duurt acht à negen uur. Het is een reis, die zij lopend hebben afgelegd. Als wij dit gezelschap gaan volgen, dan staat er zo nadrukkelijk: En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa.

Daar hebben zij in plaats van de gebruikelijke tijd van acht à negen uren, een dag over gedaan. Dat vraagt even overdenking.

De reis terug is aangenaam geweest. Zij hebben deze niet in een sneltreinvaart afgelegd. Zij hebben gemediteerd en zijn met elkander sprekend over de gangen van het Koninkrijk Gods, de weg gegaan.

Te midden van het gezelschap heeft de apostel Petrus verstaan, dat hij een dienaar des Goddelijken Woords was. Zij hebben op de terugreis met elkander gehandeld over de ontzaglijke, verborgen, maar wonderlijke wegen, die de Heere houdt met Zijn durgekochte Kerk op de aarde.

Zij hebben gesproken over het wonder van de vrijmachtige genade, waarin de Heere mensenkinderen zoekt, die naar Hem niet zoeken noch naar Hem vragen.

Zij hebben gesproken over de wonderlijke band, die de Heere komt te leggen. Die

band, die niet alleen in de tijd bestendig blijft, maar die meegaat tot de eeuwigheid. Zij hebben een wonderlijke dag met elkander doorgebracht. Zij hebben alle tijd vergeten. Dat is toch niet vreemd? Er zijn tijden in het leven van Gods strijdende Kerk op aarde te midden van een huilende wildernis, dat de Heere hen verheft boven alle omstandigheden en boven de strijd. Dan doet de Heere ervaren het eenzaam met God gemeenzaam zijn. Wij zien het gezelschap gaan van Joppe naar Cesaréa. En zij kwamen de andere dag te Cesaréa. Zij hebben met elkander gesproken over de wegen Gods en op de weg hebben de liederen Davids luid geklonken.

Wij mogen denken aan de gesprekken met de ouden in de gemeente. Hoe zij vroeger samen kwamen en de waarheid werd gezocht. Het ging om de zaak van het eigen hart en leven. Zij liepen de waarheid niet na, omdat zij onder de waarheid geboren waren, maar omdat hun hart getuigde, dat daar de waarheid was. Zij kwamen van heinde en ver lopen als de oude leraren spraken en op de polderwegen zongen zij de liederen Davids. Zij handelden, in de opgang naar Gods huis, maar ook als zij terug gingen naar hun woningen, over de wegen des Allerhoogste. Zij vergaten dan soms de tijd. Dat was een wonderlijke tijd, het is om jaloers op te zijn.

Wij zijn alles zo vlug gewend. Wij komen 's morgens naar de kerk, misschien denken wij er nog wel over als wij thuiskomen, maar meestal is het zo, dat als de deur dicht gaat, er zoveel andere dingen zijn welke onze aandacht vragen. Als wij thuis aan de koffie zitten, zijn wij de preek al vergeten. Nalezing is er zo weinig meer. En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa en Cornelius verwachtte hen.

Het is vier dagen geleden dat hij zijn dienstknechten naar Joppe gezonden heeft. Vier dagen heeft hij gewacht, maar ook verwacht. Dat is onderscheiden. Het was geen hopeloze zaak, waar hij naar uitzag. Hij had een boodschap van de hemel gekregen. De boodschapper, de engel Gods had tegen hem gezegd, dat zijn aalmoezen en zijn gebeden tot een gedachtenis bij God waren opgeklommen.

Hij heeft mogen beluisteren, dat Gods gedachten over hem waren. Niet zoals een mens van nature het moet overdenken. Die denkt alleen aan de gedachten des kwaads en des oordeels.

De Heere heeft over Cornelius goede gedachten gehad, gedachten van genade en gunst. Daar heeft hij de persoonlijke bate van in zijn hart beleefd. Het is een wonder als een Adamskind op de aarde ervaren mag, dat God aan hem denkt.

Cornelius heeft door het geloof de knechten uitgezonden naar Joppe, naar Simon Petrus. Hij heeft hen zien gaan en vier dagen gewacht. Het door Gods Geest geplante geloofsleven is een werkzaam geloofsleven. Het mag uitzien naar de vervulling van Gods beloften. Cornelius is een duidelijk voorbeeld van zulk geloofsleven.

In het uitzien des geloofs is een zeker vertrouwen op wat God beloofd heeft. Cornelius heeft vier dagen gewacht, uitgezien, biddende verbeid.

Hij gelooft, dat de Heere de waarmaker van Zijn Woord is. Hij heeft verwacht en zijn vrienden en van zijn maagschap samengeroepen. Dat is een sterk geloofsleven. En dat van een uitzierend mens, die de heilgeheimen van het zaligworden om niet en de dierbaarheid van de gezegende Middelaar Gods en der mensen nog verklaard moeten worden.

Dat heeft de Heere in het leven van Jósafat ons ook geleerd. Terwijl alles om hem heen dreigt en de vijanden van alle kanten zich opmaken, krijgt hij zoveel geloof, dat God de zaak van Zijn gemeente zal voleinden.

Zo mag Cornelius door het uitzierende, van God geschonken geloof zoveel geloof oefenen, dat hij in zijn huis samengeroepen heeft, die van zijn maagschap en bijzonderste vrienden zijn.

Hij heeft gasten uitgenodigd. Genade is mededeelzaam, al kan de kerk in de

mededelingen vaak geen woorden vinden om uit te drukken wat in het hart leeft. Er is een volk op aarde, dat de Heere wel eens lastig kan vallen en zeggen: "Heere, had ik nu de woorden om te zeggen wat ik ervaar. Kon ik eens uitdrukken wat in mijn hart leeft."

Toch is genade mededeelzaam, want Cornelius heeft zoveel krediet op God, dat hij gasten uitgenodigd heeft. Of al deze mensen een ander leven deelachtig waren, weten wij niet. Wij weten wel, dat zij voor de getuigenis van Cornelius' leven gebogen hebben en het door God gewerkte genadeleven hebben aanvaard.

Van der Groe sprak in zijn tijd al van *toegekeerde* mensen. Dat zijn mensen die de waarheid zijn toegekeerd. Door de kracht van Gods Woord in hun consciëntie moeten zij aanvaarden, dat God een God van wonderen is. Er is een verlangen ontstaan om dat werk te aanschouwen. Wij weten niet of het allemaal mensen waren met een ander leven, maar wel dat zij het genadeleven hebben leren aanvaarden.

Er staat ook wie Cornelius gevraagd heeft. Dat mochten wij bij onszelf ook eens onderzoeken. Wie zijn onze gasten? Waar praten wij over? Hoe brengen wij onze avonden door? Met een glaasje wijn, een kaartje op tafel, wat dobbelen, of een mooie film op de t.v.?

Bij Cornelius is het anders. God had het genadeleven in zijn vrucht openbaar gebracht. Cornelius had vroeger in de zonde geleefd. Ook hij leefde bij de wijn en dobbelde, maar daar heeft de Heere hem van losgemaakt. Hij heeft andere levensverlangens gekregen, andere levensbehoeften en andere levensvrienden. God had de dood in de zonde gewezen en de dood in de wereld en er was een breuk in zijn leven openbaar geworden, met alles wat God mishaagde. Er was een andere vrucht openbaar geworden. Hij was door genade afgesneden van zijn vorig leven en hij had een nieuw leven gekregen.

Wie heeft hij uitgenodigd? Er staat: "Van zijn maagschap en bijzonderste vrienden." Zijn huisgenoten worden niet genoemd, zij zijn er natuurlijk ook bij geweest.

Wij lezen in het verband van de waarheid, dat hij godzalig was, vrezende God met geheel zijn huis. Hij heeft een gezelschap bij elkaar geroepen en daar waren zijn kinderen bij. Dat is een zaak om jaloers op te zijn, volk van God, dat is wat, als u Gods kinderen in huis mag hebben en uw kinderen zitten ook te midden van dit volk! Wij hebben hen wel aangetroffen, die op een stoof zaten tussen het oude volk van God en daar luisterden naar de gesprekken tussen Gods kinderen onder elkaar. Ze spraken over de heerlijkheid van Sions Koning, van de beminnelijkheid van hun Bloedbruidegom en de gangen van Sions Borg.

De Heere bracht hen later door het wonder van Goddelijke genade terug en leerde, dat zij in hun kindse dagen al zo bevoorrecht waren boven duizenden.

Het gezelschapsleven te Cesaréa vraagt onze aandacht. Heeft u ook wel eens zo'n plekje gehad aan de voeten van Gods lieve kinderen? Wat heeft u er mee gedaan? Heeft u ook Gods lieve kinderen in het huis van uw ouders gezien en ervaren:

*'k Zal, met d'oprechten onderling,
Vereend, in hun vergadering
En raad, Hem plechtig eer bewijzen.*

Er zaten kinderen bij het gezelschap in Cesaréa, dat genodigd was. Ook van zijn maagschap treffen wij er aan. Ook van zijn familie waren er, die leerden buigen voor de wonderen van Gods genade. Zij hebben gezien, dat God een wonder gedaan had. Het was in het leven van Cornelius openbaar geworden. Zijn levenspatroon is zichtbaar geweest. Zijn familie heeft het aanvaard. Als God een mens tot waarachtige bekering brengt, dan zal Hij u niet meenemen naar een voetbalveld of plaatsen der

ijdelheid. Ouders, daar moet u uw kinderen niet brengen. Daar brengt God de mens niet tot bekering. Wij horen niet te zijn, waar de ijdelheid van de wereld en de zondendienst is.

Cornelius heeft de zijnen genodigd in het gezelschap der vromen. God kan het gebruiken. Er staat opmerkelijk bij: En van zijn bijzonderste vrienden. Zijn er dan bijzondere vrienden? Heeft Cornelius dan bijzondere banden? Ja!

De Heere geeft in het genadeleven een breuk te beleven. Wij lezen in Gods Woord, dat er twee op een bed zijn, twee in de molen en twee op de akker. De Grote Leraar heeft eenmaal tegen Simon Petrus gezegd: Die om Mijnentwil zal verlaten hebben vader, moeder, kinderen, huizen, akkers, Ik zal hem duizendvoudig weergeven en in het toekomstige het eeuwige leven. Door genade krijgt men andere familieleden. En van zijn bijzonderste vrienden wil zeggen: van vrienden, die in nood geboren zijn.

Gods Kerk heeft op de aarde een bijzondere band, waar de wereld niets van begrijpt, al zien zij elkander niet elke dag en spreken zij elkander soms in geen maanden. Paulus zegt dat het een vreugde was, als hij de broeders ontmoette. Zij zijn bij elkaar. Waarom? Er is een boodschap, dat Simon Petrus zou komen, een kind, een knecht, een gezalfde Gods, zou naar de opdracht Gods tot hun komen.

Er is geen hoger bezoek op de wereld denkbaar, dan als er een kind van God onder uw dak komt. Het is de begeerte van het nieuwe leven. Zij vragen er om: "Heere, zoudt U Uw volk een plekje onder mijn dak willen geven?" Cornelius heeft het in de vrucht van zijn leven geoefend. U begrijpt nu de les, namelijk dat het gezelschapsleven te Cesaréa door de band des geloofs is.

In de tweede plaats spreken wij over de ootmoed des geloofs.

Wij hebben wel eens gehoord, dat Boerhave, een bekend man uit de Vaderlandse geschiedenis, met alles wat God hem aan gaven gegeven had, zo bijzonder ootmoedig was gebleven. Bij een gebeurtenis was een groot gezelschap uitgenodigd. Aan de tafel van de genodigden zat ook zijn moeder. Terwijl hij door de zaal liep, hoorde hij spotten met het eenvoudige boerenvrouwkje. Hij is toen naar zijn moeder gegaan en heeft tegen de genodigden gezegd: "Zie, dat is mijn moeder!"

In de tweede plaats is ootmoed een gave des geloofs. Het is de vrucht van genade. Genade zonder ootmoed bestaat niet. In het wonder van wedergeboorte, als God de genade in het hart gaat verheerlijken, wordt men ootmoedig gemaakt, want dan warden wij voor God vernederd. Als wij voor God vernederd zijn, is er ook vernedering voor elkaar.

Cornelius heeft de gave van ootmoed. Het is een wonderlijke gave, als een sieraad aan de Kerk gegeven. Het is een duidelijk bewijs van geschonken genade. In de tekst wordt geleerd, dat er een band des geloofs is, maar ook de ootmoed des geloofs.

En als het geschiedde, dat Petrus inkwam, ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij.

Petrus is Cesaréa genaderd, de knechten wijzen het huis van Cornelius aan. Dat is een ruime woning geweest, het is het huis van een officier. De Heere woont in de stulpen, dat is waar, maar de Heere woont ook in de paleizen. Dat is vrijmacht Gods. Als wij maar niet vergeten, dat de inwoners precies eender zijn. Het zijn de armen en verslagenen van geest, die door genade leven en op genade hopen. Of wij nu een kamertje hebben op zolder of wij hebben een paleis met twintig kamers, als God een mens bekeert, de inwoner precies eender zijn ten opzichte van zijn staat, een arme verslagene van geest, die voor Zijn Woord beeft.

Als Petrus daar komt, ingewonnen en overwonnen, weet hij niet wat hij daar zal aantreffen. Hij weet wel, dat er een kind van God hem wacht. De Heere heeft hem dat

Zelf geleerd. Hij weet ook dat het een kind van God is, die op een bijzondere wijze tot God bekeerd is. God kan in een weg van bekering verschillende wegen houden. Cornelius is op een wonderlijke wijze bekeerd. God heeft hem uit Italië laten komen als een Romeins officier. Hij is met het bezettingsleger meegekomen. Hij is opgevoed om het Romeinse leger te dienen. Hij is door Goddelijke genade in Cesaréa onder de bediening van de waarheid gekomen.

Hij heeft met de God des eeds en des verbonds kennis gemaakt en daar heeft God hem geveld. De weg van bekering is onderscheiden. Het blijft voor ieder kind van God een wonder.

Als het nog nooit een wonder voor ons geweest is, moeten wij het onderzoeken.

*Heere, waarom was het op mij gemunt,
daar zovelen gaan verloren,
die Gij geen ontferming gunt?*

Als Petrus bij het huis gekomen was, ging Cornelius hem tegemoet en vallende aan zijn voeten, aanbad hij. De vrucht van genade, de ootmoed, openbaart zich. En hij ging hem tegemoet.

De gebruiken in het Oosten zijn heel anders dan in het Westen. Deze Romeinse officier, die zo'n bijzondere plaats innam in het bezettingsleger, openbaart wat genade werkt. Als zij van het Joodse volk vroeger tot hem inkwamen, werden zij per gratie toegelaten. Nu heeft God de rollen omgedraaid.

Weet u wat er gebeurd is? De Heere heeft hem gedegradeerd. Als God een mens degradeert, dan neemt men de laagste plaats in. Hij heeft zijn sterren verloren. Hij is Petrus niet tegemoet gegaan als de Centurion, de kapitein van het bezettingsleger. Hij is hem tegemoet gegaan als een arme, boetvaardige zondaar. Hij is gegaan als een mensenkind, die buiten de genade Gods niet leven kan en die van Gods zijde een hoog opzien gekregen heeft tot de ambten. Zie, daar komt Cornelius tot een kind van God, maar ook tot een knecht van God.

De Heere heeft tegen Cornelius gezegd dat hij Petrus ontbieden moest en dat hij komen zou en hem zou leren, wat hij doen moest. Als hij Petrus ziet komen, ziet hij hem als een heilige der hoge plaatsen. Hij ziet hem als een boodschapper Gods, als een bevoorrecht kind en een bevoorrechte knecht. Dat is voor Cornelius de oorzaak om hem tegemoet te gaan. Hij zet de deur wagenwijd voor hem open en legt zijn hart voor hem bloot.

Dat is niet vreemd in het genadeleven. Het geeft een heilig opzien tot Gods kinderen en de ambtsdragers Gods. Er komt een hoogachting in het leven als God genade verheerlijkt. En hij ging hem tegemoet. En hij viel op zijn knieën. Hij neemt een lage plaats in, buigend voor God, buigend op zijn knieën. Hij heeft geen wensen. Hij heeft niets te bevelen.

En vallende aan zijn voeten aanbad hij. Is dat een afgodische verering? Is dit nog een overblijfsel van het heidense leven van Cornelius? Hij wist, dat zij voor hem buigen moesten. Wil hij ook nu buigen voor de gezant des Heeren? Weet u, waarom hij zo laag buigt voor de apostel? Omdat hij in de apostel God eert. Hij wist, dat de Grote Meester tot Zijn jongeren gezegd had: *Die u ontvangt, ontvangt Mij, Die u gezonden heeft. Die u verwerpt, verwerpt Mij, Die u gezonden heeft.* Dit komt niet op uit heidense gedachten. Dit komt op uit de Godsgedachte, uit eerbied tot God, tot Zijn eer en Zijn werk. Petrus is voor Cornelius de drager van de Godsgedachte. Dat is immers het zuiverste bewijs van het knechtschap. Cornelius heeft zijn ziel voor God uitgeschreeuwd en de Heere heeft gezegd: "Ik heb het gehoord. Ik zal antwoord geven op uw zielsvragen, door Simon Petrus."

Als Simon Petrus komt, komt hij als drager van de Godsgedachte. Nu zal het

zielsraadsel van Cornelius in de weg van de ambtelijke dienst door de apostel worden opgelost. Dat is het zuiverste bewijs van het knechtschap, waar Cornelius niet meer buiten kan, omdat God hen er Zelf naar gewezen heeft.

God Zelf zal door alle tijden en eeuwen heen handhaven om mensen, die met hun zielenoden en vragen de Heere hebben nageschreeuwd, te antwoorden door de verkondiging van Zijn Woord.

Als zij dan zondagsmorgens hun plaats innemen in de inzettingen met dezelfde nood in hun ziel, mogen zij beluisteren dat van de daken gepredikt wordt, wat in de binnenkamer geschiedt.

De Heere heeft in de eenzaamheid zijn knechten voorbereid voor de dienst. Hij doet hen in de eenzaamheid mediteren. De Heere legt de Godsgedachte in het hart en het verstand, opdat zij de gemeente een boodschap mogen brengen van God vandaan. Zo is Petrus voor Cornelius een drager van de Godsgedachte. Dat is het bewijs van knechtschap. In ootmoed aanvaardt hij het. En vallende aan zijn voeten.

Het is de natuur der genade om aan God, aan Zijn Woord en aan Zijn ambten gebonden te zijn. Daarmee staat of valt de genade. Het behoort tot de natuur der genade. Het is door God van eeuwigheid verordineerd. Daar kan ons hoogmoedig bestaan niet voor buigen. Het kan alleen door de geschonken genade. Die buigt voor God, buigt voor het Woord en de ambten.

Cornelius buigt niet uit heidense afgoderij, maar door Gods genade. De ootmoed vindt zijn weerklank. Als de apostel deze man aan zijn voeten ziet liggen, dan wordt de apostel Petrus door Goddelijke genade met dezelfde gave bedeed.

Hoort u maar wat de Schrift leert: Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook een mens. Petrus richt hem op. Petrus stelt zich naast hem. Petrus zegt: "Ik ben een mens."

Dat zijn drie onderscheiden gedachten.

Voor wij deze overdenken, zingen wij uit Psalm 66 : 8.

De natuur der genade bevat de geestelijke ootmoed. Waar is de genade, de geestelijke ootmoed vrucht van?

Het is vrucht van het welbehagen Gods. Waar vindt het zijn grond in! In de gelijkvormigheid van Christus, Die hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd had. Die heeft Zichzelf vernederd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende, de broeders in alles gelijk is geworden, uitgenomen de zonde. Hij heeft Zich niet geschaamd hun broeders te noemen.

Het is de vrucht van de bediening, van de Gezegende Middelaar Gods en der mensen. Het komt uit de Wijnstok, waarin zij geestelijk zijn ingeplant, zo moet de vrucht uit de gemeenschap van Christus openbaar worden. Het kan niet achterblijven. In het Hoge Priesterlijk gebed lezen wij: Ik in hen en Gij in Mij, opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.

En Petrus richtte hem op. Cornelius is nog niet gedoopt, het is een onbesneden man. Met al zijn werkzaamheden van God gegeven, is hij zich goed bewust, dat hij niet bij het volk van God hoort. Dat is een les. Er kan veel in de ziel ervaren zijn, blijken van Gods trouw beleefd zijn en boodschappen van de hemel gekregen hebben en toch te moeten zeggen: "Heere, ik hoor er niet bij."

Het is een buitenstaand volk. In die gangen is men voor zichzelf maar een buitenstaander. Dan loopt men niet te pronken, dan ligt men te kruipen voor God. Dat is Cornelius.

De ootmoed wordt niet alleen in de vorm van het leven geoefend, zij wordt ook in het wezen van het leven geoefend. Petrus richt hem op, hij steekt een hand naar hem uit. Dat is voor Cornelius een wonder. Petrus richt hem op, hij laat voelen dat er een band is. De band tussen Gods volk doet Naomi met Ruth samengaan en David met Jonathan. Die band doet de apostel des Heeren met een Romeinse soldaat samengaan. Dat is genade in de beleving. Petrus richt hem op. Het is of hij zeggen wil: "Mijn lieve vriend, wat onderscheidt ons eigenlijk? Wij zijn van dezelfde lap gescheurd. Wij zijn samen goddeloos en dwaas, maar God maakt onderscheid waar het niet is."

Petrus zegt: "Sta op, ik ben ook zelf een mens."

Petrus zegt: "Ik ben een mens."

Weet u, hoe wij aan die naam gekomen zijn? Dat heeft de Heere op de zesde dag van de schepping Zelf gezegd: "Laat ons mensen maken, naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis." Petrus zegt nu: "Ik ben een mens, Cornelius. Ik ben ook zo genoemd in de staat der rechtheid, toen Gods gedachten bepaalden om een schepsel te formeren, dat versierd zou zijn met Zijn beeld in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Ik ben net als u, Cornelius. Uit de handen Gods voortgekomen en ik draag de naam van een mens, die de Allerhoogste uitdacht voor een schepsel, dat beantwoorden moest aan Zijn deugden en aan Zijn wet."

Dat moest de majoriteit en de heerlijkheid Gods in de schepping openbaren.

Door Goddelijke genade is hij geleerd en ontdekt, wat hij uitdrukte op het scheepje, toen God de netten vol met vissen deed slepen. Hij heeft gezegd: "Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens." Hij was onverbeterlijk, duikelend en struikelend. Denkt maar aan de Paaszaal en de Zee van Tiberias. Dat heeft zijn lessen achtergelaten in het leven van Petrus.

Het woord van zijn Oudste Broeder is gegrift in zijn hart: "Indien gij eens bekeerd zult zijn, versterkt dan uw broederen.

Ik ben ook een mens. Daardoor kan de apostel Petrus zich niet verheffen. Hij is bijzonder begenadigd, dat is in geen hoek geschied. Hij is door God geleerd, door God bekeerd en door zijn broeder Andreas geleid tot Jezus. Hij is een bijzonder begenadigd mens in de oefeningen des geloofs. Hij is geroepen tot knecht: "Ik zal u vissers van mensen maken." Hij is er geen bijzonder mens mee geworden. Ik ben ook zelf een mens. Hetzelfde schepsel, met hetzelfde verdorven hart, met dezelfde verkeerdheden. Ik, dat in mij, dat is in mijn vlees geen goed woont.

Ook voor hem geldt: *Het goede dat ik wil, dat doe ik niet en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik.*

Cornelius, kom naast mij staan, ik ben ook zelf een mens. En sprekende ging hij in en vond er velen, die samengekomen waren.

Zij zijn terstond in gesprek geraakt. Zo vindt Gods Kerk elkaar in het dal van ootmoed, samen afhankelijk, hoewel de gangen des levens onderscheiden zijn. Dan gaan zij spreken. De oudjes zeggen: "Die man is in mijn hart gevallen." Zij hadden geen moeite om een gesprek te voeren. In het dal van de ootmoed gaan de harten open en smelten de harten samen. Zij worden door dezelfde Geest bediend en dan gaan zij spreken.

De tekst spreekt over het gezelschapsleven. Het zijn plaatsen waar de zielen samensmelten en harten worden verenigd.

De heilgeheimen van de werken Gods en de verborgenheden van de weg der zaligheid worden besproken. Hij vond er velen, die tezamen gekomen waren. Er staat niet dat hij er velen zag, die samengekomen waren, maar dat hij er velen vond.

Hij heeft hen gevonden, gekregen. Zijn werk waartoe de Heere hem van Joppe naar Cesaréa heeft gezonden, krijgt zijn vervulling. Hij heeft hen gevonden. Dat was een

wonderlijk gezelschap. Een stel Romeinse soldaten, wat kinderen van heidense afkomst en van zijn maagschap.

Petrus vond hen. Hij zag ook van die bijzonderste vrienden van Cornelius. Het is een gezelschap geweest, waarin de vrijmacht van genade en almacht Gods openbaar is geworden. Een wonderlijk gezelschap, dat in de natuur veel is kwijtgeraakt, maar in de genade ontzaglijk veel van God ontvangen heeft. Hij is gaan onderzoeken, waarom zij hem hebben ontboden. God had hem geroepen, God had hem gezonden en nu wil hij weten wat zijn boodschap is. Daarom heeft hij zielsonderzoek gedaan.

Dat deed men vroeger ook op gezelschappen, dan liet men hen ook zo maar niet zitten. Men vroeg: "Mijn kind, hoe is het nu eigenlijk, wat doe je hier? Gaat je hart ook uit naar de dienst van God? Heb je ook gezien dat er tweeërlei volk op de aarde is?"

Wij hebben u over het gezelschapsleven in Cesaréa gesproken om de verborgene gangen, die de Heere in Zijn Kerk op de aarde houdt, als vrucht van de gemeenschap met het Lam te verklaren.

Wij geloven dat het nodig is. Het gemeenschapsleven tussen Gods kinderen is zo weinig. De tijden zijn donker. Er zijn maar weinig huizen meer, waar men der vromen tent hoort weergalmen, van hulp en heil ons aangebracht. De liederen Davids zijn verstomd in onze dagen. Het wonderlijke leven, waar de wereld niets van begrijpt, mocht openbaar worden. De wereld houdt zijn gezelschappen en zijn kaartavonden en vergadert zich voor de t.v., vooral als er sportwedstrijden zijn.

Het nieuwe leven moge gezien worden om te leren luisteren naar de wonderen Gods en de vrijmacht van Goddelijke genade. De Heere mocht lust geven om met de oprechten onderling te vergaderen. Gods Kerk mocht elkander leren zoeken en de Heere moge het geloofsleven in de gemeente bouwen.

Als de Kerk bij hun hart is, hebben zij gemeenschap met God en zoeken zij gemeenschap met eikander. De gemeente wordt er door gebouwd. De Heere werke dat.

En tenslotte: *Voegt u bij de Godsgezinden, u mocht er Jezus vinden. Amen.*

7. Geloofsvereniging

Lezen: Prediker 4

Zingen: Psalm 49: 1

Psalm 119: 16-17

Psalm 25: 3-4

Psalm 108 : 1

Geliefden,

Wij zijn uit de aarde aards. Wij zijn verkleefd aan het zien en zinnelijke. Het is zo waar, dat wij van God onze Schepper en Formeerder vervreemd zijn. Wij zijn vol van de dingen van de wereld. Dat openbaart zich zelfs op onze plaats in de kerk. Wij arbeiden op onze plaats in de kerk. Wij verkopen op onze plaats in de kerk. Wij denken aan alles, behalve aan God. Wij zijn uit de aarde aards. Salomo wist het. Hij schrijft in Prediker: Bewaar uw voet, als gij tot het huis Gods ingaat.

Hij weet, dat het bestaan van het menskind meegaat, ook in de opgang naar het huis Gods. Hij zegt, dat wij onze voeten moeten bewaren, want overal komen wij omstandigheden tegen, die onze gedachten aftrekken van het oogmerk, waartoe wij naar Gods huis gaan, namelijk om God te zoeken.

Dit gaat door tot op de plaats in de kerk. Terwijl wij zingen, bidden en er gepreekt wordt, is de duivel bezig onze aandacht af te trekken van de eeuwige dingen. U mag van de duivel gerust naar de kerk, u mag meezingen, maar u moet niet aan God denken.

De prediker heeft geleerd: *Bewaar uw voet, als gij ten huize Gods ingaat. Zijt liever nabij om te horen, dan om der zotten slachtoffer te geven.* Wij moeten alles loslaten en ons zetten onder de prediking van het Woord met een schreeuw in ons hart: "Heere, wendt mijn ogen af van de ijdelheden." Wij moeten alles loslaten en alleen denken over het aller belangrijkste, namelijk: Hoe kom ik tot God bekeerd!

Daarom, bewaart uw voet. Als u het beleefde, zoudt u uw plaats ingenomen hebben met een schreeuw in uw hart: "Ach Heere, zoudt U door Uw Woord mij wijs willen maken tot zaligheid?" Dan zouden wij ook verstaan: *Schraag op dat spoor mijn wankelende gangen.*

Het zou een wonder zijn, als wij zo samen mochten zijn, want wat is nu de wereld? Wanneer wij denken aan de wegen van kruis en druk en de sprake, die elke week door de gemeente gaat, dan zouden wij de ijdelheid zien. Veel levens worden afgesneden, u bent er nog.

Wat is ons leven? Toch holt een mens maar door. Hij verzamelt zijn schatten tot de dag van zijn slachting. De gedachtenis, hoe God aan Zijn eer en de ziel aan de zaligheid komt, heeft hij niet. Daarom is de opwekking: *Bewaar uw voet, als gij ten huize Gods ingaat, en zijt liever nabij om te horen, dan om der zotten slachtoffer te geven.*

Dat wil zeggen: Offer uzelf niet aan de afgoden der eeuw, maar laat uw ziel mogen zijn tot een offerande des Heeren, bereid tot Zijn dienst en tot Zijn zaak. Hoe ervaren wij dat? Wij dachten dat te overdenken uit de tekst, die u vindt in Handelingen 10 : 28-33.

"En hij zeide tot hen: Gij weet, hoe het een Joodse man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten. Daarom ben ik ook zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde. Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij hebt ontboden.

En Cornelius zeide: Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, en ter negende ure bad ik in mijn huis.

En ziet; een man stond voor mij, in een blinkend kleet, en zeide: Cornelius! uw gebed is verhoord en uw aalmoezen zijn voor God gedacht geworden. Zend dan mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenamd wordt Petrus; deze ligt te huis in het huis van Simon, de lederbereider, aan de zee, welke, hier gekomen zijnde, tot u spreken zal.

Zo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden, en gij hebt welgedaan, dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is."

Wij vragen uw aandacht voor de geloofsvereniging.

Ten eerste: Het onderzoek des geloofs.

Ten tweede: De belijdenis des geloofs.

Ten derde: De verwachting des geloofs.

Ten eerste. Het onderzoek des geloofs: *En hij zeide tot hen: Gij weet dat het een Joodse man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde. Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij ontboden hebt.*

Ten tweede de belijdenis des geloofs: *En Cornelius zeide: Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, en ter negende ure bad ik in mijn huis; en ziet, een man stond voor mij, in een blinkend kleet, en zeide: Cornelius! uw gebed is verhoord en uw aalmoezen zijn voor God gedacht geworden.*

Ten derde, de verwachting des geloofs: *Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is.*

De Heilige Geest geve ons samen Goddelijk onderwijs.

Geliefden,

Wij gaan naar Cesaréa toe. Wij gaan naar het huis van Cornelius. U kent deze man toch? Is het waar? Kent u deze man in zijn vragen, in zijn nood, in zijn geloofsleven, in zijn verwachting? Cornelius is een Romein, een heiden, een voorbeeld van vrije genade. Hij is een keurling Gods, opgeschreven in het boek des levens, geschreven in de handpalmen van de Middelaar. Cornelius is verklaard in het hart van God door het bloed van Christus, gereinigd door Gods lieve Geest, wedergeboren tot een levende hoop. Hij is door God gevoegd bij het volk van God.

Er is veel van te zeggen. Cornelius heeft in zijn huis een gezelschap samengeroepen. Het verband van deze tekst leert ons: En Cornelius verwachtte hun, geroepen hebbende, die van zijn maagschap en bijzonderste vrienden waren.

Petrus is daar in gekomen. Hij is door God geleid. Het is voor de apostel een wonderlijk ogenblik, want deze Godsgezant is op verschillende tijden en bij verschillende gelegenheden een boodschapper Gods geweest.

Let maar op zijn boodschappen tijdens de rondwandeling van Christus. Hij was één van de bijzonderste keurlingen. Eén van de drie, die met de Heere zo menigmaal bij bijzondere gelegenheden aanwezig was. Hij was van God verordineerd om op de Pinksterdag te spreken. Hij was het die stond tussen de duizenden in Israël en getuigde: "Deze heeft God opgewekt en heeft Hem tot een Heere en tot een Christus gemaakt, Hem, Die gijlieden gekruisigd hebt." Hij heeft de rijkdom van de genade ontvouwd.

Petrus heeft gepreekt toen het Sanhedrin hem ter verantwoording riep. De zeventig van Israël, de Hoge Raad heeft de apostel ter verantwoording geroepen. Hij werd

gegeseld en hem werd streng verboden om in de naam van Jezus te spreken.

Hij heeft gezegd: "Men moet God meer gehoorzaam zijn dan de mensen en ik zal niet anders kunnen dan te prediken in deze Naam."

Hij heeft een reis gemaakt vanaf Jeruzalem en is gekomen aan de kust van de Middellandse Zee, in Joppe. Nu staat hij voor een bijzonder gezelschap in Cesaréa. Zo'n gehoor heeft de Heere hem nog nooit toebetrouwd. De middelmuur des afscheidseis is verbroken, dat handschrift der zonde en inzetting bestaande is uitgewist. Hij staat voor een groepje mensen, heidenen, Romeinse soldaten, eertijds vijanden van God en Zijn volk en ook Jodengenoten.

Het is een wonderlijk gezelschap. In dat gezelschap zal de apostel de bijzondere opdracht begrijpen, die de Heere hem geven zal. Hij zou niet alleen gezonden worden tot de verloren schapen van het huis van Israël. Het woord van zijn Meester heeft hij verstaan: Er zijn nog andere schapen, die van deze stal niet zijn. Die moest hij ook toebrengen.

Als hij daar staat, is het eerste wat hij doet, verklaren waarom hij gekomen is. Dat is de vastigheid van zijn bediening.

Als hij in het huis van Cornelius is, dan kan hij tegen de Heere zeggen: "Heere, U heeft mij hier gebracht, ik heb het niet gezocht en er niet naar gevraagd." Dat is de sterkte van zijn verblijf te Cesaréa. Tot dit volk heeft de Heere hem gezonden. Hij weet, dat het van God is. De apostel Petrus heeft geen vlees gezocht of begeerd. God heeft hem daar gezet. Hij kan zeggen: "Hier ben ik, zo ben ik gekomen, met een Goddelijke boodschap, met een Goddelijke zending, met een Goddelijke opdracht." Hij gaat verklaren, hoe de Heere hem daar voor ingewilligd heeft. Daarom is hoofdstuk tien, wat wij van vers tot vers overdenken, vol van geestelijke leerstof.

Petrus zegt: "Gij weet." Hij doet een beroep op hun verstand, op hun hart.

Gij weet, hoe het een Joodse man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde.

Dat is een wonderlijke les. Dat volk was in het afgezonderd leven hij de heidenen bekend. De mensen, waar Petrus bij is, weten van het afgezonderde, aparte leven. Reeds bij de intrek in het beloofde land, was dat een duidelijke opdracht Gods geweest aan het volk van Israël. Zij moesten alleen wonen en zich niet vermengen met de volken van rondom. Te midden van het gezelschap te Cesaréa gaat de apostel daar de nadruk op leggen.

Hij zegt: "Gij weet, dat het een Joodsen man verboden is, zich bij een vreemde te voegen." God had een scheiding getrokken. Het goed van de Kerk en van de wereld is gescheiden. De taal van de Kerk en de taal van de wereld is gescheiden. Het kleed van de Kerk en het kleed van de wereld is gescheiden. De gebruiken van de Kerk en de gebruiken van de wereld zijn gescheiden. De grens is door God getrokken.

"Nu ben ik toch gekomen", zegt hij.

Stapt de apostel dan over al deze dingen heen? Is de apostel nu de geboden van de heidenen gaan volgen? Heeft hij zich de taal der heidenen eigen gemaakt? Is hij het kleed der heidenen gaan dragen? Heeft hij de zeden en gewoonten van de heidenen overgenomen, die buiten God en Zijn Woord leefden? Heeft hij de grenzen weggedaan? Heeft hij alzo de hand gereikt over alles wat God en Zijn Woord geboden hadden om langs deze weg de vriendschap der wereld te zoeken? Is de apostel een mens met een ruime blik, die begrip heeft voor de tijd, waarin hij leeft en daarom gewillig maar afstand doet van alle tradities en van vele vormen, waar Gods Woord de nadruk op legt?

Wij dachten dat het niet zo was. Wanneer de Kerk op deze wijze de vriendschappen van de wereld zoekt om als één met een ruime blik aangeduid te worden, wanneer

men buigt voor de tijd waarin wij leven en alzo vriendschap met de wereld zoeken, dan zegt Gods Woord dat hij geen vriend Gods genaamd wordt.

Dat is de tijdgeest van nu, die anders wil en anders spreekt. Wij moeten met elkander kunnen leven en begrip hebben voor elkaar. Maar dat was de oorzaak niet, dat de apostel in Cesaréa kwam. De apostel heeft zijn leven, zijn kleding, zijn gedrag, zijn levenspatroon niet veranderd, maar God heeft het levenspatroon van die heiden veranderd. God heeft de taal van die mensen veranderd en het gedrag van die mensen veranderd. De Kerk is niet tot de wereld gekomen, maar de wereld heeft door de bediening der Goddelijke genade leren buigen voor wat God in Zijn Woord schrijft, ten opzichte van de leer en het leven van de gemeente Gods. Zult u dit onthouden?

Wanneer wij de grenzen gaan verdoezelen, houden wij op *een vriend Gods* genaamd te worden. Dan kan men de toejuichingen van de wereld wel hebben. Gods Woord zegt: "Wee, wee, als alle mensen wel van u spreken."

De Kerke Gods bewaart zijn afzondering. De apostel Petrus ook. Als hij hier te midden van het gezelschap der heidenen verkeert, dan is dat omdat er Goddelijke genade verheerlijkt is. Als de Heere alzo de rijkdom van Zijn genade openbaart, dan ziet de apostel, dat er bij God geen aanneming des persoons is. Dan wordt het een wonder. Dan ziet hij de werking van Goddelijke genade in de vrucht openbaar worden. Dan ziet hij dat openbaar worden in het hele levenspatroon in het huis van Cornelius.

Zo doet de Heere dat in onze dagen nog precies eender. Als God een mens gaat brengen tot de gezelschappen der vromen en in gaat lijven in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn welbehagen, dan is dat niet alleen maar lippentaal, maar dan komt de gehele levensopenbaring naar buiten duidelijk openbaar. Dat kan niet anders.

Dat ziet men in de kerk en op de catechisaties. Wanneer wij jonge mensen bewogen de catechisaties zien verlaten en het Woord Gods vat krijgt op de jonge harten, gaan wij het ook in hun gedrag zien, in hun kleding en in hun haardracht.

Wanneer door het evangelie de harten geraakt worden, dan ziet u dat. U merkt het in de innerlijke bewogenheid, waarin wordt meegeluisterd. U ziet de reformatie openbaar worden in het hele leven. Men kan daar vreugde over hebben. Dat ziet men in de vriendenkring, in het zoeken van de dingen van het koninkrijk Gods.

Er liggen lieve lessen in Handelingen 10.

"U weet", zegt de apostel, "dat het ongeoorloofd is te gaan tot een vreemde." Petrus weet hoe hij daar komt. Hij zegt: "God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten."

God gaat heiligend werk doen. Hij heeft gezegd: "Wat Ik gereinigd heb, zult gij niet gemeen maken." Het heiligend werk van binnen, wordt aan de buitenkant van het leven ook openbaar. De zaken moeten wij niet omdraaien! Wij moeten niet proberen als de rijke jongeling de buitenboel wat op te knappen en het van binnen vol dorre doodsbeenderen te laten. De innerlijke reformatie als vrucht van het nieuwe leven, dat uit God is, geeft de lust om te leven, zoals Gods volk leeft en te doen zoals Gods volk doet. Dat is een heilige vanzelfsprekendheid. Als de Kerk de scheiding gaat opheffen, gaat men Gods gunst verspelen.

Daarom jeugd, moet u anders gekleed gaan dan de wereld. U hoort niet bij de wereld en u hoort ook niet als de wereld gekleed te gaan. jonge mensen, u hoeft u niet aan te passen aan het patroon van de wereld. Dat past niet bij het levenspatroon naar Gods Woord. U mag u niet sieren met de ijdelheid, zoals de wereld zich gedraagt. De openbaring van hun levenspatroon is een vrucht van haat tegen God. Het is een levenspatroon dat God tegenstaat. Zij hebben afgerekend met God en Zijn Woord. Wilt u daar bij gerekend worden? Wilt u gerekend worden met uw kleding en gedrag

met de ijdelheid van de rosse buurten in de steden? U kun u toch wel zo gedragen, dat Gods volk zich niet over u moet bedroeven en dat de wereld niet met u spot?

"Daarom ben ik dan ook zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde". De apostel kan daar tussen zitten, zonder dat zijn consciëntie bezwaard wordt en Cornelius kan de apostel ontvangen, zonder dat het schaamrood op zijn kaken komt. Wij dachten dat het duidelijk is.

Daarom ben ik ook gekomen, want de Heere heeft die scheiding weggenomen. Ik ben zonder tegenspreken gekomen. Daarin kunt u zien, wat de genade vermag. Wij dachten dat Rachab, toen God haar bekeerde, in Jericho geen moeite had als het volk van Israël te gaan leven.

Toen Ruth, de Moabitische, uit Moab geleid werd en in Bethlehem kwam, heeft zij dat duidelijk geopenbaard. Er staat dat Boaz van haar zegt: "Heel Bethlehem weet, dat gij een deugdzame vrouw bent." De vrucht van het leven was heel duidelijk openbaar geworden.

Petrus kan zeggen: "Daarom ben ik ook zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde." Hij is met een geruste consciëntie bij Cornelius in huis gekomen. Zou u Gods kinderen met een geruste consciëntie ieder ogenblik van de dag in uw huis durven toelaten? Schaamt u zich voor Gods Kerk en Gods kinderen? Dan is er een duidelijke reden om u voor God te schamen.

"Daarom ben ik zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde. Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij hebt ontboden."

Gaat hij dan voor rechter spelen? Nee, genade is eerlijk en oprecht. Genade aanvaardt en ziet de rechte wandel, daarom gaat genade ook naar het hart vragen. Om wat reden, leg uw hart eens op tafel, zeg het eens.

Is Gods volk daar bang van? Nee, maar zij staan er schuchter tegenover. Wat moeten zij zeggen, als er naar hun harteleven gevraagd wordt?

Zij kunnen zeggen: "Heere, U weet hoe het ligt, maar had ik nu maar een tong om het te zeggen. Kon ik nu eens uitdrukken wat er in mijn hart leeft. Ach Heere, ik ben zo dwaas, ik zie geen kans om te zeggen, wat ik van binnen ervaar."

Ten opzichte van de wetenschap er van zeggen zij: "Zo is het geleerd, ik heb er vaak geen licht in, maar U mag het gerust weten, wat de hoop van mijn hart is."

Wij overdenken nu de tweede gedachte.

En Cornelius zeide: "Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, en ter negende ure bad ik in mijn huis." Dat getuigt van de belijdenis des geloofs.

Cornelius gaat wat vertellen. Kort, zakelijk en waar, zonder krullen en franje. Er kan soms zoveel franje zijn dat men zich afvraagt of er nog wel een kleed onder zit.

"Het was vier dagen geleden", zegt hij. "Ik was vastende tot deze ure." Mijn leven tot de negende ure, vier dagen geleden, was een wonderlijk leven.

Ik leefde de laatste tijd in de afzondering. In de wereld was ik niet thuis, dat ging niet meer. De zonde ging ook niet meer. Weet u, wat zo wonderlijk bij mij was?

Ik had geen lust meer in de zonde. Het was of de Heere al het vermaak in de dienst der zonde uit mijn hart wegnam. Ik kon er zelf geen verklaring voor geven. Het is in Cesaréa gebeurd. Ik ben met de dienst des Heeren bekend geworden. Ik heb volk van God ontmoet. De boodschap van het Woord van God heeft kracht in mijn hart gedaan. Ik ben de ijdelheid van de wereld gaan zien en van de zondedienst. Boven dit alles zag ik, dat ik een eeuwigheidsschepsel was. Ik moest de eeuwigheid aandoen. Ik moest sterven en dat kon ik niet. Toen zag ik de ijdelheid van heel mijn leven, wat geen waarde had voor de eeuwigheid. Zo heb ik geleerd, vastende, afgezonderd van al deze dingen. In de eenzaamheid, in de afzondering kreeg ik een gebedsleven, want ik was

biddende. Ik kreeg een plaatsje in de binnenkamer dat ik opzocht. Ik mocht naar God roepen en vragen om de oplossing van mijn levensnoden. Ik kon niet zeggen, dat de Heere daar altijd op antwoordde, maar ik kon niet van de Heere vandaan blijven. Ik kreeg betrekking op God. Ik kreeg betrekking op Zijn dienst, op Zijn Woord en op Zijn volk. Dat was eigenlijk het leven, daar lag de inhoud in. Al het andere was niets meer waard. Het ging langs een wonderlijke weg. Mijn vrienden werden anders. Mijn werk ging ik anders doen. Ik begeerde te leven zoals God het leerde. Ik schreeuwde na, bij dagen en bij nachten tot aan die ure. Toen lag ik met God te worstelen. 's Middags om drie uur. Ik voelde dat ik voor God niet bestaan kon en ik had geen recht van leven voor God. Ik wist niet hoe ik verder moest. Ik lag daar in de verlorenheid van mijn bestaan naar God te schreeuwen.

Dat is nu vier dagen geleden. Toen is God overgekomen. Dat is ouderwets, maar Schriftuurlijk. Toen is God overgekomen, krachtdadig, persoonlijk, dat moest ik aanvaarden. Dat was van God, dat was van de Heilige Geest. Het was zo krachtdadig. Dat zal geen leed uit mijn geheugen wissen. Die sprake Gods was krachtig in mijn hart. Ik wist er geen raad mee, dat niet, maar dat het van God was en dat het voor mij was, dat de Heere mij daar in bedoelde en dat God wat tot mij te zeggen had, dat kan ik nooit meer vergeten.

Petrus, dat is vier dagen geleden gebeurd. Daar was ik bij. Ik was met God alleen. De Heere was in mijn hart. De Heere heeft wat tegen mij gezegd. Dat is krachtdadig gebeurd. Het was of een hoorbare stem wat tegen mij zei. De Heere heeft gezegd: "Cornelius, Ik heb uw gebed gehoord." Dat kon ik niet begrijpen. Ik heb het zelf nooit voor gebed kunnen houden, maar ik heb mijn nood uitgeschreeuwd voor God. Soms heb ik niet geweten hoe ik het uitdrukte. De Heere heeft gezegd, dat Hij het gehoord heeft, God wilde naar mij horen. Dat kon ik niet begrijpen.

Dat Hij naar Zijn volk om keek en Zijn kinderen antwoord gaf, dat had ik nog wel kunnen begrijpen, maar dat de Heere naar mij wilde horen, zo'n dwaze man, die heel zijn leven tegen God gestreden heeft en van God en Zijn dienst niets weten wilde en alles over boord gegooid heeft, dat is een wonder voor mijn ziel geworden. God wilde naar mij omzien. Het is echt waar, Petrus.

De Heere heeft nog iets gezegd, namelijk dat de aalmoezen gedachtig zijn geworden. Wat moet ik daar nu van zeggen? Toen ik lust tot de eer en de zaak van God kreeg, zag ik de nood der kerk, ook de stoffelijke nood. Ik zag de nood van Gods kinderen en de behoeften van Gods kinderen. Ik heb gezegd: "Heere, ik heb heel mijn leven besteed aan de dienst van de wereld en mijn gaven aan de wereld besteed, mag ik nu het kleine poosje dat ik nog op de wereld ben, hetgeen dat U toevertrouwd heeft, dienstbaar stellen aan Uw kerk op de wereld? Het kwam uit de innerlijke begeerte van mijn hart. Het is zonder bijbedoeling gebeurd.

De Heere zegt: "Ik ben uw aalmoezen gedachtig geweest."

De Heere heeft tegen Cornelius gezegd, dat Hij de vragen van zijn leven zou oplossen. Weet u hoe dat gebeurd is? Ik moest iemand naar Joppe zenden en naar Petrus vragen. Vindt u dat geen wonder? Want in Cesaréa was godsdienst genoeg. Daar waren wetgeleerden en Farizeeën. Daar was ook een synagoge. Maar Cornelius werd door de Heere niet naar de godsdienst gestuurd. Hij werd niet naar de vorm gestuurd. Hij moest levensonderwijs en levensvoedsel hebben. Men vindt de levenden niet bij de doden. Men vindt het leven niet in de vorm. Mooi dood of levend dood, maar dood is dood.

De Heere heeft hem gezonden naar de levende bediening van het evangelie. Hij heeft hem naar Gods ware knecht gezonden, naar een gezant des Heeren. Een gezant, die

van Gods zijde geleerd, van Gods zijde onderwezen, van Gods zijde geroepen en van Gods

zijde gesteld was. Die zou van Gods zijde met een opdracht komen. Zo is het toch? Zo was de strijd van onze vaders. Zij zaten te kwijnen in de vorige eeuw, toen zij stierven onder de rede-godsdienst. Het leven schreeuwde naar voedsel en onderwijs. Het nieuwe leven zocht om Gode behaaglijk te wezen.

Zo is ook Cornelius van Gods zijde geleerd. Hij zegt: "Petrus, dat is mijn belijdenis. Nu bent u hier gekomen. De Heere heeft gezegd, dat u wat tot mij te zeggen zou hebben. Zegt u het maar."

Nu gaat Petrus antwoord geven.

Wij gaan daar samen over denken, maar zingen eerst uit Psalm 25:3-4.

Zo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden, en gij hebt wel gedaan, dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is.

Weet u wat zo'n wonder is? Dat de Heere de leiding in Zijn Eigen handen houdt, in het natuurlijke leven, maar ook in het geestelijke leven.

Als wij het leven van Cornelius overdenken tot vier dagen terug, zien wij werken, vragen en Gode behaaglijk zijn, maar er gebeurt niets. Er komt geen oplossing, omdat hij totaal blind is voor de grond van het zalig worden van de Kerk Gods. Hij ziet de verborgen arbeid van die enige Naam niet, die onder de hemel gegeven is tot zaligheid. Hij kent de Middelaar Gods en der mensen niet. Hij weet niets van de rijkdom van Zijn komst. Hij weet niets van de bediening van het Lam. Wat gaat de Heere nu doen? Nu breekt de Heere die eerste werkzaamheden in het leven van Cornelius af door een Godsdaad en door Goddelijk onderwijs. Nu moet Cornelius het roer van zijn eigen leven loslaten. Hij moet gaan drijven op vrije genade. De Heere zal hem gaan heenleiden tot de kennis van Christus. Daartoe zal de Heere nu Petrus laten komen. Petrus zou hem de weg der zaligheid uitleggen.

Het is een wonderlijke zaak, als de Heere het leven van de Kerk afbreekt als grond voor de eeuwigheid, maar niet de vrucht van genade verwerpt. Genade komt in de vruchten openbaar. De Heere breekt af door het goddelijke onderwijs en zegt: "Cornelius, nu zal Ik u leren, dat de zaligheid in een Ander is. Er is onder de hemel geen andere naam gegeven door welke wij moeten zalig worden." De Heilige Geest zal dit kind van God leiden door het Woord. Die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die kome tot Mij. Cornelius zal geleerd worden, dat de zaligheid in Christus is en dat zal de apostel hem gaan voorleggen. Dat komt in het vervolg van de tekst openbaar, als Petrus zijn mond opent.

God heeft genade gegeven aan alle volken. Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft aan de kinderen Israëls, verkondigende de vrede door Jezus Christus. Deze is een Heere van allen. Maar dan is er plaats voor. Gods Geest heeft er plaats voor gemaakt. De ziel is er werkzaam mee geworden. Hij heeft verwachting gekregen op God, want hij zegt: "Daarom heb ik hun gezonden."

Hij heeft verwachting gekregen op het Woord van God. Er is in Cesaréa een mens, die gelooft wat God tot hem gezegd heeft en zich vastklemt aan de boodschap die hij gekregen heeft.

Toch zit daar in Cesaréa een missende man, met een onopgelost leven, voor wie de arbeid van Christus nog een totale verborgenheid is. Hij kleeft God aan. Hij zegt: "Daarom heb ik gezonden. Als vrucht van de Goddelijke boodschap heb ik verwachting gekregen."

En Petrus is gekomen, dat kon niet achterblijven. Daarom spreken wij van de verwachting des geloofs. Dit missende mensenkind heeft geloofd, dat Petrus komen zou, omdat God een waarmaker van Zijn Woord is. Wat de Heere zegt, doet Hij ook. Wij vroegen eens aan de kinderen op de catechisatie van negen tot twaalf, waarom de Heere Jezus gekomen was. Wij dachten, dat zij zouden zeggen: "Voor de zonde van Zijn volk." Of: "Dat men bekeerd zou kunnen worden."

Eén stak er zijn vinger op en zei: "Omdat God doet, wat Hij beloofd heeft."

God doet wat Hij beloofd heeft, dat is de geloofsverwachting van deze heiden, van deze centurion. God zal doen, wat Hij beloofd heeft. Daarom is Petrus gekomen en de Heere weet waar het over gaat. Geloven wij ook aan de boodschap Gods? Cornelius zegt: "Wij zijn tegenwoordig voor God om te horen."

De stoel of bank, waarop zij gezeten hebben, hebben zij niet zomaar bezet. Zij zitten om te horen. Zij hebben hun hart opengezet voor de prediking van het woord dat Petrus gaat brengen. Daarom hebben wij u gezegd: "Bewaar uw voet, als gij tot het huis Gods in- gaat." Die mensen hebben hun hart opengezet.

Heeft u ook vragen en noden? Had u ook de innerlijke begeerte of God uw vragen wilde verklaren en oplossen? Of bent u gaan zitten met de oren dicht, de ogen dicht en het hart gesloten?

Even zingen, even wat dommelen, bij de uitgang wat in de collecte en dan weer naar huis? Bent u zo hier gekomen? Dan heeft u een arme kerkgang gemaakt.

Cornelius kwam om te horen. Wat zou hij willen horen? Wat gaat Petrus zeggen? Hij heeft het onderwijs van de Heilige Geest nodig. Als men onderwijs van de Heilige Geest krijgt, wordt het vlees er van tussen gezet, maar niet de liefde. Om te horen hetgeen dat u van God bevolen is. Hij wil van Petrus de boodschap horen, die hij van God brengen moet. Hij heeft licht in de ambtelijke dienst. Deze heiden gelooft dat daar een Godsgezant staat. Hij zit er onder met een heilige begeerte of uit het heiligdom een boodschap komen mocht, waarin zijn ziel vertroosting en zaligheid zou ervaren. Cornelius moet weten, dat hij kan zalig worden en moet leren hoe hij zalig moet worden.

Hij moet eerst leren of hij kan zalig worden. Dat is een vraag in het leven van Gods ware bekommerde kinderen op de aarde, die in de weg van ontdekking in de smartelijke ervaring over de wereld lopen met de vraag: "O God, kan ik nog zalig worden? Is er voor mij ook nog doen aan? Is er voor mij een mogelijkheid?"

Zie, er is geen aanneming des persoons bij. Heidenen worden met God verzoend. Er is bij God geen aanneming des persoons. De deur van het evangelie wordt geopend, gelijk de Heere aan de gemeente in Klein-Azië zegt: *Ik heb u een geopende deur gegeven*. Een geopende deur om de genade in de enige Naam, Die onder de hemel gepredikt wordt te wijzen en dat het bloed des Lams reinigt van de zonde. Zij zijn gekomen om te horen, wat van God vandaan te zeggen is.

De tweede vraag komt er vanzelf achter: *Hoe moet ik zalig worden?* En dat voor een volk, dat aanvankelijk zag, dat het kon. God leert Zijn volk uit het heiligdom dat het van Gods zijde nog kan, als de weg van zalig worden ontsloten wordt.

Wat blijft er dan over?

Heere, hoe moet dat dan? Wilt U het mij verder leren en verklaren? Zij zullen ervaren, hoe het ervaren wordt.

*Die God is ons een God van heil;
Hij schenkt uit goedheid, zonder peil,
Ons 't eeuwig zalig leven;
Hij kan, en wil, en zal in nood,*

*Zelfs bij het nad'ren van de dood,
Volkomen uitkomst geven.*

Amen.

8. Gods soevereiniteit

Lezen: Ezechiël 16 : 1-14

Zingen: Psalm 87 : 2- 4

Psalm 68 : 14-15

Psalm 145 : 2

Psalm 22 : 15

Geliefden,

Niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is. De apostel Paulus heeft de gemeente van Corinthe daar onderwijs over gegeven. De Heere heeft Zijn godsgebouw laten verrijzen op het enige fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is. Wat God van eeuwigheid heeft gewild en behaagd, Zijn eeuwigheidswerk, kan niet in de tijd worden veranderd. *Niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Christus Jezus.*

Dat kan niet in de opbouw van de gemeente, dat kan ook niet in uw hart. Er is voor de eeuwigheid één grond en één fundament. Alles wat daarbuiten is, is buiten het fundament en ongenoegzaam voor de eeuwigheid.

Als wij in de natuur een huis gaan bouwen, hebben wij een fundament gelegd. Als wij daar muren op zetten, bewijst het fundament zijn waarde. Alles wat wij daar buiten opbouwen, kan niet bestaan en is niet volgens het bestek en de tekening. Het zal ook worden afgebroken. Niemand kan een ander fundament leggen.

Toch zegt de apostel er nog iets bij. En indien iemand op dit fundament bouwt. Het fundament kan dus gelegd worden in de prediking en in de gesprekken, maar er is nog een zaak die de aandacht moet hebben. Wie wordt er nu op dat fundament gebouwd?

De Heere heeft niet alleen Zijn bestek gemaakt ten opzichte van het fundament van de gemeente, maar de Heere heeft het ook gemaakt van de opbouw.

De dichter zong:

*Ik weet, hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen.*

Paulus zegt dat wij niet alleen moeten letten op het fundament, maar ook *hoe* daar op gebouwd wordt.

Hoort zijn getuigenis. Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. "Maar een iegelijk ziet toe, hoe hij daar op bouwe. Indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; eens iegelijke werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt."

Niet alleen de grondslag van de gemeente vraagt de aandacht, maar ook de opbouw van de gemeente.

Het is toch duidelijk, dat als een fundament van een gebouw is gelegd en men gaat het gebouw optrekken, men dan niet aan de dakpannen begint. Dan gaat men beginnen om de eerste stenen op het fundament te leggen en alzo naar de orde het gebouw te voltooien. Alzo doet de Heere ook met Zijn kinderen op de wereld. Die worden op het fundament gebouwd, ordelijk, zoals Gods Geest het naar het eeuwig bestek uitvoert.

Dat bouwen heeft voor velen van Gods kinderen vele raadsels opgeworpen. Zij hebben wel eens gedacht, dat zij in korte tijd tot een volmaakt werk zouden gebouwd worden. Dat de Heere werkt langs een andere weg moeten zij leren.

Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Onze ouden zongen: *Niets uit ons en*

alles uit Hem. Dat is heel vlug gezegd, maar daar heeft de Kerk een leven lang voor nodig om dat te gaan inleven.

Hoe de Kerk gebouwd wordt, dat dachten wij te gaan overdenken. U vindt de tekstwoorden in Handelingen 10 : 34-36.

En Petrus, de mond opendoende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; Maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.

Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; deze is een Heere van allen.

De tekstwoorden spreken over *Gods soevereiniteit*.

Wij vragen uw aandacht voor een tweetal gedachten:

In de eerste plaats: Gods soevereiniteit omhelsd.

En de tweede plaats: Gods soevereiniteit verklaard.

Gods soevereiniteit omhelsd: *En Petrus de mond opendoende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.*

In de tweede plaats verklaard hij de soevereiniteit Gods, zeggende: *Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus, deze is een Heere van allen.*

De Heilige Geest leide ons in de waarheid.

Geliefden,

De tekstwoorden geven aan dat Petrus aan het woord is.

En Petrus de mond opendoende. Er zijn direct enkele zaken die onze aandacht vragen.

Er staat niet dat Simon, zijn mond open deed, maar Petrus. Dat geeft ons te denken.

Hij heeft deze naam immers van de Heere gekregen. Hij is de Rotsman. Zijn naam is

rijk van betekenis en is door Christus Zelf verklaard. De Grote Leraar heeft gevraagd:

"Wie zegt gij, dat Ik ben?" Petrus heeft door geschonken genade en geloof mogen antwoorden: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods."

De Heere Jezus heeft daarop geantwoord: "Zalig zijt gij, Simon Barjona! want vlees

en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik

zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen." Dat is

op het enige fundament, welke in de belijdenis van Simon verklaart is. Gij zijt de

Christus, de Zoon des levenden Gods. Petrus. begint zijn onderwijs, waar God begint.

De Heere begint altijd met Zichzelf. De oorzaak van alle zaligheid is in zijn oorsprong

in de soevereiniteit van de Drie-enige God en de geloofsbate wordt op de aarde door

Zijn Kerk beleefd.

Er staat nog een opmerkelijke zaak: "En Petrus de mond opendoende."

Onze kanttekening verwijst ons naar het evangelie van Mattheüs, waar de Heere Jezus

de Bergrede houdt. Daar staat hetzelfde woord. Het is een Hebreeuws gezegde. Het

houdt in: Spreken, met ernst en vrijmoedigheid onderwijzende de andere. Wij komen

dit gezegde op vele plaatsen tegen. U vindt dat ook bij Elihu, als hij Job antwoordde.

Hij zegt: "Zie nu ik heb mijn mond opens gedaan: mijn tong spreekt onder mijn

gehemelte." Petrus doet zijn mond ook open. Hij doet dit ernstig, vrijmoedig,

onderwijzend, lerend en overdacht.

Wanneer hij de mond opent, staat daar een knecht Gods, een boodschapper, die zich

bewust is, wat er gaat gebeuren.

Voor hem zijn het mensen, met een onsterfelijke ziel voor de eeuwigheid, waarmee hij straks voor God staan zal. Waarmee hij staan zal in de Dag des Gerichts. Mensen, die aan hem betrouwd waren door de Heere en verkeren onder de prediking van het Woord. Op de Grote Dag zullen zij horen: "Kom in gij gezegenden van Mijn Vader en beërf dat koninkrijk dat u weggelegd is van voor de grondlegging der wereld."

Maar er zijn ook mensen, die geleefd hebben onder diezelfde prediking, waarvan Christus zeggen zal: "Ga weg, gij die niet gewild hebt, dat Ik Koning over u zijn zou. Breng hen hier en sla hen voor Mijn voeten dood."

Als hij de mond opent, is dat met ernst. Het gaat over zaken van de eeuwigheid, het gaat niet over de vorm, het gaat over het wezen en de behoudenis van mensen, die goed en volmaakt uit de handen van hun Schepper kwamen, maar door de val verloren liggen in de zonden.

Hij spreekt tegen mensen, die gewezen moeten worden naar de enige weg des Heils, waarin God verheerlijkt wordt en de zaligheid wordt ervaren. Hij doet dat ook vrijmoedig. Niet met de taal van de marktkoopman. Door de kracht van de Heilige Geest is hij zich bewust, dat God hem nu een boodschap in de mond gelegd heeft. En Petrus de mond opendoende. Hij doet het onderwijzend, in de orde, die de Heilige Geest leert. Hij weet, dat de troost van de Kerk vrucht van het onderwijs is. De donkerheden zijn immers zo vaak oorzaak van onwetendheid.

Petrus onderwijst woord voor woord en weloverdacht. Het is geen bepaalde uiting van gemoed. Het zijn geen invallende waarheden, geen opkomende gedachten. Hij doet het weloverwogen, dat wil zeggen, dat het vrucht is van de heilzame omgangen van zijn ziel met God. Als vrucht van die omgangen met God, kent hij de verborgen gedachten van God en weloverdacht peilt hij de stand van het geestelijke leven van zijn hoorders.

"En Petrus de mond opendoende."

Hij weet, wie er voor hem zitten. Hij kent de harten, hij leest de verborgen verlangens. Hij zegt: "Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer is." Hij zegt: "Ik verneem dit, ik zie het, ik verblijd mij er in, ik verwonder mij vanwege het bijzondere Godswerk, wat ik nu mag aanschouwen. Ik ben innerlijk verheugd en verenigd in dit wonder en aanvaard het als uit Gods soevereiniteit." God is geen aannemer des persoons.

Deze woorden door de apostel gebruikt, vinden wij in de mond van velen van Gods dienaren. Mozes gebruikte het al toen het volk bij de Horeb stond. Josafat gebruikte het, toen hij de eredienst herstelde. Elihu bestraft Job er mee. Paulus gebruikt het wel op acht plaatsen in zijn brieven. Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is.

Dat is soevereiniteit. De Heere aanschouwt de mensenkinderen op de aarde. Zijn ogen doorlopen de ganse aarde. Hij ziet de Jood, Hij ziet de Griek. Hij ziet de armen, de rijken, de edelen en de onedelen, maar al die uiterlijke gelegenheden en omstandigheden zijn geen oorzaak van Gods soevereine verkiezing. Welke deugden en plichten dat de mensen ook hebben en hoe hun leven ingericht is. Hoe zij leven in rijkdom, met adeldom bedeed of als het onedele van de wereld, het is bij God geen oorzaak van verkiezing. God is soeverein, eeuwig soeverein.

Paulus schrijft aan de Corinthieërs: Ziet uw roeping, broeders, dat gij niet zijt vele edelen, niet vele rijken, niet vele machtigen, God heeft het dwaze, onedele der wereld verkoren naar Zijn vrijmacht.

God is soeverein. *Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat.* Gods soevereiniteit openbaart zich in Zijn verkiezende genade, maar ook in het uur van Zijn welbehagen.

God roept Saulus bij Damaskus en Manasse uit de kerker. God is soeverein om het uur van Zijn welbehagen te openbaren. Op Zijn tijd. De één leeft in de modder van de ongerechtigheid en de ander is gedompeld in de modder van eigengerechtigheid.

Maar Gods verkiezende genade wordt openbaar, want er is bij God geen aanneming des persoons. Heel treffend hebben onze vaders ervan gehandeld in de artikelen tegen de Remonstranten. Het soevereine Goddelijke werk is in het hart van Petrus verheerlijkt geworden. Hij weet het, dat ook hij niet naar God vroeg en zocht. Al was hij een zoon Abrahams en al deelde hij in de voorrechten van het volk des Verbonds, maar ook hij lag met de ganse wereld op de vlakte van het veld vertreden in het bloed. God is soeverein. In de tijd kan genade alleen openbaar worden, omdat zij in eeuwigheid is vastgelegd. Want God wordt niet bewogen door ons gebed of ons roepen. God wordt niet bewogen door onze deugden en plichten, want dan zou de rijke jongeling aan de zijde van Christus zitten en de tollenaar in de hel liggen.

Onze vaders schreven: "Dat God sommigen in de tijd met het geloof begiftigt en sommigen niet begiftigt, komt voort uit Zijn eeuwig besluit, want Gode zijn alle dingen van eeuwigheid bekend en Hij werkt het naar de raad van Zijn Goddelijk willen."

Dat ziet de apostel, wanneer hij in Cesaréa zit. Hij ziet een groep mensen voor zich. Mensen, die God bij elkander geraapt heeft, Romeinen en Joden, waarvan verklaard is: Er is niemand, die naar God zoekt tot niet één toe. In hen is verheerlijkt geworden: "Ik ben gevonden van degenen, die naar Mij niet zochten, en een volk dat naar Mijn naam niet had genoemd, tot dezelve heb Ik gezegd: Ziet hier ben Ik, ziet hier ben Ik." De soevereiniteit Gods is openbaar. Het groepje mensen, dat voor de apostel zit, heeft genade ontvangen, gelijk als Ezechiël het beschreven heeft: "Uw handelingen en uw geboorten zijn uit het land der Kana nieten. Uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethietische. Uw navel was niet afgesneden en gij waart niet met water gewassen, met zout waart gij niet gewreven, noch in windselen gewonden. Zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed."

Dat is soevereiniteit. Het eeuwigheidswerk komt in de tijd openbaar, waarin al het onze als grond voor de eeuwigheid wordt verworpen. God doet een Godswerk. De apostel in Cesaréa ziet een groepje mensen voor zich en verwondert zich daarover in God. En Petrus de mond open doende, zeide: "Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is."

Aangezien alle mensen in Adam gezondigd hebben en de vloek en de eeuwige dood schuldig zijn geworden, zo zou God niemand ongelijk hebben gedaan, indien Hij het ganse menselijk geslacht in de zonde en in de vervloeking had willen laten en om de zonde te verdoemen.

Volgens het woord van de apostel: "Wij zijn met de hele wereld verdoemelijk voor God." Dat is de leer van onze vaders, waarin zij God recht en gerechtigheid hebben toegeschreven en onderwerpelijk voor eigen hart en leven hebben leren kennen. Wat onze vaders schrijven en de tekst inhoudt, is in het hart van Gods kinderen en in het hart van de apostel Petrus niet vreemd. Hij weet, dat als God hem had laten liggen op de vlakten van het veld, God recht geweest was. Hij weet, als God hem verworpen had in de eeuwige rampzaligheid, dan had God recht gedaan. Dat heeft hij onderwerpelijk omhelsd. Hij heeft het aanvaard, toen de Heilige Geest hem zijn staat voor de eeuwigheid bekend maakte. Hij lag buiten God, hij was verworpen, hij verkeerde onder het oordeel des doods en des verderfs.

God heeft een wonder gedaan en hem met het geloof begiftigd. Als de apostel zijn mond opendoet, omhelst hij die waarheid en het middel. Hij zegt, *dat God werkt in alle volk, die Hem vreest en gerechtigheid werkt en dat is God aangenaam.*

De Heere was niet alleen soeverein in Zichzelf, maar ook soeverein in het verkiezen der middelen. Onze vaders zeiden als de mensen tot het geloof werden gebracht: God zendt goedertieren verkondigers van deze blijde boodschap, tot wie Hij wil, wanneer Hij wil. Dat heeft Petrus beleefd. God zendt goedertieren tot wie Hij wil en wanneer Hij wil. Dat heeft de Heere op het dak in Joppe aan hem bekend gemaakt. Hij stond daar oog in oog met een heilig God die sprak: "Petrus, wat Ik gereinigd heb, zult gij niet gemeen maken."

Toen is hij ingewonnen om te gaan, want God zendt goedertieren boodschappers tot wie Hij wil en wanneer Hij wil.

De Heere heeft gezegd: "Petrus, u bent een boodschapper, u gaat naar Cesaréa toe en daar gaat u preken tot wie Ik het wil. U gaat naar een paar heidenen toe en naar Romeinse soldaten en daar gaat u de rijkdom van Mijn genade prediken."

God is soeverein, ook in de bediening. Er staat: "Maar in alle volken, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam."

Alle volken?

Zeker, de boodschap van het Woord van God zal overal gebracht worden. Petrus staat op de grens van de oude en nieuwe bediening, maar in de oude bediening was dat ook al openbaar.

Moeten wij de plaatsen noemen, waar God zijn keurlingen vandaan haalde? God heeft hen gehaald uit het land der Chaldeeën. Hij riep Abraham en trok hem met de koorden van Zijn goedertierenheid. De Heere heeft hen gehaald uit het land der Kana nieten. Hij riep Rachab op de muren van Jericho een goddelijk halt toe. De Heere heeft Zijn vrijmacht geopenbaard aan al de volken. Hij riep Ruth uit Moab. Uit Syrië wordt Naäman geroepen. De Heere heeft Zich soeverein verheerlijkt ook in ons vaderland. Zijn ook in ons midden de vaten van Gods eer en de rijkdommen van Gods soevereiniteit niet te vinden?

Hij roept dode zondaren tot het leven. Hij doet goddelozen Zijn vrede ervaren. Hij gaf mensen, eenmaal vervreemd van God en Zijn Woord een plaats in Zijn huis.

Petrus zegt: "Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is, maar in alle volken is."

Daar zitten Romeinse soldaten onder zijn gehoor, opdat vervuld zou worden: "Ik zal Tyrus en Sidon vermelden onder degenen, die Mij kennen, de Filistijn en de Tyrieër zijn aldaar geboren." De Heere roept soeverein en dat komt in de vrucht van het leven openbaar.

Als God roept en trekt, wordt genade geschonken en komt een genadeleven naar buiten openbaar. Als het koren van het kaf gescheiden is, kan men zien wat kaf en wat koren is.

Moeders, als u de was ophangt aan de lijn, dan kunt u zien wat gewassen is en wat niet. Als God Zich soeverein verheerlijkt, dan kunnen de vruchten niet verborgen blijven. Dat is ook soevereiniteit. Daar kan het nabijkomende leven niet bij. Het eenzijdige Gode behaaglijke werk rekent af met al onze deugden en plichten en leert: Ik wil en zij zullen. Gods werk komt in de vruchten openbaar.

In de tekst staat: En Petrus de mond open doende zeide: "Maar in alle volken is, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam."

Als God een mens een Goddelijk halt toeroept, komt de Godsvreze, de kinderlijke vreze. Het wijst een verootmoedigde, vernederende zondaar, die het voor God verloor. De zonde werd een hartelijk vaarwel gezegd en alles wat van de wereld was, de rug toegekeerd. Er komt een hartelijke vreze. Zij is zonde hatend, wereldvlierend. Het openbaart zich in een afhankelijk leven. Met een innerlijke begeerte wil het voortaan naar al de geboden Gods leven.

Als God uw vader bekeert, is dat te zien. Als God uw moeder bekeert, is dat te zien. Als God uw kinderen bekeert, is dat te zien. Zou men de vrucht van het leven niet opmerken? Zou men deze niet vinden in de binnenkamer schreiend voor God? Het is te zien in de lectuur die gelezen wordt, in de keus van de vrienden en vriendinnen. Er komt een hartelijke scheiding openbaar, van alles wat God mishaagt en een innerlijke lust wordt geboren om voor God te leven.

Wij zouden de laatste centen uitgeven om gekleed te kunnen gaan als Gods kinderen. De kerk heeft geen verdiensten, dat niet. Zij hebben maar één verdienende oorzaak. Zij hebben een innerlijk behagen om voor God te leven en God te mogen dienen.

En die Hem vreest. Dat is Gods soevereiniteit in de vruchten. Heeft u ook zo'n man aan tafel, waarvan u zegt: "Wat is er toch aan de hand?" Vader, heeft u ook zo'n vrouw aan uw tafel gekregen, die in de vrucht van het leven openbaarde dat zij zo niet verder kon?

Heeft u het gezien aan uw kinderen, die de deur niet meer uitgingen op de zaterdagen en zondagen. Heeft u hen ook aan tafel die spraken: "Ik kan niet meer zondigen?" Of begint het Godswerk zo niet?

De apostel ziet een groep mensen zitten, die van God en Zijn Woord niets wisten en nu de woorden uit zijn mond als het ware opeten. Zij zitten daar met een verlegen hart om te leren, hoe zij bekeerd kunnen worden en of er voor hun ook nog een mogelijkheid van zaligheid is.

Jongens en meisjes, hebben jullie je boeken ook wel eens omgewisseld? Hebben jullie de rommel van de wereld ook op de brandstapel gebracht en gezocht naar de waarheid, waarin verteld wordt hoe een mens bekeerd kan worden? Hebben jullie de boeken van onze vaders en de preken van onze vaders ook onder uw kussen? Petrus ziet dat de Heere werkt. Daar zitten zij van alle volken. God is een wonderdoend God. En alle gerechtigheid werkt, welke Gode behaagd heeft.

Gods gerechtigheid? Daar gaat het in wezen over. Dat kan niet buiten Gods gerechtigheid gaan. Wanneer God een mens een halt toeroept gaat dat altijd gepaard met de deugd van Zijn recht. God komt om Zijn recht. Hij komt om Zijn deel. Het deel, dat wij vergooid hebben in de dienst van de zonde en van de wereld. God komt in ons leven terug. Hij gaat de deugd van Zijn recht openbaren.

Hoe ervaart men dat? Wanneer de Heere in het uur der waarachtige bekering de ogen opent, dan zien wij God in Zijn deugden- beeld. Dan is er oordeel en grimmigheid. God moet straffen en wij zijn strafwaardig. Dan voelen wij, dat wij voor God niet kunnen bestaan. Dat God de zonde straft en het met ons afgelopen is. Toch vlucht de ziel niet van God vandaan. Hij vlucht met de veroordeling van de zonde in zijn hart niet van God af. Hij vlucht naar God toe en vraagt of hij nog bekeerd kan worden.

Wij moeten leren dat de deugd van Gods recht niet alleen veroordelend is, maar ook behoudend en bevrijdend.

Zij is ook vrijverklarend. De deugd van Gods recht is door Christus opgeluisterd en daardoor is zij ook vrijverklarend.

Het recht moet verheerlijkt worden. Er is ook persoonsgerechtigheid. Dat krijgt de kerke Gods als zij van haar aandeel in Christus verzekerd wordt. Wanneer de kerke Gods met hun zaken tijdelijk, geestelijk en natuurlijk in God mogen eindigen, wordt dat ervaren. Zie Psalm 43 bijvoorbeeld. David heeft een zaaksgerechtigheid, wanneer hij zegt: "Doe mij recht, o God! en twist met mijn twisters; bevrijd mij van het ongoedertieren volk, van de man des bedrogs en des onrechts. Want Gij zijt de God mijner sterkte; waarom verstoot Gij mij dan?"

Hij legt zijn zaak voor God. Hij krijgt gerechtigheid. In die zaak-gerechtigheid neemt de Heere het voor hem op. U kent de geschiedenis. Achitófel is enkele dagen later in

de eeuwigheid. Zo neemt de Heere de zaken van Zijn kerk over. Zou God geen recht doen aan Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen? In de tekst wordt gesproken over gerechtigheid werken. Zij zijn in Hem ingelijfd en gaan uit Hem leven. Dat komt in het leven naar buiten openbaar. Zij gaan gerechtigheid werken. De omgangen met God kunnen in de vruchten niet verborgen blijven.

Welke vruchten komen er dan? De vruchten van gerechtigheid, vrede, blijdschap, ootmoed, zachtmoedigheid, barmhartigheid en gerechtigheid. Dan gaat God Zijn Eigen werk openbaren. Het één zijn in Christus komt openbaar. Wij zien het openbaar worden in de vruchten der gerechtigheid. Men kan hen kennen in hun leven, in hun praat, in hun daad, in hun gedrag en in hun omgangen. Het zijn de heiligen Gods. In vroeger tijden wandelden zij door de gemeente en werden zij aangewezen, als zij langs kwamen. De kinderen staakten hun spel, als Gods volk door de straat ging. Die worden hier bedoeld.

En de gerechtigheid werkt. Het verwekte een jaloesheid bij degenen met wie zij omgingen, omdat hun leven getuigenis gaf van het aandeel, dat zij in God hadden. Ook Cornelius kende deze gerechtigheid. Zijn gezin wist het, zijn vrienden wisten het, zijn nabestaanden wisten het. De mensen waar hij mee omging, wisten het ook.

Het was God aangenaam: Wat moeten wij daar van zeggen? Het wijst geen eigen gerechtigheid, maar Goddelijke gerechtigheid.

Maar laten wij eerst zingen voor de tekst nader overdacht wordt uit Psalm 145 : 2.

Het is een wonderlijk tafereel, dat de Heere in Zijn Woord aan ons verklaard.

Een Godsgezant, ingewonnen en overwonnen, in het grote huis van de Romeinse officier in Cesaréa met de tientallen die daar zijn samengekomen. Zij hebben hun nood voor God bekend gemaakt, zeggende: "Wij hebben u ontboden om te horen, wat tot onze zaligheid van node is."

De apostel heeft de gemeente overzien. De Heilige Geest heeft getuigenis gegeven. Petrus heeft gezegd: "Er is bij God geen aanneming des persoons."

Hij ziet hen zitten naar het Woord van God.

*Zij komen aan, door Godd'lijk licht geleid,
Om 't nakroost, dat de Heere wordt toebereid,
Te melden 't heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden.*

Zij zijn gekomen van noord en van zuid, van oost en west, omdat God hen opgeschreven had in de rol des boeks. Zij zijn naar Gods soevereiniteit verklaard in een verkiezend Vader, in de arbeid van de Zoon en in het toebrenge werk van de Heilige Geest. Bij God is geen aanneming des persoons, maar Hij werkt in alle volken. God werkt in alle geslachten. Er is geen aanneming des persoons.

Ga toch niet door in uw vijandschap, verlaat uw slechtheid. Vaders en moeders, zijt gij te oud geworden? Is de tijd voorbij? Er staat in Gods eeuwig getuigenis: *Die vrees en gerechtigheid werkt, welke Gode aangenaam zijn.*

Is er menigmaal een vraag of wij deel hebben aan het leven van God? De apostel noemt deze. Hij zegt: "Die vrees en gerechtigheid werkt, welke Gode aangenaam zijn." Er zijn enkele zaken genoemd.

Wij moeten een fundament hebben en in Christus gevonden worden, maar er zijn wegen, welke leiden tot de kennis van Christus, wat de huichelaar juist niet kent en wat de hypocriet niet verstaat. Dat zijn de toeleidende wegen, welke de Heilige Geest gebruikt. Deze zijn vreemd voor een mens, die zichzelf aan het werk gezet heeft en

zelf begonnen is. Want wat uit God is eindigt in de verlorenheid van het leven. Wat zelf begint, eindigt in een weg van zelfbehoudenis. Leven en levensvrucht zijn twee zaken. Denkt u bijvoorbeeld maar aan Zacharias en Elisabeth. Er staat dat zij beiden rechtvaardig waren. Zij wandelden in de geboden des Heeren. En Christus moet nog geboren worden. Denkt u maar aan Simeon. Deze man was rechtvaardig en hij was in de inzettingen Gods, verwachende de beloften Israëls. En Christus moet nog geboren worden.

Weet u, waar u over denken moet? Als in het zuiden van het land de carnavalsfeesten zijn, dan kan men bijna niemand meer herkennen. Men loopt allemaal met zotte kleren aan en maskers op. Men host en springt. Men leeft en heeft vrolijkheid. Maar wie zit daar nu achter dat masker? Wat is dat nu voor een mens, die zo leeft, springt, host en zingt? Dat kunt u niet zien! Dat kunt u alleen zien, als het spel voorbij is, als de carnavalstijd voorbij is. Dan moeten de maskers af. Dan staan zij weer zoals zij zijn. Wij geloven, dat het carnavalsspel van een mens straks ook eindigen zal. Als God de maskers eraf haalt, dan komt hij of zij voor God. Dan houdt het spel op.

Weet u wat deze mensen nooit gekend hebben? Zij zijn nooit zondaar geweest. Zij zijn nooit door de geestelijkheid van de wet ontdekt aan eigen krachteloosheid en machteloosheid. Zij hebben nooit het bedelaarsleven gekend, dat in de binnenkamer bedelt om de kruimels van 's Konings tafel. Zij kennen niet de innerlijke doorleving van eigen verdorvenheid, verlorenheid en walgelijkheid. Zij hebben nooit met David in het stof gelegen:

*'k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog;
Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.*

Zij hebben nooit met de Kerk van de oude dag doorleefd: "Ik ben gezonken in een grondeloze modder, waarin ik niet staan kan." Zij zijn bezittend, vroom, opgeknapt. Het bedelaarsleven is hun totaal onbekend. Zij zijn bezittend rijk en verrijkt. Zij kunnen altijd leven en altijd sterven. Alzo is het met Gods volk niet. Deze zijn vanaf het uur van hun wedergeboorte in hun geestelijke armoede gezet. Zij zijn geestelijke bedelaars geworden en ontdekt aan hun eigen onmacht en verlorenheid. Zij hebben geleerd, dat God volmaaktheid vraagt en dat hebben zij niet. Zij zijn in een weg van ontdekking en ontgronding door God ontledigd en hebben begrepen dat God het moet doen. Zo heeft Petrus het geleerd.

Want als hij alzo gezegd heeft: "Die gerechtigheid werkt is Gode aangenaam." Dan zegt hij: "Dit is het Woord, dat Hij gezonden heeft, de kinderen Israëls verkondigende vrede door Jezus Christus."

De rijkdommen van Christus zijn voor een volk, dat buiten Hem niet leeft, geen grond heeft en geen bestaan heeft. Dat is het soevereine van Gods werk. God zal naar de vrijmacht van Zijn welbehagen, datgene wat Hij van eeuwigheid besloot in de tijd volvoeren. Als God in de tijd volvoert, komt het eeuwigheidswerk naar buiten openbaar. Door de ontleding van zichzelf worden zij begerig naar het Woord der zaligheid. Toen zij voor God hun bestaan moesten verspelen en met al hun verbeteringspogingen steeds goddelozer werden en met al hun betrachting van heiliging al onheiliger werden en met al hun werk om bekeerd te worden, al onbekeerder werden, toen heeft God aan zulk verloren mensenkind ontdekt en verklaard:

*Ik heb bij enen Held voor Isrel hulp beschoren,
Hem uit het volk verhoogd; Hem had ik uitverkoren.*

Aan een verloren volk is verklaard, dat er een deur geopend is in het dal van Achor. Aan een goddeloos en ondergaand volk is verklaard, dat er een ladder is van de hemel naar de aarde, waarop de engelen Gods op en neer klimmen.

De apostel heeft zich vermaakt in de soevereiniteit Gods. Hij heeft het omhelsd. Hij heeft gezegd: "Heere, dat is het."

Gelijk als ook in de ambtelijke dienst en op de gezelschappen en huisbezoeken gezegd wordt in het hart: "Dat is het."

Dat is een mens, die het voor God verloor en onbekeerd, ongelukkig, verloren werd. En niet meer wist hoe hij zalig moest worden en gelegen heeft onder de eis van de geestelijkheid van de wet. Zulken kennen de bede: "Is er nog een weg, is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?"

Zo heeft Petrus het verklaard. En dat zal nooit anders gaan. Niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is. Een ieder zie toe hoe hij op dat fundament bouwt. Want wie er hout of hooistoppelen bouwt, moet er aan denken, dat het door het vuur beproefd zal worden! Dan blijft er niets van over. Maar wie nu ordelijk op dat fundament gebouwd wordt, zal straks als de louteringen komen, toch mogen weten:

Mijn God, U zal ik eeuwig loven,

Omdat Gij 't hebt gedaan.

Amen.

9. Petrus' prediking te Cesaréa

Lezen: Handelingen 10 : 34-48

Zingen: Psalm 119 : 53

Psalm 32 : 3- 4

Psalm 72 : 7-8

Psalm 47: 4

Geliefden,

Met wie wil de Heere van doen hebben? Heeft u zich dat wel eens afgevraagd? Misschien weet u het antwoord. Hij wil met Zijn kinderen van doen hebben. Dus met mij kan de Heere niet van doen hebben. Dat antwoord is waard om te overdenken. Er zijn mensen op de wereld die zeker geloven dat God bemoeienissen maakt met Zijn volk, maar met hen kunnen zij niet geloven.

Jesaja heeft ons gepredikt: "Maar op dezen zal Ik zien."

Wie zijn dat? Dat zijn de armen en verslagen van geest die voor Gods Woord beven.

Als wij aan u vragen: "Met wie wil de Heere van doen hebben?" Dan weet u nu het antwoord. Het zijn de armen en verslagen van geest, die voor Gods Woord beven.

U kunt weten wie arm zijn. Het zijn mensen, die door Gods Geest leerden wat de grootste armoede van het leven is. Dat is: Geen God voor het hart en geen Borg voor de schuld te bezitten. Dat is de grootste armoede. Dan kan de wereld niet meer vervullen.

De Heere zegt: "Op dezen zal Ik zien, op de armen en verslagenen van Geest."

Iemand die verslagen is, heeft de strijd verloren. Zij hebben de strijd opgegeven. Hier worden mensen bedoelt, die het voor God hebben moeten opgeven. Zij hebben het in de strijd tegen God niet langer kunnen uithouden. Nu zegt de Heere: "Daarop zal Ik zien, die voor Mijn Woord beeft. Wie zijn dat? Hun leven werd door Gods Woord blootgelegd en zij ontdekten, dat zij voor de Heilige Majesteit Gods geen bestaan konden vinden.

Weet u nu met wie de Heere van doen wil hebben? Hoe openbaart de Heere dat? Wij dachten het te vinden in de tekst uit Handelingen 10 : 36.

Wij lezen u het Woord van God.

"Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, verkondigende vrede door. Jezus Christus; deze is een Heere van allen."

Deze tekstwoorden bepalen ons bij: *Petrus' prediking te Cesaréa*

In die prediking een drietal gedachten. Hij predikt:

Ten eerste: Het woord der belofte.

Ten tweede: Het woord der vervulling.

Ten derde: Het woord der voleinding.

De tekst spreekt van *Petrus prediking te Cesaréa*.

Ten eerste predikt hij het woord der belofte: *Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls*.

Ten tweede: Het woord der vervulling: *Verkondigende vrede door Jezus Christus*.

En ten derde het woord der voleinding: *Deze is een Heere van allen*

De Heilige Geest moge ons samen in spreken en horen in de waarheid willen inleiden.

Geliefden,

De tekst brengt ons in Cesaréa. Petrus preekt.

Cesaréa is een bijzondere plaats, want God wil daar wonen. Of is het geen bijzondere plaats, als God op een plaats wonen wil? Het is een bijzondere plaats en Petrus heeft een bijzonder gehoor. De Heere heeft de harten ontvankelijk gemaakt om het Woord van' God op te eten, gelijk Jeremia dat getuigt in het vijftiende hoofd stuk: Toen ik Uw Woord gevonden heb, heb ik het opgegeten en het is mij geworden zoeter dan honig en honigzeem.

Is het Woord van God u ook zoet geworden? Is de prediking door u ook opgegeten en gekend als het noodzakelijke voedsel voor uw hart? Cesaréa is een bijzondere plaats en heeft een bijzondere gemeente. Er staat in de waarheid dat Petrus spreekt en zegt: "Dit: is het woord dat Hij gezonden heeft." Het is maar een kleine gemeente waarvoor hij preekt, maar groot in genade en groot in geloofsleven. De apostel heeft de hoofden niet geteld, maar hij heeft de harten geteld. Hij heeft het allergrootste gevonden, namelijk wat God behaaglijk zij.

Wij hebben eens gehoord van een oude leraar, die in een gemeente preekte, waar niet zo veel belangstelling was. Hij kwam terug va de preekstoel en de kerkenraad zei: "Het was niet zo druk." Hij antwoordde: "Ik heb de hoofden niet geteld, maar de harten."

Het is in het kleine groepje te Cesaréa ook zo, Petrus telt de harten; die God tevoren geteld heeft en dan is daar een volmaakt gezelschap.

Daar zijn drie zaken te vinden: Er is een volk van God, en dat maakt tenslotte de gemeente des Heeren uit. Er is een ware evangelie-bediening en er is een ware dienstknecht van God.

Dan is er alles. Daarom is het een volmaakte gemeente in Cesaréa, al is het gezelschap uitwendig geschakeerd. Wij zien daar Romeinen zitten in het uniform van officieren. Maar ook dienstknechten en enkele Jodengenoten, zoals het Woord ons leert. Het is toch een volmaakte gemeente, want Gods volk is er en de rechte prediking van een knecht van God. Wat moet men dan meer?

Dan heeft Petrus alles. Het is de openbaring van het Koninkrijk Gods op de wereld. Er staat in de tekst: En dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls. Hij heeft in het vorige vers gesproken van Gods soevereiniteit en zich verwonderd in God: "Zo verneem ik in de waarheid dat er geen aanneming des persoons is." Hij mag aan dit volk de prediking brengen. De prediking van soevereine genade. Hij gaat beginnen, waar God altijd begint, als Hij onderwijs geeft op weg naar de eeuwigheid. De apostel neemt het voorbeeld van het volk des verbonds. Hij gaat omschrijven wat ons moet herinneren aan de orde, die God met Zijn kinderen houdt. Dit is het woord dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls.

Hij gaat wijzen naar de bediening van het Woord. De bediening van het Woord is eerst gekomen tot het volk van Israël. Dat moet ons verwonderen over Gods soevereiniteit. God heeft onder het volk van Israël gewerkt. Het was een volk, dat niet beter was dan de volkeren der aarde. Het was een volk in zijn oorsprong uit een verstoten geslacht voortgekomen. Zonder waardigheid en verdienstelijkheid. Toch zong de dichter:

*Hij gaf aan Jacob Zijne wetten,
Deed Israël op Zijn woorden letten;
Hij leerde z' in Zijn wegen wand'len,
Zo wou Hij met geen volken hand'len;
Die moesten Zijn getuigenissen
En Zijn verbondsgeheimen missen.*

Dat is soevereiniteit. Israël krijgt het woord der belofte. Bij God is geen aanneming des persoons. Israël is een bevoorrecht volk, dat onder de adem van het Woord van God kwam. Het is een verkoren en uitgeleid volk. Het is een bevoorrecht volk. Het voorrecht openbaarde zich in hun uitleiding. Daarom getuigt Gods Woord:

*Al laagt g' o Isrel, als weleer,
Gebukt bij tichelstenen neer,
Toen gij uw juk moest dragen,
En zwart waart door uw dienstbaarheid,
U is een beter lot bereid:
Uw heilzon is aan 't dagen.*

Zij werden uitgeleid uit de slavendienst en doorgeleid onder de leiding van de Vuur- en Wolkkolom en zij werden ingeleid in het land der beloften.

De apostel zegt: En dit is het woord, namelijk der beloftenissen, dat de Heere gaf aan de kinderen Israëls. Het was een volk, dat de naam droeg van een bevoorrecht man, die door genade van leven en van naam was veranderd. Jacob zou voortaan Israël heten. De Goddelijke genade verheerlijkt in vader Jacob, zou zich gaan openbaren in een geslacht dat naar Hem genoemd zou worden, namelijk Israël. Waarom mag Israël delen in de bijzondere Godsopenbaring? Waarom deelt Israël in het zonlicht van de bijzondere openbaring Gods? Waarom mogen wij delen in de bijzondere Godsopenbaring van vrije genade?

Wij hebben wel eens gesprekken gehoord over de ontwikkeling van geslachten. Dan hoorden wij: "Waren mijn ouders bij de Roomse Kerk geweest, dan waren wij ook rooms geweest en waren wij van huis uit bij de Gereformeerde Kerk geweest, dan waren wij ook Gereformeerd geweest. Maar vader en moeder waren van de Gereformeerde Gemeente, dus zijn wij ook van de Gereformeerde Gemeente."

Heeft u dan nooit begrepen het Goddelijk onderscheid, dat de Heere u laat leven onder de prediking van genade, terwijl duizenden en duizenden leven onder een vrijzinnige leer of onder een remonstrantse leer, die de val miskennen en van erfzonden en erfsmetten niet willen weten? Die stopt de mens vermogens in handen op weg naar de eeuwigheid.

Als de apostel Paulus zegt, dat God het woord der beloften aan Israël gaf, dan is dat een zaak van verwondering. En voor ons een oorzaak om ons in God te verwonderen, te getuigen en te belijden: "Heere, mogen wij en ons zaad leven onder die leer van vrije genade?" Dat zoudt u aan God moeten verbinden. God brengt ons naar Zijn soevereiniteit onder de leer, waar God op het hoogst wordt verhoogd en de zondaar op het diepst wordt vernederd. Dat is soevereiniteit, want u bent onder de waarheid niet krachtens geboorte of levensopenbaring, maar omdat God soeverein is en de wonderen van Zijn genade nog aan u openbaren wil. Daarom spreekt de tekst, dat het in Cesaréa een ware gemeente is. Daar is volk van God, de ware prediking, de ware bediening. Wij zouden dat voorrecht moeten bewonderen. Er staat in de Waarheid een opmerkelijke zaak: En dit is "het woord", dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, "Het woord."

De apostel gebruikt hetzelfde woord, wat Johannes gebruikt als hij het evangelie schrijft: En het Woord was bij God, en het Woord was God. Het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders vol van genade en waarheid. De tekst is duidelijk: De Heere heeft de Logos, het Woord aan de Oudtestamentische Kerk geopenbaard. Niet alleen maar de Bijbelboeken, het geschreven Woord van God, maar Hij heeft de *Logos*, Christus geopenbaard aan het volk Israël en daarom zijn zij

hoog bevoorrecht boven de duizenden van rondom, die nog nooit van een zaligheid noch van een Zaligmaker hebben gehoord. Dit is het woord; dat Hij gezonden heeft. De Logos is aan Israël geopenbaard. God ontsloot de verborgenheden van de eeuwigheid, het wonder van Zijn soevereiniteit toen Hij aan Israël het woord de Logos openbaarde.

Dit is het Woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls. De Heere gaf het soeverein. De Heere openbaarde de soevereiniteit aan een volk, dat zalig moest worden, zalig zou worden door de Zaligmaker.

Hoe deed de Heere dat? Hij zond het woord de kinderen Israëls. In de prediking daarvan blinkt de soevereiniteit Gods. In de tent van Abraham zijn twee kinderen, samen even verdoemelijk, samen even goddeloos, Ismaël en Izak. De één is niet beter dan de ander, samen zijn zij van dezelfde lap gescheurd. Er is niemand die naar God vraagt, tot niet één toe. U wel volk van God? Was u de eerste, bent u begonnen om naar God te vragen of heeft God naar u gevraagd? Zie het wonder van Gods openbaring. Abraham werd gewezen naar Izak, daarin zal Gods Naam geplant worden. Het woord der belofte is in Izak. In de tent van Izak vinden wij later twee kinderen, samen gedragen in dezelfde moederschoot, in dezelfde tijd. Rachel heeft gevraagd: "Hoe ben ik aldus?"

De Heere getuigt: "Jacob heb Ik lief gehad en Ezau heb Ik gehaat." Daar openbaart de Heere Zijn soevereiniteit. Zijn belofte van de oude dag wijst naar Jacob. Zullen wij het verder onderzoeken? In Israël openbaart de Heere de rijkdom van Zijn genade.

Zie de tent van Jacob in Egypte, waar hij zijn laatste levensdagen slijt. Hij is een vreemdeling in een vreemd land. Tegen Farao kan hij niet anders zeggen dan: "Weinig en kwaad zijn de dagen uws knechts geweest."

In Egypte, in het vreemdelingsland is zijn laatste snik geweest. Gods kerk zal in vreemdelingschap in een vreemdelingsland zijn laatste snik schreien. Het is hier altijd het vreemdelingsleven, thuis is de Kerk op aarde niet, gelukkig niet.

Jacob snikt zijn laatste levenssnik in het vreemdelingsland. Maar daar gaat God de heerlijkheid van Zijn geloften openbaren naar Zijn Goddelijke vrijmacht.

Hij zegt tegen zijn kinderen: "Hoor naar Israël, uw Vader." Daar staan zij om hem heen. Ruben, Simeon, Levi, Juda en de anderen. De oude pelgrim kijkt voor het laatst het woestijnleven in. Wat een voorrecht is het als zijn ogen straks de Koning zullen zien. Voor het laatst slaat hij zijn ogen in de woestijn op. Hij zegt: "Ruben, mijn eerste begin van mijn macht, maar gij zult het niet zijn." God is soeverein. Simon en Levi zijn broeders van geweld. Zijn ogen zien Juda. Juda, u zullen de broeders loven, de scepter zal van Juda niet wijken. Ja, God is soeverein.

Zie, dat heeft de apostel verklaard in het heidengezelschap te Cesaréa. Hij spreekt van de soevereiniteit Gods en zegt: "Dat is het woord gezonden aan de kinderen Israëls."

Zo heeft hij de rijkdom der beloften Gods gepreekt. Er zijn nog veel meer Schriftbewijzen. Wij gaan naar het paleis van koning Achaz. De profeet Jesaja is tot hem gezonden, de Syriërs benauwen Juda. Achaz heeft het verbond met God verbroken. Toch komt de profeet met een boodschap: "Eist van Mij een teken in de hemel, eist van Mij een teken op de aarde." Maar Achaz zegt in geveinsde ootmoed: "Ik zal de Heere niet verzoeken." Dan zegt de Heere door de mond van Jesaja: "De Heere Zelf zal u een teken geven. Zie een maagd zal zwanger worden en zij zal een Zoon baren en gij zult Zijn naam Immanuël heten."

Dat is soevereiniteit.

Als Gods volk om verlossing verlegen gemaakt wordt en de beloften gewezen wordt naar Hem, Die de drager van het vrouwenzaad is, waar legert het dan?

Jesaja zegt het: "Het volk, dat in de duisternis wandelt, zal een groot licht zien, het

woont in de schaduwen des doods."

Dat is een volk, dat nergens meer heen kan, dat midden in de dood ligt en dat overal vastgelopen is in de stikdonkere nacht van het leven. Hebt u het ooit ervaren?

Daar opent God de beloften van het evangelie. Een kind is ons geboren en een Zoon is ons gegeven en men noemt Zijn naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst. Dit is het woord de kinderen Israëls gezonden.

Jesaja preekt: "Ziet Mijn Knecht, die Ik ondersteun."

Voor wie openbaart Hij Zich in Zijn gestalte?

Jesaja zegt: Gekrookte rieten zal Hij niet verbreken en rokende vlaswieken niet uitblussen. Dat is soevereiniteit.

Petrus' prediking te Cesaréa is een boodschap aan een volk, dat anders geen verlossing heeft. Wanneer worden de beloften Gods in het hart geplant?

Als men vastloopt voor God. Als het hopeloos wordt en doorleefd wordt:

Ik lag gekneld in banden van de dood,

Daar d' angst der hel mij alle troost deed missen.

Dat zijn omstandigheden, waarin heel de wereld nog kan zalig worden, maar wij niet meer. Dan is er voor iedereen nog hoop en verwachting, maar voor ons is het afgesneden. God schenkt de beloften, die in Christus zijn aan een vastgelopen mens in de onmogelijkheid van zaligheid, als het bij hen niet meer mogelijk is. Vastgelopen, vastgevaren, doodgewerkt en uitgetobt om in de verlorenheid van het leven te mogen horen: "Vreest niet, Ik ben het." Om in hun verlorenheid te horen: "Ik heb voor Israël bij een Held hulp beschoren. Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt."

Een volk dat niet verder kan, hoort: "Kom herwaarts tot Mij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven."

Petrus' prediking te Cesaréa is de waarheid te brengen. Daar zitten zij.

Zijn er onder u ook vastgelopen mensen?

God laat hen vastlopen. Vastgelopen mensen mogen de rijkdom in Christus verstaan.

Het woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd. Een heerlijkheid als des Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.

Zo wordt het hart van zulk volk verlegen om Hem en in de Schrift aangewezen en de uitgangen verwekt.

Luisteren wij nu naar onze tweede gedachte. Het gaat over het woord der vervulling.

God belooft niet alleen de zaligheid in Christus, maar de Heere vervult ook de zaligheid in Christus. Hij vervult het leven van Zijn volk op aarde. Hoe dat geschiedt staat in de tekst: En dit is het woord dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus. Dat is de vertaling van het Griekse woord evangeliseren. Of van het Latijnse woord predicair, dat verkondigen, boodschappen of bazuinen betekent. Laat het klinken, laat het doordringen wil het woord zeggen. De apostel zegt: "Het woord dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls."

De Heere heeft beloofd, maar ook vervuld. Dit heeft de Heere laten prediken. Wat heeft Hij laten boodschappen? De soevereiniteit Gods, waarin de Heere naar Zijn Raad Zijn kinderen zalig maakt door de Enige Naam, die onder de hemel gegeven is. Wij moeten goed leren luisteren. De kerk wordt zalig naar Gods soevereiniteit en eeuwige Raad. Zij moet zalig worden naar Gods soevereiniteit door de genade die in Christus Jezus is.

Over die Enige Naam, die enige grond gaan wij denken.

Het eerste wat in de tweede gedachte onze aandacht moet vragen is: "Hij zegt, dat er vrede verkondigd is."

Wat gaat er aan vrede vooraf? Oorlog.

Een mens van nature leeft niet in een staat van neutraliteit. Dat is het grootste bedrog wat een mens kan worden voorgespiegeld.

De mens leeft niet in neutraliteit. Hij leeft van nature in oorlog met God. Blakend is zijn vijandschap tegen de levende God. Hij leeft dat uit in woorden, gedachten en werken. Hij leeft in opstand en begeert geen God en geen meester. God vindt een mens in dodelijke vijandschap.

Er staat in de tekst een boodschap. God heeft de vrede verkondigd. Hij heeft dat verkondigd aan een volk, dat de oorlog verloren heeft. Zij hebben het verspeeld en van God verloren. Zij getuigen: "Heere, Gij hebt mij overreed en ik ben overreed geworden, Gij zijt mij te sterk geweest en hebt overmocht."

Zij hebben vrede begeerd, zij waren de oorlog moe, de zonde moe, de opstand tegen God moe. Zij hebben geworsteld tot de laatste snik en misschien wel gezegd: "Ik geef het nooit op." Een mens vecht tot zijn laatste snik, nietwaar volk van God? Maar zij hebben het verloren. Zij hebben de wapens ingeleverd. De vrucht van hun verloren oorlog kwam openbaar. Zij hebben de wapens voor God neergelegd. Het is een volk, dat door God overmocht werd. De wijze en omstandigheden kunnen onderscheiden zijn, dat weten wij. Zij zijn begonnen om vredesvoorwaarden aan de Heere voor te stellen. Zij hebben gezegd: "Heere, ik zal nooit meer zondigen. Ik zal de wereld nooit meer dienen. Ik ga voor U leven. Zeg maar hoe U het hebben wil, zo zal ik het doen."

Al de vredesvoorwaarden die zij maar konden bedenken, hebben zij aan de Heere voorgelegd, maar de Heere heeft die vredesvoorwaarden afgewezen. Met hun afgewezen vredesvoorwaarden begrepen zij voor God niet te kunnen bestaan. Zij hebben geleerd, dat hun zaak een verloren zaak was. Van hun zijde was de oorlog wel afgelopen, maar de vrede met God was met hun voorwaarden niet te werken.

Er staat in de tekst: *Vrede verkondigd door Jezus Christus*. God heeft Zijn vredesvoorwaarden geopenbaard, opdat een iegelijk, die in Hem geloven niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. God stelde de voorwaarden in de Vredevorst en opende de ogen voor Hem, Die uit de Vrederaad is gekomen om de vredesvoorstellen aan Zijn volk te prediken en heeft vrede verkondigd

Zijn uw vrede-voorwaarden aan God ook wel eens afgekeurd? Bent u altijd nog bezig om vrede met God te sluiten?

Maar God moet vrede met ons sluiten en dat in Hem, in Wie de vrede is verklaard. De Kerk is ingewonnen voor de vrede-voorstellen van Hem. Zalig worden door een Ander, maar hoe moet dat? De Heere heeft de ogen geopend voor Hem, Die in de tekst wordt aangewezen: Vrede door Jezus Christus. Zijn naam is verklaard en in Zijn naam Zijn werk.

Lees Zondag 11 er maar op na. Of zoals u het op de catechisatie leert: Jezus dat is Zaligmaker, Verlosser. Die zaken gingen leven. Verlosser van het grootste kwaad en Brenger tot het hoogste goed. Zo is Hij aangewezen. Hij kreeg gestalte in het leven van zijn volk. Hij werd in Zijn werk aangewezen. De Heilige Geest heeft in Hem de vrede verkondigd, in Jezus Christus.

Dat is ook soevereiniteit. Christus betekent in het Hebreeuws Messias, dat is Gezalfde. Gezalfde wil zeggen: Verordineerde, Bekwaamgemaakte. Het wil dus zeggen, dat naar de soevereiniteit Gods de Heere Zijn eniggeboren Zoon heeft gezalfd. Ziet toch, Ik heb Mij een Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. Psalm 45 getuigt: *Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie boven Uw medegenoten.*

Hij is gezalfd. Dat is soevereiniteit. Ik zal Hem doen naderen, Die met Zijn hart Borg worde. De Zoon is Borg geworden. De Zoon is Goël geworden. De Zoon is Christus

geworden. Hij is aangewezen als de Gezalfde in Zijn drie ambten. Hij moest als Profeet een vredeboodschap brengen, als Priester de vredeprijs betalen en als Koning een vrederijk gaan stichten.

Dat zijn drie zaken. Hij heeft vrede verkondigd in Jezus Christus. Hij zal de vredeboodschap brengen, Hij is Vredevorst. Hij brengt een vredeboodschap aan een volk, die in eeuwige oorlog met God geleefd heeft, Hij moest de vredeprijs, de enige voorwaarde leren. Door Zijn profetische dienst worden de ogen geopend en het hart ingewonnen voor de vredeprijs: Zijn hartebloed! Er is maar één prijs, waardoor wij met God verzoend kunnen worden. Eér dat Hij de zonde ongestraft liet blijven, heeft Hij ze gestraft in Zijn gezegende Schootzoon.

De vredeprijs was het bloed dat reinigt van al de vuile zonden. De vredeprijs is voor de Kerk dienstbaar, beminnelijk, noodzakelijk. Hoor deze getuigen:

Mocht ik in die reine plassen

Van Jezus' bloed mijn ziele wassen.

Hij heeft Zijn vrederijk op aarde geopenbaard. Hij heeft een vrede-volk in dat Koninkrijk Gods ingelijfd en zij hebben samen hun vredesliederen gezongen.

Wij doen dat samen eer wij de derde gedachte gaan overdenken uit Psalm 72 : 7 en 8.

Petrus' prediking te Cesaréa bevat het woord der belofte, het woord der vervulling en het woord der voleinding.

De tekst zegt er van: *En Deze is een Heere van allen*. Het hart van Petrus is wonderlijk gesteld. Hij ziet de vrijmacht van Gods genade in Cesaréa zo wonderlijk openbaar worden. Hij heeft zich vermaakt in God, Die hem riep uit de dood tot het leven en ook tot Zijn dienst. Hij mag nu ervaren dat hij kwam, niet om gediend te worden, maar om te dienen.

Hij heeft hen daar voor zich zien zitten, dat groepje mensen, door God om God verlegen gemaakt. In zijn hart ruist het: Voorwaar: bij God is geen aanneming des persoons. Hij ziet het wonder van de heilsopenbaring zoals God het begon in het Israël van de oude dag, maar ook hoe de Kerk van de nieuwe dag de vervulling aanschouwde in Hem, Die geworden is uit een vrouw, geworden onder de wet, om degenen die onder de wet waren te verlossen.

Hij ziet nog meer.

Ook dat woord van God, wat de oudtestamentische gemeente zong in de belofte:

De Filistijn, de Tyriër, de Moren,

Zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht;

Van Sion zal het blijde nageslacht

Haast zeggen: Deez' en die is daar geboren.

Hij ziet, hoe zij gekomen zijn tot de berg des Heeren, elkander opwekkende: "Laat ons opgaan tot het huis des Heeren, tot de God van Jacob."

Hij mag spreken: *Verkondigende de vrede door Jezus Christus*.

Hij ziet hen zitten, eertijds vijanden, maar nu nabij geworden door het bloed van Christus.

Hij ziet ook het wonder van de vervulling van het Woord van God, want God voleindt de zaak van Zijn gemeente. Deze is een Heere van allen, de Voleinder. Hij brengt het naar het einde toe. Hij zal het voltooiën. Petrus ziet, hoe de Heere bezig is om Zijn Kerk zalig te maken. Het is de openbaring van het Messiaanse rijk. Het rijk van Rome, de vierde dynastie naar de profetie van Daniël, is in de handen van de Grote Smit gekomen. Het wordt gelegd in het louteringsuur van Goddelijke genade. Op het aambeeld van Gods soevereiniteit zullen blinde heidenen die horen tot dat ijzeren rijk,

gesmeed worden tot kinderen Gods.

In de tekstwoorden staat: *Deze is een Heere van allen.*

De Zone Gods, die Borg werd, is een Heere van allen. De apostel gebruikt hetzelfde woord, wat de apostel Johannes gebruikt in het evangelie het 21ste hoofdstuk. Johannes gebruikt dat woord, als hij de Heere Jezus op het strand ziet lopen en de discipelen met de boot naar wal komen. Johannes zegt tot de apostel Petrus: "Het is de Heere." Het betekent: het is de Curios.

Petrus gebruikt hetzelfde woord. Hij zegt: Deze is de Curios van allen. Het heeft in zich het begrip van de "Bezitter." Hij is de bezitter van allen. Opmerkelijk is het dat hij niet zegt: "Hij is de Bezitter van alles." Want dat is ook waar.

*Gij aarde, zee en eiland,
Verheugt u in uw Heiland.*

Of waar de Kerk van zong:

*Het ruime hemelrond
Vertelt, met blijde mond,
Gods eer en heerlijkheid.*

Alles is het wettig eigendom des Heeren. Maar hier zegt hij: Hij is de Curios, de Bezitter van allen. Dat is Zijn ganse kerk op de aarde, die Hij zal toebrengen uit alle talen, volken en natiën. Dat ziet op Zijn verkiezing en regering. Door Zijn regering heerst Hij over de volken en brengt Hij hen ook toe. Het is de Goddelijke hand, die in het hart grijpt en leidt tot de kennis van Christus. Dat is Zijn werk als de Curios. Het is Zijn macht, waardoor Hij hen trekt met de koorden van liefde en mensenzelen. Dat ziet Petrus. Hij weet, dat de Heere ook deze heidenen heeft getrokken. Het ziet ook op Zijn recht, want Curios is immers Bezitter. Als Petrus hen voor zich ziet, weet hij dat het de gevangenen des Vaders zijn. De profeet Jesaja zegt: Ik heb u in Mijn handpalmen gegraveerd. Dat is Zijn recht. Hij heeft gezegd: "Vader, ze waren de Uwe, maar Gij hebt ze Mij gegeven."

De apostel zegt in Cesaréa: Hij is een Heere van allen. Petrus weet het, het is zijn Heere. Door geschonken en geofende genade kan de apostel de Bruidskerk nazeggen: "Hij is de mijne en ik ben de Zijne. Hij is de Curios en ik ben van Hem."

Petrus weet, dat hij op aarde een volk roept. Hij heeft het op Pinksterdag mogen zien. Hij is een Heere van allen. Drieduizend tegelijk mochten de knieën voor Zijn heerlijkheid buigen. Als Petrus in Cesaréa de heerlijkheid van de genade ziet in Romeinen, Joden en Jodengenoten, dan ziet hij de rijkdom Gods. Christus is een Heere van allen.

*Zij komen aan, door Godd'lijk licht geleid,
Om 't nakroost, dat de Heere wordt toebereid,
Te melden 't heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden.*

De tekst leerde ons Petrus' prediking te Cesaréa. U leeft ook onder het Woord Gods. De rijkdommen van Christus worden u gepredikt. Aan een gans verloren volk wordt de zaligheid aangewezen. God vervult Zijn werk. Hij brengt hen toe. Hij is een Heere van allen. U zegt: "Dat is wel waar en wat Petrus verhaalt, is ook gebeurd. U moest eens weten wat een werk ik daar mee heb. Hij is een Heere van allen. U moest eens weten, hoe ik tob met mijn onbekeerde man, met mijn onbekeerde vrouw, met mijn onbekeerde kinderen. U moest eens weten wat een nood er in mijn ziel leeft vanwege mijn onbekeerde ouders."

Hij is een Heere van allen. Die Goddelijke vrijmacht moeten wij leren aanvaarden. Keert er mee in en zegt: "Heere, wij hebben

horen preken van de Curios. De grote Bezitter van allen en van alles. Die de harten neigt en buigt, Die een Romeise officier in Cesaréa voor U deed buigen. Zoudt U mijn vrouw, mijn man, mijn kinderen ook willen bekeren?"

Jeugd! Zijn er nog die durven zeggen: "Ik heb al zo lang naar de Heere gevraagd en de Heere weet het, ik kan niet langer zondigen. Ik kan niet langer de wereld dienen. Ik kan Hem niet langer bedroeven, maar zou God van mij afweten?"

Vraagt maar aan Hem: "Grote Bezitter, ik ben nog wel jong, maar ik ben toch niet te jong om bekeerd te worden? Zou U naar mij willen omzien?"

Wanneer moet je gaan denken om tot God bekeerd te worden? Denk je daar wel eens over?

Moet je dan dertig jaar zijn of veertig? Nee, dat kan je niet uitstellen. Dat moet een zaak van het hart, een zaak van het leven zijn. Wij mochten leren om God na te schreien, Hij kan je nog bekeren. Onze vredesvoorstellen helpen niet meer, maar

Wie Hem ned'rig valt te voet,

Zal van Hem Zijn wegen leren.

Wij mochten leren voor God in het stof te buigen en te vragen: "Kan ik nog bekeerd worden?"

Volk van God, Hij is de Heere van allen. Die wetenschap, daar moet de kerk van zingen:

Zo moet de Koning eeuwig leven!

Bidt elk met diep ontzag.

Amen.

10. De Enige Naam ter zaligheid

Lezen: Maleáchi 3 : 1-10

Zingen: Psalm 40 : 5

De lofzang van Zacharias 3-4

Psalm 45 : 1

Psalm 67 : 2

Geliefden,

Is God een God der Joden alleen? Dat is een zaak om te overdenken. Paulus heeft het gevraagd aan de gemeente van Rome. Waarom? Omdat de apostel de heerlijkheid van de Goddelijke genade, die na de komst van Christus openbaar werd, duidelijk leren zou. Is God een God der Joden alleen? Is Hij het ook niet der heidenen? Ja, ook der heidenen. Paulus heeft de deur van het woord geopend en zich verlustigd in de toebrenging van de gemeente Gods, die naar het woord Gods komen zou van noord en zuid, van oost en west.

De Heere zou zeggen tot het noorden: "Geef." En tot het zuiden: "Houdt niet terug, breng Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde."

Er staat nog iets bij, waarom hij dat vraagt. Om te leren dat niet de kracht der besnijdenis zaligmakend is, maar dat zij besneden moeten worden van het hart. Niet de vorm, maar het wezen van de kerk zal eeuwig triomferen.

Is God een God der Joden alleen? Is Hij het ook niet der heidenen? De laatste tijden warden wij daar zo bij bepaald. Het gepredestineerde slangenzaad heeft zich verheven tegen het gepredestineerde vrouwenzaad. Wij zien de ontzaglijke worsteling, waar de Grote Leraar" tijdens Zijn rondwandeling de Kerk bij bepaald heeft. Wij zijn nu in een tijd gekomen, dat het slangenzaad zijn gedaante openlijk bekend maakt. Het is geen God en geen meester. Het leeft bij brood en spelen. De totaliteit van de zonde openbaart zich in de mens der zonde. Het kent maar een gedachte, namelijk het dienen van zichzelf ten koste van alles.

Miljoenen worden geofferd op het altaar van de satan. De mens begeert meer goed om nog meer de wereld en de zonde te kunnen dienen. Het gaat niet om brood. Wij komen niets te kort. Jeschurun is vet geworden en het slaat achteruit. Wij worden geroepen om daar iets van te zeggen, om u te waarschuwen voor de geest die opkomt, waar wij krachtens het Woord van God tegen te strijden hebben.

Wij spreken over stakingsrecht, maar waar is de staking begonnen? Dat is begonnen toen Adam van zijn werksteiger is afgelopen.

De staking is begonnen in het opzeggen van de dienst van God. De mens wilde niet dienen naar de wet des Heeren. Adam is van zijn werksteiger afgelopen. Als vrucht daarvan is de mens der zonde aan het staken gegaan. Het ontwikkeld zich in onze dagen tot hoogten, welke verschrikkelijk zijn.

Die hoogte vervult de gemeente Gods met vreugde, want de Grote Meester heeft gezegd: "Wanneer gij deze dingen hoort en ziet, heft dan uw ogen op naar de hemel, weet dat de dag des Heeren nabij is." In het rumoer der volken worden de voetstappen van de Koning vernomen. *Hij komt, Hij komt om de aarde te richten en de wereld in gerechtigheid.*

Wij zijn met vreze vervuld, als wij de ontwikkeling zien. De Heere heeft gezegd, dat Hij terwille van de uitverkorenen de dagen zal verkorten.

Gans Sion was verheugd,

En juicht', o Heer, van vreugd,

Met Juda's docht'renscharen,

*Wanneer 't de blijde maren
Uws oordeels had gehoord;
Want Gij heerst ongestoord,
En toont Uw macht alom,
Ver boven 't godendom,
't Welk siddert voor Uw woord.*

In de ontwikkeling der tijden die wij meemaken, hebben wij te kiezen voor de zijde Gods. Wij moeten buigen onder het gezag van het Woord en onder het gezag van de Koning van de Kerk. Dat zowel van natuurlijke zaken als van de zaken van ons hart. Het slangenzaad openbaart zich in de gemeente Gods. Het verheft zich tegen de Koning van de Gemeente.

Het is een koor dat zingt van *vrijheid, gelijkheid en broederschap*. Er is ook een andere geest, zij hebben een ander lied.

Zij zingen: "Wij zijn Abrahams zaad en hebben nooit iemand gediend." Zij openbaren zich ook als slangenzaad. Zij kunnen het werk van de Koning niet aanvaarden in hun leven.

Hoe de Heere Zelf de orde in Zijn gemeente stelt en handhaaft en Zijn Koningschap bevestigt, willen wij met u overdenken naar aanleiding van de tekstwoorden uit Handelingen 10 : 37-38.

"Gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judéa, beginnende van Galiléa, na de doop, welke Johannes gepredikt heeft, aangaande Jezus van Nazareth, hoe God Hem gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht; Welke het land doorgegaan is, goed doende, en genezende allen, die van de duivel overweldigd waren, want God was met Hem."

Wij willen met u overdenken: *De Enige Naam ter zaligheid*.

Een tweetal gedachten worden in de prediking gevonden.

Ten eerste: De leiding tot Jezus.

Ten tweede: De kennis van Jezus.

Ten eerste: De leiding tot Jezus: *Gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judéa, beginnende van Galiléa, na de doop, welke Johannes gepredikt heeft*.

Ten tweede: *De kennis van Jezus: Aangaande Jezus van Nazareth, hoe God Hem gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht*.

Geliefden,

De tekst bepaalt ons bij Cesaréa. Wij hebben u al enkele malen bij het kleine kerkje te Cesaréa bepaald. Het is een kleine groep, gebogen onder de waarheid en innerlijk gebonden aan de God der waarheid. Het is geen grote gemeente, maar wel een bevoorrechte gemeente. Er is volk van God, er is de ware bediening, er is een geroepen knecht. Zij zijn niet groot in het geloof, dat zij zichzelf hebben aangeleerd. Zij zijn vernederd door de Heilige Geest. Er is een hunkerend, verwachtend en uitzierend geloofsleven.

Het is een wonderlijk gezelschap. God is niet een God der Joden alleen, Hij is het ook voor de heiden. Zij zitten bij elkaar van alle zijden der aarde. Zij zijn bij elkander gebracht onder de bediening van het Woord van God.

De apostel heeft Gods soevereinitiet bewonderd: *En ik verneem in der waarheid, dat er geen aanneming des persoons is*.

Hij gaat getuigen, wat de kinderen Israëls verkondigd is over de Enige Naam, die onder de hemel gegeven is. Nu gaat hij persoonlijk met deze mensen handelen. Het gesprek is begonnen. Gijlieden weet van de zaak. Hij betreft hen er bij. Niet alleen voorwerpelijk, maar ook onderwerpelijk. Het is niet alleen een algemene rede die mooi en schoon is en de consciëntie beroert. Alles wat mooi is, is nog niet waar. Alles wat hoog is, is nog niet uit God! Petrus doet een beroep op twee zaken, namelijk op de consciëntie en op het gezag. De prediking van het Woord betreft de hoorders er bij.

Gijlieden weet de zaak. Het is u bekend gemaakt. U heeft het gezien. De consciëntie als stedehouder Gods, moet daarvoor buigen. Er is geen groter oordeel, dan dat de consciëntie niet meer buigt voor de persoonlijke overreding van de waarheid. Het is een ontzaglijke zaak als de waarheid en de feiten door de consciëntie worden tegengestaan. Dan wordt de consciëntie op de mond geslagen, Daarom doet Petrus een beroep op de consciëntie en het verstand. Het is een voorrecht als dat er zijn mag. Als onder de prediking van de waarheid het verstand wordt verlicht en de consciëntie buigt. Dat bewaart voor veel zonden.

Petrus spreekt over een zaak, die zij gezien hebben en waarover zij gehoord hebben. De kanttkening zegt: Dat is bij gerucht, door de getuigenis.

Welke zaak is het dan?

Het is de zaak, die geschied is door geheel Judéa, beginnende bij Galiléa, na de doop, welke Johannes gepredikt heeft. Het gaat over de openbaring van het Koninkrijk Gods. De openbaring van het Koninkrijk Gods hebben zij gezien. Zij is overal verklaard, want het Joodse volk heeft het ervaren.

Wanneer is het begonnen? Hoe heeft God de Nieuwtestamentische Kerk gestalte gegeven? Langs welke weg heeft de Heere plaatsgemaakt voor Hem, Die in de belofte beloofd was als de Zone Davids, Die komen zou? Langs welke weg heeft de Heere dat aan Zijn gemeente geleerd? Hoe heeft de Heere naar Zijn eeuwige Raad en naar Zijn eenzijdige wilsbepaling dat op aarde bekend gemaakt?

De preek van Petrus plaatst God in het middelpunt. De oorzaak van de zaligheid ligt Boven. De openbaring van het Godsrijk komt rechtstreeks uit Gods eeuwige Raad. Laten wij daarnaar luisteren. Zijn wij er bij of er buiten? Hier is geen tussenweg. Het Koninkrijk Gods kent geen neutraliteit. Het is voor of tegen. Wij zijn er binnen of buiten. Wij zijn van Gods gemeente of wij zijn het niet. Dat heeft de Heere geleerd. Dat heeft Hij tot onderwijs van Zijn Kerk geleerd.

Hoe openbaart het Koninkrijk Gods zich naar buiten, maar ook in het hart? Dat is een vraag waar velen mee worstelen, waar velen geen raad mee weten. Hoe werkt Gods Geest? Hebben wij deel aan dat werk? Dat geeft een heilig verlangen en een zoeken naar de waarheid. Dat is geen vaststellen en vechten om vast te houden in eigen kracht, omdat wij het zo zien en weten. Nee, het is het Woord, dat ons leert: Indien het niet naar het Woord is, het heeft geen dageraad.

Petrus staat te prediken voor een kleine gemeente in Cesaréa. Hij spreekt over de heilsorde. De orde, die God naar Zijn Raad aan Zijn gemeente heeft verklaard. Maar gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judéa, beginnende van Galiléa na de doop, welke Johannes gepredikt heeft.

In Judéa is het begonnen, het is in Galiléa verder openbaar geworden. Het allereerste begin is na de doop, welke Johannes gepredikt heeft. Dat is de zaak, de openbaring van Christus. Deze is na de openbaring van de Doper.

In de eerste gedachte wilden wij u wijzen naar de leiding tot Jezus. De vraag is: "Hoe kom ik tot Jezus?"

Hoe moet Jezus gepredikt worden? Duizenden hebben Hem gevolgd en bejubeld.

Duizenden hebben Hem begeerd als broodkoning, hebben over Jezus gehandeld en gezongen: "Een groot profeet is onder ons opgestaan." Zij hebben de palmtakken voor Hem neergelegd.

Hoe komen wij tot de kennis van Jezus? Als Petrus te Cesaréa het evangelie brengt, gaat hij zeggen dat het wonder van het koninkrijk' der hemelen van Galiléa naar Judéa kwam na de bediening van de Doper. De Oudtestamentische Kerk wist dat ook al. Jesaja heeft geprofeteerd in het veertigste hoofdstuk: "Een stem des roepende in de woestijn, bereidt de weg des Heeren. Een stem zegt: Roept. En hij zegt: Wat zal ik roepen? Alle vlees is gras, en Zijn goedertierenheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af."

De bediening van de Doper wijst naar de kortstondigheid van het leven en de verantwoordelijkheid tegenover de Heilige God. In Maleáchi staat: "Ziet, Ik zend Mijn engel, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal; en snel zal tot Zijn tempel komen die Heere, Die gijlieden zoekt."

Waarom is de Doper voor Christus? Waarom moet de Doper voor Christus de weg bereiden? Waarom moet dat beleefd zijn?

Omdat God rechtvaardig is. Omdat de deugd van Gods recht openbaar moet komen. Hoe kan er kennis van Jezus zijn zonder recht? Dat is de grootste dwaasheid die denkbaar is. De Doper handhaaft het recht in de prediking.

*O dierbaar Kind,
O stof van vreugd,
Geschenk van 't Alvermogen!*

*Elk noem' u Gods profeet, en geev' u eer;
Gij treedt voor 't aanschijn van de Heer,
En baant zijn weg door leven en door leer.*

Hij is de plaatsbereider en leidt tot de kennis van Christus

Het wijst op: Wet en evangelie, recht en genade. Petrus spreekt te Cesaréa precies eender. Petrus wijst naar de bediening van de Doper en leert wat aan de kennis van Jezus vooraf gaat. Hoe was Johannes komst? Wij hebben dat kunnen lezen in het evangelie van Lukas 1 : 16: "Hij zal velen der kinderen Israëls bekeren tot de Heere hun God." Zij worden geleerd, dat zij onbekeerd zijn. De Heere opent de ogen onder de bediening van de Doper. Dat is nodig tot hun bekering. Wij zijn immers van God afgekeerd. Dat leert men door de bediening van de wet. Hij zal voor Hem heengaan in de geest en de kracht van Elia om te bekeren de harten der vaders tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om de Heere te bereiden een toegerust volk."

Om een volk te bereiden, dat Hem in waarheid nodig heeft en dat buiten Hem niet meer leven kan. Die in de verlorenheid van het leven aan de weet komen, dat zij buiten de Zaligmaker voor God geen bestaan hebben.

Zo is de Doper gekomen. Zijn openbaring was een hoorbare prediking. Zijn openbaring was ook een zichtbare prediking. Zijn leven openbaarde zijn leer. Johannes was in de woestijn. Hij is ook onderwerpelijk tot een teken voor Gods Kerk. Het volk komt onder de bediening van de wet voor God in het woestijnstof terecht. Het gaat een woestijnleven beginnen. Hoe is zijn levensopenbaring geweest?

Zie de kemelsharen mantel! Alles wat wereld was, is onder de bediening van Gods wet en een geest van ijdelheid der ijdelheden. Zo legt de mens de ijdelheid van de wereld vrijwillig af, niet om waardigheid of verdienstelijkheid, maar omdat hij God wil behagen. Johannes' levensonderhoud bestond uit sprinkhanen en wilde honing.

Het leven kwam in de vrucht openbaar. Een door de wet verbroken mens kan zijn vermaak niet meer vinden in de wereld en in de zonde.

De getuigenis van Johannes en zijn prediking is duidelijk. Hij zou een toegerust volk bereiden. Hoor zijn oproep: "Bekeert u, want het koninkrijk Gods is nabij gekomen."

Alle voorrechten, die het volk zich aanmatigde, heeft hij weggeslagen met de bijl van de wet, scherp, ja vlijmscherp. Meent niet bij uzelfen te zeggen: "Wij hebben Abraham tot een vader, want ik zeg u, dat God uit deze stenen Abraham kinderen verwekken kan. Scherp heeft hij gezegd, dat als zij zo zouden blijven leven, ook zo zouden sterven. Het zal vreselijk zijn te vallen in de handen van een levend God. "De bijl ligt aan de wortel van de boom. Alle boom die geen goede vrucht draagt, wordt uitgehouden en in het vuur geworpen." Zo spreekt hij tot Abrahams nakroost.

Alle boom die geen goede vrucht draagt, daar gaat de bijl in en zal verbrand worden. De mens kan zich oppoetsen, de gedenk-zegelen breed maken, de klederen lang maken, maar dat is te kort voor de eeuwigheid. Men kan gaan staan bidden op de hoeken van de straten en aalmoezen geven. Om deze dingen zal God u brengen in het gericht, zo sprak Johannes. Hij ontnemt alle grond uit het leven van een mens. Hij maakt een toebereid volk.

Er is een volk aan de boorden van de Jordaan, zij hebben de prediking aanvaard. Dat is een wonder, als men de prediking van het recht gaat aanvaarden. Zij zitten bij hem. Hij predikt: Hoor, Hij komt, Wien ik niet waardig ben zijn schoenriemen te ontbinden. Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen. Zij zitten aan zijn voeten, verslagen onder de bediening van de wet. Zij hebben voor God geen bestaan meer. Hun leven is afgekeurd, hun daden zijn afgekeurd, hun plichten zijn afgekeurd. Zij zijn zelf afgekeurd, uitgewerkt, met lege handen, onbekeerd, onbeholpen en verloren voor God.

Ziet, dan mag Johannes wijzen naar het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Het is een toebereid volk. Het wijst de leiding tot Jezus. De geestelijkheid van de wet Gods is openbaar. Doet God de mens onrecht als Hij in Zijn wet van hen eist wat hij niet doen kan? Nee, belijdt de kerk, want Hij heeft mij goed en naar Zijn evenbeeld geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, maar ik heb mijzelf door de ingeving des duivels moedwillig van al deze gaven beroofd.

Hoe moet het dan verder?

Hoor de belijdenis: *Is er nog een middel om die welverdiende straf te ontgaan? Kan ik nog bekeerd worden? Ik, die mij vrij- en moedwillig van U losgescheurd heb? Wat betekent het een gevallen Adamskind te zijn? Hij kan nooit meer van de aarde in de hemel komen.*

Wij lezen in de tekst: "Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft de kinderen Israëls. Gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judéa, beginnende van Galiléa, na de doop, welke Johannes gepredikt heeft."

De vrucht is openbaar geworden door heel Judéa en Galiléa. Het is na de doop van Johannes. Duizenden hebben zich naar de Jordaan begeven, ook van de latere discipelen. Ook zij kwamen naar de boorden van de Jordaan. Zij zijn daar geroepen en door de Doper naar Jezus geweest. Zij hebben gebogen voor het woord van God. Er staat geschreven, dat de Heere Jezus na de verzoeking in de woestijn naar Galiléa ging en daar ging wonen. Zijn gerucht ging uit, toen Hij in Galiléa kwam. Dat is een prediking apart. Waar komt het volk dat onder de bediening van de Doper naar Christus geweest wordt terecht? In Galiléa!

Daar wordt hun afkomst ontdekt. In Galiléa heeft Christus Zichzelf aan Galileeërs geopenbaard. Hij heeft gestalte gekregen in hun hart. Hij is nader geopenbaard. Tijdens de rondwandeling op aarde zijn zij tot Hem gekomen, die Hem leerden

benodigen.

Hoe komt de zondaar tot Jezus? Duizenden spreken over Jezus, men kan er veel van zeggen. Hoe bent u eraan gekomen? Vertel eens of u de bediening van de Doper kent? Heeft God Zijn recht in uw leven verklaard? Wat is er toen gebeurd? Werd u een verloren mens? Als u nog nooit als een verloren mens voor God gelegen heeft, kunt u in de waarheid Hem nog nooit genodigd hebben. De bediening der genade is wet en evangelie, recht en genade.

Wij moeten de Middelaar leren kennen in Zijn namen, in Zijn ambten, in Zijn naturen, in Zijn staten en in Zijn weldaden. Dat staat in de preek van Petrus. Petrus heeft de standen van het geestelijke leven niet verdoezeld. Hij heeft niets overgeslagen. Dat is troostvol voor een volk, dat met de tijdgeest niet mee kan. Zij kunnen soms verbaasd zijn over het grote geloof van anderen, maar zij zijn niet jaloers. Het volk van God maakt niet zulke grote sprongen. Zij moeten iedere dag met Asaf zeggen: "Heere, vat Gij mijn hand." Zij worden van stap tot stap ordelijk geleid en geleerd van de kennis van Jezus.

Hoort u maar wat Petrus leert: "Aangaande Jezus van Nazareth, hoe God Hem gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht: Welke het land doorgedaan is, goedgezondende en genezende allen, die van de duivel overweldigd waren, want God was met Hem."

Zo is de orde in de preek van Petrus. Er kwam plaats voor Jezus van Nazareth. Dat is de beleving. Als Jezus van Nazareth werd Hij gekend door vriend en vijand. Hij werd door velen bespot en gehoond, maar door Zijn volk bemind.

Hoe is Hij in Zijn bediening openbaar geworden?

Vader Hellebroek wist wat hij schreef, toen hij de kinderen, uw kinderen en misschien wel uzelf in uw jonge jaren, in zijn vragenboekje voorhield hoe de Middelaar plaats krijgt in het hart. Hij vroeg: "Waarom moet dan de Middelaar gekend worden?" Dan antwoordde hij: "In Zijn namen, in Zijn ambten, in Zijn naturen, in Zijn staten en in Zijn weldaden."

Als Petrus over de kennis van de Middelaar spreekt, gaat hij eerst beginnen bij Zijn namen: Jezus van Nazareth. Hij kreeg gestalte in het hart en werd benodigd. Ziet hen staan, de twee volgelingen van de Doper, Johannes en Andréas. Zij zijn ontdekt en ontgrond en hebben hun leven bij Johannes verloren. Verliest men het leven onder de bediening van de Doper? Ja, hun leven ging onder de bediening van de Doper verloren. Verstaan wij dat nog? Wij, die op levenswinst uit zijn, terwijl de Heilige Geest het leven doet verliezen? Bij Johannes werd het leven verloren en werd Hij aangewezen. Het hart is naar Hem uitgegaan. *Heere, waar woont Gij?*

Zo werd het de tiende ure. *Kom en zie, en zij bleven die dag bij Hem.*

"Beginnende bij de doop van Johannes en belangende Jezus van Nazareth." God heeft Hem gezalfd met de Heilige Geest en met kracht.

Dat wist de Oudtestamentische Kerk ook al. Jesaja schreef in hoofdstuk 61: De Geest des HEEREN HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft.

De dichter van Psalm 45 wist ook waarom Hij gezalfd werd. Weet u het ook?

Waarom is Hij gezalfd met de Heilige Geest tot Zijn Middelaars bediening?

De dichter van Psalm 45 zegt: "Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugde-olie boven Uw medegenoten."

Hij is gezalfd vanwege het recht Gods.

De oude Ds. Kersten zei op de theologische school tegen de studenten, als zij uitgingen om te preken: "Laat het recht domineren in de preken. Een Jezus zonder recht daar ligt de rampzaligheid vol van."

De ware gemeente heeft na een verloren gemeente het leven verklaard en geopenbaard gezien in Hem. Hij is geopenbaard in de waarheid. God heeft Hem gezalfd met de

Heilige Geest en met kracht. De zalving van Hem is door de Vader Zelf aangewezen toen Hij tot Zijn bediening inging.

Wanneer is Hij tot Zijn bediening in de tijd ingegaan? Toen Hij bij de Jordaan stond hij Johannes. Heeft u het Woord ooit wel eens goed gelezen? Hij begeerde van Johannes gedoopt te worden. In alle dingen was Hij onderworpen. Hij is ondergegaan in de doop; Zijn Middelaarswerk ving aan. Hij is ondergegaan met het oordeel van de Kerk en opgekomen om de genade aan de Kerk te openbaren. De Heilige Geest is in de gedaante van een duif op Hem nedergedaald. Johannes heeft het gehoord van de hemel: Op. Wie gij de Geest zult zien nederdalen als een duif, Die is het. Hij' is openbaar geworden in Zijn profetische bediening om het volk te gaan leren. Door die profetische bediening krijgen Gods kinderen kennis van Zijn persoon als Middelaar. Hij is openbaar geworden in Zijn Middelaarsbediening. Hij is gezalfd met de Heilige Geest en met kracht, het land doorgaande goeddoende en genezende.

Als Petrus de rijkdommen van Jezus preekt, erkent hij Jezus, omdat God Hem in zijn ziel verklaard en geopenbaard heeft. Omdat hij Jezus kent, spreekt hij van de weg tot Jezus. Hij kan zeggen: "Zo ben ik aan Jezus gekomen."

Hij is het land doorgegaan met kracht. Met welke kracht? Met de kracht van Zijn Middelaarsbediening.

De heerlijkheid, die de Vader op Hem gelegd heeft als Knecht, als waarachtig God, als de tweede persoon van het volle Wezen Gods werd openbaar. Hij is het uitgedrukte Beeld van Vaders zelfstandigheid, die het geen roef behoefde te achten Gode even gelijk te zijn. De kracht van Zijn Middelaarsbediening is door de gemeente verstaan. Hij kwam om de werken des duivels te verbreken. De worsteling tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad kwam openbaar. Hij is ingegaan in het huis van de sterkgewapende om zijn vaten te ontroven. Die van de duivel overweldigd waren, heeft Hij genezen, want God was met Hem.

Laten wij daarvan zingen uit Psalm 45 : 1.

Belangende Jezus van Nazareth. Heeft een ziel, die onder de bediening van de Doper leeft, genade? Oefent hij die genade? Hoe dan? In zijn zelfbeschuldiging, in het aanvaarden van zijn oordeel en geen rust te vinden onder het hol van de zielsvoet.

Weet hij, dat hij genade heeft? Ziet, dat is een levensvraag. Het is een ongelukkig mens, die loopt te schreeuwen naar God om genade. De bediening van de Doper is geestelijk vrucht van genade. De oefening van de genade openbaart zich in het verdwijnen van zichzelf, het voor God aanklagen en het schreeuwen om genade.

Het is de ongelukkigste mens van heel de wereld. Dan kan iedereen nog zalig worden, maar hij niet meer. Wij mogen niemand bedroeven. Wij wilden wel, dat u aan de boorden van de Jordaan onder de bediening van de Doper een keer verloren ging. Dat er doorbrekend genadeleven in de gemeente openbaar mocht worden. Het zou een wonder zijn.

Wat heeft Jezus gedaan? Petrus zegt: "Welke het land doorgegaan is, goeddoende, en genezende allen, die van de duivel overweldigd waren, want God was met Hem."

Petrus heeft toch een strakke preek gehouden. Had hij niet wat teerder, eenvoudiger, wat begrijpelijker kunnen preken? Petrus staat aan de zijde Gods. Het is waar, als het goed in het hart ligt dat men er niet één voor de rampzaligheid over heeft, maar dat mag niet gaan ten koste van Gods deugden.

Wij hopen, dat u zich als de ongelukkigste mens leert kennen. Wij hopen, dat de Heere de rijkdommen van Zijn genade overvloedig over u zal uitstorten, maar dat kan niet ten koste gaan van het deugdenbeeld Gods. Er is geen evangelie zonder recht,

geen barmhartigheid zonder gebogen te hebben voor de wet. Zo heeft Petrus het gepreekt. Het is met strijd begonnen.

Die van de duivel waren overweldigd. Wij zijn dat samen van nature. Moeten wij er enkele noemen? Er was er één die met zeven duivelen bezet was, Maria Magdalena. Die zat in het net van de satan, net als u en ik van nature.

Er is een Godsdaad nodig om ons uit de klauwen van de hel te halen. Onze krachten maken de banden niet los. Onze vermogens verbreken ze niet. Daar moet God aan te pas komen.

Hoort u het jong en oud: In uw leven moet God er aan te pas komen!

Maria Magdalena heeft liggen worstelen. Zeven duivelen hebben haar bezet, maar de Heere verlost haar. Een poos later zit zij aan Zijn voeten in het huis van Simon de Farizeeër. Dan zit zij zich leeg te wenen vanwege het wonder.

Weet u waar wij er nog één vinden? Dan gaan wij naar Gadára. Die man zat ook in de klauwen van satan. Hij heet Legio, een legioen bezet hem. Niemand kon hem temmen. Zijn ketenen verbrak hij. Daar heeft de Heere één woord gezegd. Dan ligt hij aan Zijn voeten, gekleed, gezond, luisterend, drinkt hij de woorden van het leven in. De genade heeft de vruchten geopenbaard. Er waren geen ketenen meer nodig, men behoefde niet meer bang te zijn.

Met veel duivels kan een mens bezet zijn, met een vloekduivel, een spotduivel, een modeduivel, een lustduivel, een ijdelheidsduivel, een mammonduivel of een leugenduivel.

Dat wij het eens beleven mochten en Christus' bediening nodig zouden krijgen. Een volk dat in de duisternis wandelt zal een groot licht zien. Hij is gekomen om te helpen de gebrokenen van harte, om de gevangene vrijheid uit te roepen. Zo krijgt de Kerk Hem nodig. Want God was met Hem. Ten opzichte van het Zoonschap is dat volmaakt. De Vader is nooit zonder de Zoon en de Zoon is nooit zonder de Vader. Hij zegt in Johannes 10: Ik en de Vader zijn één.

In Johannes 14 zegt Hij tegen Filippus: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien."

Want God was met Hem. De Heere gaf getuigenis van Zijn Knecht-werk, van Zijn Middelaarswerk. Iedereen kon het zien. Dit is de Knecht des Vaders, Hij is het waar Israël op hoopte. Dit is de verwachting van het Sion Gods. God geeft getuigenis door de Heilige Geest van het werk en de persoon van Christus. Gods Kerk wordt daar innerlijk over onderwezen en door overreed. Hij is het! Er is buiten Hem geen hoop, geen verwachting. De Heere gaf getuigenis, dat Hij de gezondene des Vaders was. Zo mag de gemeente Gods door het dierbare geloof het ook zien. Het deed de bruid uitgaan: Hebt gij die niet gezien, Die mijn ziel liefheeft?

Zo leert de kerk vragen naar Hem. Dat deed de bloedvloeiende kruipen om de zoom van Zijn kleding aan te raken. Dat deed de Samaritaanse zeggen: "Hij heeft alles gezegd, wat ik gedaan heb."

Dit is Petrus' prediking te Cesaréa. Het is voor een kleine gemeente met heidenen, die nog zo onwetend waren van God en Goddelijke zaken. Hij heeft hen eerlijk behandeld. Wet en evangelie. Het slangenzaad zit ook in de kerk. Het preekt een Jezus zonder recht. Het is niet uit God, het is niet voor de eeuwigheid bestemd.

Zou men dan geen ernst maken? De eeuwigheid is zo dichtbij. Wij hopen, dat God haar dichtbij zal brengen met een bede in uw hart: "O God, ik moet sterven." De openstaande schuld mocht ontdekt worden, opdat u voor God in het stof zou buigen. Door de bediening der wet mocht u schuldenaar voor God worden en de Heilige Geest make plaats voor de bediening van Hem, Die de wet van Zijn Vader in het midden van

Zijn ingewand droeg. U mocht geen rust vinden onder het hoi van uw voet. Geen ogenblik mocht u het in de zonde kunnen uithouden. Geen vermaak in de werelddienst mocht u vinden. De dienst van God mocht beminnelijk worden. Er staat een eeuwigheid op het spel.

Neem toch de waarheid over. Petrus heeft een beroep gedaan op hun verstand en hun consciëntie. Mogen wij dat ook doen?

Denkt eens door. Straks staat u voor God. U moet God ontmoeten en u staat dan met lege handen. Wij doen een beroep op uw consciëntie. Weest overreed van de waarheid. Wij hebben een God voor ons hart en een Borg voor onze schuld nodig.

De leiding tot Jezus is nodig, zoals de Kerk zegt: "Heere, zo was het, door Uw Geest zijn wij ontdekt, door Uw wet ontledigd, alle vermogens zijn afgenomen. Ons geboorterecht heeft geen waarde meer. Wij hebben het geprobeerd met de doop, met de kerkgang. Wij hebben gepleit op onze moeder en vader, maar het hielp allemaal niets, want wij moesten persoonlijk God ontmoeten. Toen wij uitgewerkt, leeggewerkt en doodgewerkt waren en als de ellendigste mens onze verlorenheid moesten inleven, omdat door de werken der wet geen vlees rechtvaardig zijn kan, leerden wij, dat Sion door recht verlost wordt."

In de verlorenheid van de ziel opent de Heere de ogen voor een Ander. *Ik heb bij een Held voor Israël hulp beschoren. Er is onder de hemel geen andere naam door welke wij kunnen zalig worden.*

Zo lere de Heere het ons. *Sion wordt door recht verlost en de wederkerende door gerechtigheid.*

Amen.

11. De getuigenis over het heiligdom van Christus' borgwerk

Lezen: Hebreëën 9 : 1-15

Zingen: Psalm 29: 1

Psalm 22 : 3-5

Psalm 69: 3-5

Psalm 116: 10

Geliefden,

In de tweede tabernakel ging alleen de hogepriester eenmaal des jaars. Dat is een wonderlijk getuigenis. De Heilige Schrift heeft ons geleerd, dat de hogepriester eenmaal per jaar inging in het Heiligdom. Daar is een verborgenheid in. Paulus schrijft, dat de Heilige Geest daarmee bedoelde dat de weg des Heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was. Wat heeft Hij daarmee bedoelt? In de tabernakel hing tussen het Heilige en het Heilige der Heilige het voorhangsel. Het voorhangsel was naar de Goddelijke opdracht gemaakt en daarop waren geborduurd de Cherubijnen tot een teken van Gods heilig recht. Als de priesters in het Heilige waren en naar het Heilige der Heilige blikten, zagen zij dat voorhangsel. Dan zagen zij op die gordijnen de Cherubijnen. Dat leerde hen: Voor ons is geen toegang! Alleen de Hogepriester mocht door de gordijnen ingaan tot de plaats waar de Ark des Verbonds stond. U weet, dat in de Ark des Verbonds de Wet geborgen was. Ook de staf van Aron was erin gelegd en tevens had een kruik met manna er een plaats in.

Achter het voorhangsel was alleen werk voor de Hogepriester. De Kerk kon niet verder kijken. De Heilige Geest bedoelde, zo zegt Paulus, dat de weg des Heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was. Dat is een heilige les. Het voorhangsel moest worden gescheurd. Het voorhangsel moest worden geopend om in te blikken in de verborgenheid van het Heilige der Heilige. Daartoe moest Gods recht worden bevredigd. Het voorhangsel werd geopend op grond van de bloedgerechtigheid van Christus. Er is een volk dat wel eens op de Ark geblikt heeft door de tralies van het Woord, maar de heilige inhoud van de Ark niet kent.

Waarom niet? Omdat het voorhangsel nog niet weggenomen is. Zij zitten te kijken op het recht. Het recht dat zijn vervulling moet krijgen. Zij weten niet hoe dat in het leven zal plaats vinden.

Die heilige verborgenheid vindt u in de tekst, welke wij met de hulp van God met u willen overdenken naar aanleiding van Handelingen 10 : 39.

"En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem; Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout."

Wij willen met u denken over: *"De getuigenis over het Heiligdom van Christus' Borgwerk."*

Dan vragen wij uw aandacht voor twee gedachten.

Ten eerste: Het Heiligdom van Zijn lijden.

En ten tweede: Het Heiligdom van Zijn sterven.

Ten eerste: Het Heiligdom van Zijn lijden: *"Wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem."*

Ten tweede: Het Heiligdom van Zijn sterven: *"Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout."*

De Heilige Geest leide ons samen het Heiligdom in.

Geliefden,

Het is een wonderlijk thema waarin wij meenden de inhoud weer te geven van de tekst, die Petrus spreekt te Cesaréa.

Het Heiligdom! De toegang tot het Heiligdom had alleen de verordeneerde Hogepriester.

Niemand mocht dat Heiligdom binnenkomen. De enige ingang tot het Heiligdom door de Hogepriester was alleen maar mogelijk met het bloed der verzoening. Zonder bloed kon en mocht ook de Hogepriester het Heiligdom niet binnenkomen.

Nu heeft de Nieuw-Testamentische Kerk ook een priesterschap. De Oud-Testamentische priester kwam niet verder dan het Heilige. De Nieuw-Testamentische priester komt verder. De Nieuw-Testamentische priester is dat volk, waarvan de apostel Petrus spreekt: "Gij zijt een uitverkoren geslacht."

Een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk. Dat priesterschap blijkt verder dan de Oud-Testamentische priester. Zij mag blikken door het geopende voorhangsel. Zij mag inblikken in de arbeid van de meerdere Arke des Verbonds, Die de Wet Zijns Vaders in Zijn ingewand draagt. Die de heilige betekenis van de staf van Aäron bevestigt, namelijk het eeuwige leven dat in Hem besloten ligt en ook het verborgen manna draagt, dat is de eeuwige onderhouding van de gemeente Gods.

Wanneer de apostel Petrus in Cesaréa predikt, gaat hij deze heilgeheimen leren. Hij neemt die kleine gemeente mee in de prediking. Hij neemt hen mee naar het Heiligdom van Christus' Borgwerk.

Het oogmerk van de prediking is duidelijk. De prediking heeft een verborgen betekenis, namelijk om de gemeente, de hoorders door het gepredikte woord mee te nemen en om de heilgeheimen van dat Heiligdom aan te wijzen. Dat kan Petrus, omdat God hem tot dat Heiligdom leidde. Dat vermag de apostel, omdat de Heere hem Zelf tot dat heilige priesterschap verordeneerde. Omdat hij van Gods zijde daartoe is aangesteld. Hij neemt in de prediking deze eenvoudige heidengemeente mee. Hij neemt hen mee in het Heiligdom van Christus' Borgwerk. Dat is een verborgenheid die alleen geopend wordt door de Heilige Geest.

Velen zijn buiten het Heiligdom gebleven in een algemene beschouwing en bespiegeling van de waarheid. Zij hebben gesproken over de dienst van God, maar zijn nooit verwaardigd geworden het Heiligdom van Christus' Borgwerk binnen te komen. Straks zullen zij gaan inleven, dat God buiten Christus een verterend vuur en een laaiende gloed is, bij welke niemand wonen kan en ervaren dat er zonder bloedstorting geen genezing zal wezen.. Buiten dat werk van Christus is het eeuwig omkomen. In de harten van Zijn volk leert de Heilige Geest: Het is buiten Christus omkomen!

Gelukkig zijn zij, die door de Heilige Geest daar onderwerpelijk iets van mogen gaan leren kennen en de lorren van de godsdienst in het voorhof verliezen. Al- hun werkzaamheden mogen verspelen om als een verloren en ontdekte zondaar in te leren gaan in het heiligdom van Christus' Borgwerk.

Petrus heeft dat gepredikt in een juiste orde. Hij laat in zijn prediking Gods recht op de mens domineren. Het recht van God, dat op de mens rust krachtens het werkverbond, dat door de Heere gehandhaafd wordt door Zijn heilige Wet. In het werkverbond was deze ingegrift in het hart van Adam en in zijn volle eis drukt deze op ieder mens. In het uur van de wedergeboorte wordt door de Heilige Geest deze in de harten ingedrukt. Door de Wet is de kennis der zonde. Wij moeten door de wet der wet leren sterven, opdat Christus leven zou. Deze heilige zaken heeft Petrus verklaard. God kan van zijn recht geen afstand doen. In de verkondiging van het Woord neemt de apostel de Kerk mee naar het Heiligdom van Christus' verdienste.

Door de Wet worden drie zaken geleerd.

In de eerste plaats de eis van de Wet: *Doe dat, doe dat!*

In de tweede plaats de vloek van de Wet: *Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in hetgeen geschreven staat in het boek van de Wet om dat te doen.*

In de derde plaats het vonnis van de wet: *Breng ze hier en sla ze dood, die niet hebben gewild, dat Ik Koning over hen zijn zou.*

Zo wordt geleerd het oordeel des doods te aanvaarden, opdat er ruimte zou komen voor Christus' Borgwerk.

Christus is de Wetsvervuller. Hij draagt de Wet en vervult de Wet. Hij bluste de vloek van de Wet. Hij droeg het vonnis van de Wet. Wat moeten wij met Jezus doen, als wij nooit de eis van de Wet aanvaarden en nooit door de aanvaarding van het vonnis van de Wet ten dode opgetekend werden?

Daarom spreekt de apostel over het Heiligdom van Christus' Borgwerk. Hij zegt in de tekst: "En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem."

Hij getuigt van het Borgwerk. Het Borgwerk van Christus mogen wij in drie gedeelten onderverdelen. Dat is in de eerste plaats verlossingswerk, in de tweede plaats verzoeningswerk en in de derde plaats levensverwekkend werk.

Zijn Borgwerk is verlossingswerk. Voor wie heeft dat verlossingswerk waarde? Laat uw consciëntie eens spreken! Denkt eens mee. Dat zijn zij, die door Gods Geest ontdekt zijn. Het zijn vanwege de zonde geboeide en gebonden mensenkinderen. Zij hebben zichzelf in de kluisters van de hel geworpen. Nooit kunnen zij meer vrij komen. Zij doorleven:

Ik lag gekneld in banden van de dood,

Daar d' angst der hel mij alle troost deed missen.

Alle verlossingspogingen van 's mensen zijde hebben zij in de dood zien eindigen. Zij hebben geprobeerd de boeien van de zonde los te krijgen en zijn aan de weet gekomen, dat de boeien steeds meer gingen knellen.

In plaats van bevrijd te worden zijn zij meer gebonden geworden. Hun hopeloze staat hebben zij voor God uitgeschreeuwd. Zij hebben gevraagd: "O God, hoe word ik van mijn zonde verlost?" Het Borgwerk is verlossingswerk.

Jesaja heeft in het 61ste hoofdstuk van Christus geprofeteerd: De Geest des HEEREN HEEREN is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om de gevangenen vrijheid uit te roepen.

Kent u de banden? Kent u de kluister waar u van nature vanwege de diepte van de val in verkeert? Leerde u uw onbekwaamheid om uzelf te verlossen? Heeft u geprobeerd om van uw boeien af te komen? Bent u ook aan het worstelen gegaan tegen de zonde? Hoe ver bent u daarin geslaagd? Is het u gelukt? Kunt u zeggen dat u boven de zonde gegroeid bent? Bent u uit de gevangenis gekomen uit eigen kracht? Dan is er geen genade van God noodzakelijk. De rijke jongeling heeft het gekund, maar Gods kinderen komen door de onderwerpelijke beleving aan de weet dat het van hun zijde eeuwig onmogelijk is. Al onze waardigheden en verdienstelijkheden zijn ongenoegzaam. Voor Gods volk wordt het omkomen.

Christus is *Israëls Verlosser* genaamd. In de prediking wordt Hij aangewezen in Zijn Borgwerk. Hij draagt de enige Naam van Jezus, dat is Verlosser. Door Hem kan een gevangen volk verlost worden. Zijn werk is verzoeningswerk. Voor wie heeft het verzoeningswerk waarde? Wie hebben Zijn verzoeningswerk nodig? Dan moeten wij voor God onze onverzoende staat leren kennen. Dan is dat in de beleving van de vijandschap met God. Onze staat tegenover God is een onverzoenlijke staat.

Onze verzoeningspogingen zijn tot mislukking gedoemd. Onze nood werkt de verzoening niet. De kracht van de Kerk is van God verordineerd om de verzoening te werken. Dat is Zijn eenzijdig werk. Job had daarop een gezicht, maar ook het profijt. Hij mocht ervaren: *Ik heb verzoening gevonden.*

Christus' Middelaarswerk is levensverwekkend werk. Voor wie heeft dit betekenis? Voor hen die zich midden in de dood hebben leren kennen. Dat gebeurt, als de Heere ons werkgereedschap afwijst en onze zelfgemaakte bouwwerkjes afkeurt. Het leven is in een Ander. Dat is bij de aanvang, maar ook bij de voortduur. Wij brengen van nature alleen maar doodsvruchten voort. Christus is het, Die de levensvruchten voor de Kerk voortbrengt. In de praktijk van het leven wordt ervaren, dat het bij ons niet is. De Heere wordt niet bewogen door onze godsdienst. De Heere wordt niet bewogen door onze ijver, wetenschappen en deugden. Er is maar één oorzaak waar God door bewogen is. Dat is toen in de eeuwige Vrederaad de Schootzoon Zich vrijwillig Borg stelde.

Petrus spreekt over het Heiligdom van Christus' Borgwerk.

Is er dan geen bekommerde kerk? Natuurlijk is er een bekommerde kerk! Waarover gaan die bekommelingen? Men kan uit de bekommelingen het leven toch niet opmaken? Wij kunnen met bekommelingen toch niet zeggen, dat wij er bij horen? Natuurlijk is er een bekommerde kerk, maar dat is een buitengesloten en buitenstaand volk. Dat volk hoort er niet bij. Zij zijn bekommerd vanwege de zonden, maar daarmee hebben zij geen bestaan voor God. Men kan zich er wel bij laten zetten door een ander, maar God moet u er bijzetten. Hoe zet God u er bij?

Alleen als er plaats komt in het leven voor Christus, Die daartoe van de Vader is verordineerd.

Petrus onderwijst de gemeente te Cesaréa. Het zijn eenvoudige heidenen. Heeft Petrus het goed gedaan om aan zulke eenvoudige mensen, die zo weinig van God en Zijn Woord weten, over het Borgwerk te spreken? Dat deed hij, omdat er geen andere weg is. Hij zegt: "Wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem; Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout."

Hij zegt: "Wij zijn getuigen." Hij is getuige, deze Galileeër. Hij is gelukkig Galileeër gebleven. Hij is uit Kapernaüm gehaald van de boot. Onder de bediening van de Doper bij de Jordaan heeft hij zijn wapens ingeleverd. Langs de orde, die God gesteld heeft, is hij naar Jezus geleid. Hij wist wat er gebeurd was in zijn persoonlijke leven. Als een Galileeër is hij opgehaald, als een Galileeër geroepen, als een Galileeër geleid en hij is Galileeër gebleven. Ambtelijk is hij van God afgezonderd.

Hij zegt in de tekst: "Wij zijn getuigen van al hetgeen Christus gedaan heeft." Zijn bekering en roeping zijn niet in een hoek geschied. Zij kenden het, zij wisten het, al hebben zij het niet allemaal aanvaard. Van Petrus en de jongeren is geschreven, dat zij zijn verguisd, bespot, gehoond en voor het Sanhedrin gesleept. Dat is allemaal gebeurd. Petrus kende de kracht van de bediening, die God rijk wilde zegenen. Wij zijn getuigen, van hetgeen Hij gedaan heeft in het Joodse land en te Jeruzalem.

Merkt u op dat Petrus onderscheid maakt in het werk Gods in het Joodse land en te Jeruzalem? Dat zijn twee zaken.

Ten eerste in het Joodse land. *Gij volk uit Abraham gesproten, dat zoveel gunsten hebt genoten.* Het Joodse land is door het snoer aangewezen. Het Joodse land verkeerde onder de bediening van vrije genade en werd daarmee onderscheiden van de volken van rondom. Het Joodse land en het Joodse volk heeft de bediening duizenden keren verzondigd. Toch werkt de Heere tegen alle opstand en tegenstand. Zij hebben de boodschap van Christus verworpen. Zij hebben getwist met Jezus. Zij hebben Zijn bediening aangetast en gezegd: "Wie heeft U de macht gegeven?"

Om Hem te verzoeken vroegen zij: "Mag men de keizer schatting geven?" Zij hebben een vrouw in overspel gegrepen en tot Hem gebracht. Zij hebben de stenen opgenomen om Hem te stenigen. "Wij zijn daarvan getuige geweest", zegt Petrus. Ook de wonderen van Zijn vrijmacht zijn geopenbaard. Zij hebben er bij gestaan en het gezien. Het zijn betrouwbare getuigen. Zij hebben gezien hoe de jongeling te Naïn uit de dood tot het leven werd verwekt. Zij hebben het geroep in Jericho gehoord: "Zone Davids, Zone Davids ontfermt U onzer." Zij hebben gezien, dat Hij de blinden het gezicht gaf. En in Jericho dat Zacheüs uit de boom gehaald werd. Petrus spreekt: "Wij zijn daarvan getuige geweest." Het wonderlijke genadewerk kwam openbaar in het Joodse land. Zij waren ook getuige van Zijn werk te Jeruzalem. Petrus neemt hen mee in het Heiligdom te Jeruzalem.

Jeruzalem, de stad waar het huis van Zijn Vader staat. Daar heeft Hij als twaalfjarige getuigenis gegeven. Wist gij niet, dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?

Het huis van Zijn Vader heeft Jezus gereinigd. Gij hebt het huis Mijns Vaders gemaakt tot een huis van koophandel. Zij hebben gezien, hoe Hij de gesel van touwen nam en alles er uit ranselde. Dat gebeurde, omdat zij de dienst Gods misbruikten. Hij keerde de tafel der wisselaren om. Zij zochten de dienst van Israëls God om er beter van te worden. Hoe God aan Zijn eer komt, deerde hen niet. Daarom nam Hij de gesel en maakte de tempel schoon. Daar in Jeruzalem heeft Jezus gestaan en weende. Toen Hij de stad zag, weende Hij over dezelve. *Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijk een hen haar kiekens onder de vleugelen; gij hebt niet gewild. Och of gij op deze uw dag bekende wat tot uw eeuwige vrede is dienende.*

Dat spreekt Petrus aan de Heidenen. Hij wijst de weg die de Koning gegaan is, dat is de weg van de Kerk Gods. *Die achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme Mijn kruis op en volge Mij.*

Toch ligt er veel meer onderwijs in de tekst.

Jeruzalem is de stad van de Grote Koning. Daar heeft het stierenheir uit Basan Hem binnen gebracht en hebben zij de doornenkroon voor Hem gevlochten. In Jeruzalem is vervuld: *Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is.* In Jeruzalem hebben zij Hem het spotkleed aangetrokken. Zij hebben Hem gedood, Hem hangende aan een hout.

Petrus leerde de heidenen het volgen van de Middelaar. De weg van de zaligheid voor de gemeente Gods is bereid. Zij heeft de dood van de Middelaar geëist. Langs deze weg wordt Sion door recht verlost en Zijn wederkerende tot gerechtigheid.

Kájafas, de Hogepriester, heeft zijn kleed gescheurd en gezegd: "Wat getuigenis hebben wij nog van node, Hij is des doods schuldig." De Hoge Raad heeft Hem ter dood veroordeeld. Pilatus heeft gevraagd: "Wat moet ik dan met uw Koning doen?" Zij hebben gezegd: "Wij hebben geen Koning dan de keizer." Het vonnis des doods is over Hem voltrokken. Petrus heeft getuigd: "Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout."

Zij hebben dat niet gedaan, omdat zij de noodzakelijkheid van Zijn dood inleefden ten opzichte van hun zielsbehoud, maar omdat zij hun godsdienst konden handhaven. Zij hebben de verborgenheid van Zijn lijden niet gezien. Zij geloofden niet, dat Zijn dood ons leven en Zijn ondergang ons behoud is. Zij hebben Hem genageld aan het vloekhout om hun eigen gerechtigheid te kunnen handhaven. Hun ogen waren gesloten voor Zijn Borgwerk.

Petrus leerde de heidenen: De Borg moest aan het vloekhout, omdat dat de enige weg was tot levensbehoud. Het was de enige weg der verlossing en zaligheid. Wij zijn daarvan getuige geweest. De apostel weet langs welke weg het gegaan is. De weg der

zaligheid was voor een volk dat Hem verloochend had. Zo heeft Petrus het beleefd. In de gangen van Christus' vernedering is Petrus geen gewillig mens geweest. Hij heeft zich leren kennen als een vijand en opstandeling. In de tekst neemt Petrus ons mee in het Heiligdom van Christus' Borgwerk.

De Heilige Geest maakt plaats voor de bediening van Jezus en leert hoe de mens Hem daarin gaat volgen. Het wordt beleefd door de diepe ravijnen van onze val en in de weg van dodelijke vijandschap. U moet het eens vragen aan een volk, dat daar geestelijk aan ontdekt is geworden. Dan zullen zij zeggen, dat zij niet wisten welk een vijandig leven dat zij hadden, toen de Heere plaats maakte voor de noodzakelijkheid van Christus' lijden. Zij hebben geleerd, dat zij van zichzelf een vijand van vrije genade waren. In de toeleidende wegen ligt de weg van ontdekking, maar ook in het volgen van Zijn lijdensgangen.

Door de dood, door de val en de diepte van onze verlorenheid heeft God plaats gemaakt voor de rijkdommen van Christus' Middelaarswerk. Petrus heeft ervan geschreven in de tekstwoorden. "Wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem, Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout."

Aan een hout, dat is het vloekhout. Dat leert ons, dat er op aarde geen plaats meer is, maar ook niet in de hemel. Weet u wat dat vloekhout is? Dat wijst naar de uitgieting van Gods toorn tegen de zonde. Dan kan de aarde ons niet meer dragen en de hemel ons niet meer ontvangen. Zij hebben Hem niet aan dat vloekhout gehangen, omdat zij die verborgenheid daar in zagen. Zij hebben dat gedaan om hun eigen gerechtigheid te handhaven.

Toch is het tot troost voor Gods volk, dat beleefde een vloek voor God te zijn. Dan is elke voetstap op aarde een wonder. Dan zegt men: "O God, dat de aarde ons draagt is een wonder." Dan wordt iedere nieuwe dag als een wonder beleefd. Dan kan de hemel ons niet ontvangen. Zij is toegesloten. Dan kan iedereen nog zalig worden, maar wij niet meer.

De weldaden des geloofs beleeft men niet met behoud van het leven. De kennisneming van een lijdende en ondergaande Middelaar gaat gepaard met de inleving van onze verlorenheid. Een vloekwaardig mens gaan de ogen open voor de gezegende bediening van Hem. Het Lam Gods is een vloek geworden. Het is duidelijk genoeg.

Leg uw bekering er eens naast. U gaat straks sterven. Dat wordt God ontmoeten. Dan zult u niet met levensbehoud een bestaan voor God hebben, maar langs de weg van het levensverlies zal het gaan. Dat wordt ondergaan en omkomen als een verloren mens. Een vervloekt mens krijgt bij het kruis een plaats voor God. Zo heeft de Heere het geleerd. Dat de plaatsbekledende Middelaarsbediening in ons hart gekend mocht worden. Alleen op grond van Zijn bediening kunnen wij nog zalig worden. De Heere neemt al het onze er van tussen om plaats te maken voor Christus. Dat is een daad die God verheerlijkt. Daarom is het zo heel eenvoudig om op te luisteren, hoe wij aan Christus zijn gekomen. Dan onderzoekt u: "Hoe was het ervoor?" Dat is de weg van omkomen.

Wij kunnen ons zo gemakkelijk bij het bekommerde volk zetten. De Heere geve, dat de ware bekommring uw deel mag zijn. De ware bekommring is: "Hoe kom ik met God verzoend en hoe wordt ik van mijn schuld en zonde verlost?"

Om tot de kennis van de Middelaar geleid te worden, krijgt men een verborgen leven. Dat leert Gods Geest. In plaats dat wij meer betrekking op Hem krijgen, hebben wij meer vijandschap, tegenstand en opstand tegen Hem. Dan vrezen wij als een vijand van God om te komen en als een opstandeling in de rampzaligheid te eindigen. Ons

vlees blijft aan de posten hangen. Het is een wonder als de ziel ervaren en eigenen mag, wat hij door de zonde geworden is in zijn verbondshoofd Adam en daarna de heerlijkheid van de tweede Adam ontsloten wordt. Daar ontvangt hij ruimte. Hij kan nog zalig worden, omdat er een Borg is. Dan kan een vervloekt mens zalig worden, omdat Hij vervloekt is.

Tenslotte denken wij in de tweede plaats over het Heiligdom van Zijn overwinning.
Doch zingen wij eerst uit Psalm 69 : 3-5.

Het heiligdom van Zijn lijden wordt ons aangewezen. Het Heiligdom wordt binnen gegaan door de verkorenen. Door het koninklijk priesterdom, het heilig en verkregen volk. Toch worden vijanden met God verzoend. Dat schijnt een vreemde prediking. In het hart van Gods volk is het alzo beleefd.

Vijanden worden met God verzoend. Het is een volgen in het Heiligdom, waarin de Heilige Geest meer en meer ons bestaan afbreekt, opdat het leven Christus worde. Paulus getuigt: *Ik ben met Christus gekruist*. Petrus weet langs welke weg dat gegaan is.

Laten we het ons afvragen. Zijn wij dat Heiligdom ook ingegaan? Hoe gaat de Kerk in het Heiligdom van Christus' lijden binnen? Als een door de bediening van de wet verbroken en schuldig mens. In de verlorenheid van het bestaan wordt van Gods zijde de weg geopend, dat de zaligheid van God vandaan is.

Zo gaat de Kerk het Heiligdom van het lijden binnen. Als zij het Heiligdom van Christus binnen gaat, is dat geen beschouwing. Er is zoveel beschouwing over Jezus, waar God niet vanaf weet, waar het recht niet in domineert en waar de wet in zijn bediening niet wordt gekend. Gods Kerk leert in dat ogenblik in het leven het heilig ondergaan voor God.

Laten wij ons dat nu eens afvragen. Kunt u in uw leven bij het licht van een naderende eeuwigheid zeggen: "Ik ben door de wet de wet gestorven. Ik ben een mislukking. Ik heb geprobeerd van de aarde naar de hemel op te klimmen. Ik heb op verschillende manieren gewerkt en ik dacht dat ik het halen zou. Ik dacht, dat het leven zich zou openbaren in meer heilig worden, de zonden te laten, van God genieten en opklimmen tot volmaaktheid en dan zo zalig worden. Hoe is het gegaan?"

Gods ware kinderen zeggen, dat de Heere de rekening op tafel gelegd heeft. In het licht van de eeuwigheid heeft Hij geëist: "Betaal Mij wat u schuldig bent." Al het hunne had voor de eeuwigheid geen waarde. Zij hebben één ding kunnen aanvaarden, namelijk de eis en de vloek. Dan klinkt het: *Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in hetgeen geschreven is in het boek van de wet*. Dan kan men nooit meer zalig worden. Dan is het afgelopen. Dan is het er eeuwig buiten. In dat ogenblik geeft de Heere onderwijzingen uit het Heiligdom van het lijden van Christus. Zo wordt de Kerk ingeleid in de éénzijdige arbeid van Hem. Er blijft dan anders niets over. Dan gaat de Heere de gangen van het leven omkeren. Dan krijgt men een andere gang, een ander gebed, andere verlangens en een ander leven. Dat wordt in het hart gelegd. Als ik Hem heb, dan heb ik alles en als ik Hem niet heb, dan heb ik niets. Hij wordt de inhoud van het leven. Dat daarna weer een weg van omkomen zou komen en een weg van sterven, opdat geleerd zou worden, dat vijanden met God verzoend worden, hebben zij toen niet begrepen.

Weet u, wat zij gedacht hebben? Zij zijn in de eerste gangen bezig geweest met een opklimmend leven om onderhoud te zoeken. Zij zouden het in de tweede gang precies eender trachten te doen. Zij proberen om met wat zij gezien hebben van Hem door de traliën van het Woord rust te krijgen in de consciëntie.

Dan zeiden zij: "Heere U heeft mij toch wel eens laten zien, dat er een Ander is, door Wie ik zalig kan worden?" Zij hebben geprobeerd om het onopgeloste leven te bedekken met hetgeen zij gezien hebben van een Ander. Maar daar neemt God geen genoegen mee. Nu kan men opluisteren of het ooit waar geworden is. Het nabijkomende leven tracht met een zelf aangenomen Jezus voor God te leven. De gemeente Gods krijgt met een ontsloten Jezus in te blikken in hun doodsstaat.

Juist in zulke wegen leren zij de diepte van de val meer in te leven. U zult het moeten overnemen. Wij staan samen voor God. Wij hopen vrij van eikander te zullen zijn. Wij leven in benauwde tijden. In uitwendige zin beluisteren wij het rumoer der volken. Wij weten nog niet wat ons boven het hoofd hangt. Aan de andere zijde is het in de Kerk Gods niet minder benauwd. Wij worden opgebouwd, wij worden geloof aangepreekt. Men moet het maar aannemen. Maar de toeleidende gangen wil men niet meer horen. Dat is een taal die niet troostvol is.

Toch, als er een nagelschapje van God in uw leven is, zult u zeggen: "Heere, ik wil eerlijk zalig worden, zo U al Uw lieve volk het geleerd hebt. Liever er buiten gesloten op een eerlijke weg, dan op een oneerlijke weg er bij gezet."

Zo heeft de Kerk om eerlijk onderwijs gevraagd. Wij hopen, dat u de prediking van Petrus probeert te volgen. Hij heeft dit tot een kleine heidengemeente gezegd.

Bent u ook in dat Heiligdom ingegaan? Bent u ook een verloren mens voor God geworden? Zodat u zwijgend over de wereld ging? U dacht, dat iedereen aan u zag dat het met u verloren was. Voelde u, dat iedereen nog wel bekeerd kon worden, maar dat voor u de deur voorgoed dicht was? Dat zijn maar geen praatjes, dat is de wezenlijke beleving. Er blijft niets anders over dan een schreeuw naar de hemel: "Zone Davids, Zone Davids ontfermt U mijner. O God, wees mij arme zondaar genadig." Dan blijft er anders niets over dan een schreeuw van de ziel:

*Zie mij, Heere,
Wien elk moet duchten,
Tot U vluchten;
O mijn God, verlaat mij niet.*

Geloof het, daar wordt de Heere goed en rechtvaardig. Zo wordt in het Heiligdom het zaligworden om niet aan de ziel ontdekt.

De blinden zeggen het als de Heere het aan hen vraagt: "Wat wilt gij, dat Ik doen zal? Heere, dat onze ogen geopend mogen worden. Dat wij U toch zien mochten. Wij hebben van U gehoord, wij weten dat U het kunt, wij weten dat U machtig bent, maar Heere, dat U het ook doen mocht."

De melaatse lag aan Zijn voeten te roepen: "Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen." Hij is niet van zijn melaatsheid af als hij het belijdt! Daartoe is het antwoord van Christus nodig. Er is een volk op aarde, dat wacht op een boodschap van de hemel en zegt: "Heere, U moet het doen. U kunt het doen. Ais U het niet doet, bent U eeuwig rechtvaardig." Zie, zo gaat het in het Heiligdom van Christus' lijden.

De Heere leide ons in dat Heiligdom, geve ons de verborgenheden van Zijn Borgwerk te verstaan, opdat wij Hem aanschouwen mochten door de tralies van het Woord. Dat de getuigenis van de bruid de onze mocht zijn. "Al wat aan Hem is, is gans begerlijk. Zulk één is mijn liefste; Zulk één is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!" Amen.

13. De heerlijkheid van Sions Koning

Lezen: 1 Korinthe 15 : 1-15

Zingen: Psalm 102 : 15

Psalm 147: 2- 3

Psalm 118: 10-11

Psalm 98: 4

Geliefden,

En ik zag een grote witte troon, en Degene, Die daarop zat, van Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvloten en geen plaats is voor die gevonden.

Johannes heeft gezien, wat wij zo week voor week zien. Sterven is God ontmoeten. Als wij sterven, komen wij voor de troon van God. Daar moet u eens over denken. Johannes zag een grote witte troon en de doden, klein en groot staande voor God en de boeken werden geopend.

Sterven, dan komen wij voor de troon van God en dan worden de boeken geopend. Paulus schrijft in de Korinthe-brief: *Opdat openbaar wordt hetgeen in het lichaam is geschied, hetzij goed of kwaad. Wij moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus.*

Wat denken wij toch weinig over de dood. Wat hebben wij weinig besef wat het betekenen zal, als ons levenseinde daar is. Een mens is aan het rekenen en berekenen. Hij telt zijn jaren naar de kracht van zijn leeftijd en heeft ten opzichte van de dood geen bekommelingen. Mozes heeft gevraagd: Leer ons onze dagen tellen, opdat wij een wijs hart bekomen. De Allerhoogste mocht ons bedelen met heilige levensernst. Als God een mens bekeert, kan de dood niet meer uitgesteld worden, want dan is het:

*Zo gij Zijn stem dan heden hoort,
Geloofst Zijn heil- en troostrijk woord;
Verhardt u niet, maar laat u leiden.*

*Verhardt u niet; neemt Zijn genâ
Ootmoedig aan; laat Meriba,
Laat Massa u ten afschrik wezen,
Waar 'k door uw vaders ben verzocht,
Toen alles, wat Mijn almacht wrocht,
Hen niet bewoog, om Mij te vrezen.*

Wij gaan naar de troon Gods toe.

Wat uit het vlees geboren is, dat is vlees. Wat uit de Geest geboren is, dat is Geest. Wij moeten leren in de tijd God te ontmoeten. Hij is buiten Christus een verterend vuur en een laaiende gloed.

Paulus leerde: Laat ons met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade. In Christus is de gramschap uitgeblust.

De Heere lere ons Hem te ontmoeten, Die verzoend en bevredigd is geworden in het bloed, dat betere dingen spreekt, dan het bloed van Abel. Want Abels bloed riep om vergelding en oordeel, maar het bloed van Christus spreekt van verzoening en voldoening.

In Christus heeft de Heere de verschrikking van de dood weggenomen, gelijk David zeggen mocht: "Al ging ik ook in een dal der schaduwen des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij."

Als een mens voor God vastloopt, komt de Heere. Daar kan Hij niet achterblijven. Het

is Zijn Eigen zaak en werk. Wij moeten straks ook voor de troon Gods verschijnen. Dat wij er toch over denken mochten.

De Heilige Geest geve ons licht in de waarheid die wij dachten te overdenken uit Handelingen 10 : 40-42.

"Dezen heeft God opgewekt ten derde dage, en gegeven, dat Hij openbaar zou worden; Niet al den volke, maar de getuigen, die van God tevoren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was.

En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordineerd is tot een Rechter van levenden en doden."

Wij willen met u denken over: *De heerlijkheid van Sions Koning.*

Wij beluisteren in die prediking:

Ten eerste: Een opgewekte Koning.

Ten tweede: Een getuigende Koning.

Ten derde: Een richtende Koning.

Ten eerste een opgewekte Koning: *Deze heeft God opgewekt ten derde dage.*

Ten tweede een getuigende Koning: *Wij zijn getuigen, die van God tevoren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben.*

Ten derde een richtende Koning: *Hij is van God verordineerd tot een Rechter van levenden en doden.*

De Heilige Geest leide ons in de waarheid.

Geliefden,

De apostel Petrus heeft in Cesaréa over zijn Koning gepreekt. Dat is ook de enige en rechte prediking. In de boodschap van het evangelie vraagt in de allereerste plaats de Heere plaats voor Zichzelf. Ezechiël getuigt: *Ik doe het niet om uwentwil, o huis Jakobs, Ik doe het om Mijns groten Naams wil.*

Wij moeten elke prediking met dit slotlied kunnen eindigen: *Zo moet de Koning eeuwig leven.*

Petrus preekt van zijn Koning en hij doet dat in de orde, waarin de Koning door Zijn Kerk wordt gekend. In de orde waarin dat de Koning Zich wil openbaren. In de prediking van het Woord, welke Petrus te Cesaréa predikt, gaat hij niet alleen de Koning prediken, maar ook de rijkdom hoe Hij Zich in het leven openbaart. Daarom heeft hij in het verband eerst gesproken van de gangen van Christus' vernedering. God heeft Hem gezalfd met de Heilige Geest en met kracht. Hij is het land doorgegaan. Degenen die van de duivel overweldigd waren, verlost Hij. Christus is gedood en gehangen aan een hout. Daarna komt de tekst. *Deze heeft God opgewekt.*

Petrus laat de Kerk niet staan bij Goede Vrijdag. Hij laat de Kerk niet alleen in de dood blikken. Hij laat de Kerk ook inblikken in de triomf van Sions opgestane Koning, Die de dood verslond tot overwinning. Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopen, dan zijn wij de ongelukkigste van alle mensen.

In de Korinthe-brief staat: "Indien Christus niet opgewekt is, zo is onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof."

Dan worden wij bevonden vals te getuigen van God, want wij hebben getuigd dat God Hem uit de doden opgewekt heeft.

De rijkdom van de opgestane Koning is een stuk geloofspraktijk in het leven van de apostel Petrus geweest. Hij weet, hoe dat in Zijn leven is verheerlijkt. Met een

gestorven Jezus was Petrus' leven ook in de dood geëindigd. Hij zat daar in het huis van Johannes te Jeruzalem als een hopeloos mens. Het laatste wat hij van zijn Meester weet en zag, was een gebonden Jezus in de zaai van Kájafas. Het laatste wat hij van zichzelf weet, is zijn diepe verloochening. Hij is met alles in de dood geëindigd. Petrus was de man, die het zwaard wilde trekken en zei: "Indien zij U allen verloochenen. Ik Heere, in der eeuwigheid niet."

Hij weet wat er in de zaal van Kájafas gebeurd is. Hij heeft daar gezegd: "Ik ken Hem niet." Hij heeft overgehouden de blik van een Zich omkerende Jezus, Die in de zaal van Kájafas Zijn Simon heeft aangekeken. Wij lezen: En Petrus naar buiten gaande, weende bitterlijk. Dat is overgebleven van de Rotsman. Hij is als een hopeloos mens in de dood geëindigd.

In Jeruzalem is voor Petrus het einde gekomen. Afgelopen was zijn geloof, zijn ijver, zijn hoop. In de waarneming was hij daar de grootste huichelaar, die ooit de aarde heeft bezet. Hij heeft zijn Meester verloochend. Petrus preekt uit de praktijk van zijn leven. In Jeruzalem wordt vervuld wat in de tekst staat: Deze heeft God opgewekt ten derde dage. Petrus preekt hoe God het hem geleerd heeft. Maria Magdalena is gekomen en heeft aan de deur geklopt en gezegd: "Zij hebben mijn Meester weggenomen." Hoe is het dan met Petrus? Nu zal zelfs de laatste gedachtenis van Jezus weggenomen worden. Het gaat nog dieper met Simon.

Hij schrijft: *En God heeft Hem opgewekt ten derde dage.* Dan is dat geen nazeggen, maar dat is uit de schat van zijn hart.

Petrus is gegaan naar Jozefs hof. Hij heeft een geopend graf gezien. Hij is die grafspelonk ingegaan en heeft de doeken zien liggen. Het is het overblijfsel van de dood. Maar Jezus zag hij niet. Het leven is vol raadselen. Een open en leeg graf en doeken die achterblijven. Hij begrijpt er niets van.

Dan gebeurt er een wonder, eer dat hij Jeruzalem binnenkomt. In zijn leven wordt vervuld, wat Paulus in de brief aan de Korinthieërs schreef: "En Hij is van Simon gezien, daarna van de twaalven, daarna van vijfhonderd broeders op eenmaal, en ten laatste van mij als van een ontijdig geborene."

Een opgestane Jezus heeft Zich aan Petrus bekend gemaakt. Niet met de doodsdoeken, want die waren ontbonden. Het is een levende Jezus, een triomferende Jezus, een overwinnende Jezus, Die de dood verslonden had tot eeuwige overwinning.

Er is orde in de Godsopenbaring. Petrus had vroeger ook ontmoetingen gehad. Maar hier ontmoet hij de Triumfator. Als hij van zijn Koning preekt in Cesaréa, dan kan hij zeggen uit de schat des' harten: "Deze heeft God opgewekt ten derde dage."

Het is opmerkelijk als hij over de dood spreekt en over de levende Koning, dat hij niet zegt: "Hij is opgestaan." Er staat: "Welke zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout en Deze heeft God opgewekt."

Hij kent het Borgwerk van Christus. God heeft Hem opgewekt. Dat is een rechtsdaad van God. Het is een Vaderlijke daad. Eenmaal in de sluiting van het verbond had de Vader de prijs voor de zonde gevraagd en de genoegdoening van Zijn geschonden deugden geëist. Op de vloekheuvel heeft de gezegende Heere Jezus de prijs aan Zijn Vader betaald, de genoegdoening gegeven aan het geschonden deugdenbeeld. Hij heeft de bezoldiging der zonde aanvaard. De Vader is bevredigd geworden met het Borgwerk van Zijn Zoon. De daad van de Vader moet komen.

Petrus getuigt in Cesaréa: En God heeft Hem opgewekt. Het is een prediking van zijn Koning. God is bevredigd in het Borgwerk van Zijn Zoon. Nu heeft de dood zijn kracht verloren. De heerschappij des doods is teniet gedaan.

Petrus weet: Hij is met Hem gestorven en met Hem opgewekt. De Koning leeft, daarom zal de Kerk leven. Persoonlijk heeft de apostel gezien: "Dezen heeft God

opgewekt ten derde dage en gegeven dat Hij openbaar zou worden."

God heeft Hem opgewekt ten derde dage. Dat wisten de vijanden. Zij hebben bij de grafsteen de wacht betrokken en hebben een zegel op de grafsteen aangebracht. Zij kwamen tot Pilatus en zeiden tot hem, dat deze bedrieger gezegd heeft, dat Hij over drie dagen zou opstaan.

Na drie dagen is Hij opgestaan naar het Woord der beloften.

De vijanden hebben Jezus niet in het graf kunnen houden. Het zegel heeft de steen niet voor het graf kunnen houden. Christus had het zo aan Zijn jongeren geleerd: Gelijk Jona drie dagen en drie nachten was in de buik van de walvis, also zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten zijn in het hart van de aarde. Hij had getuigt, toen zij zeiden: Zie eens wat een gebouw. Hij heeft toen geantwoord: *Breekt deze tempel en in drie dagen zal Ik dezelve oprichten.* Er zou vervuld worden:

*De steen, die door de tempelbouwers
Verachtelijk was een plaats ontzegd,
Is tot verbazing der beschouwers
Van God ten hoofd des hoeks gelegd.*

Petrus preekt van zijn Koning in Cesaréa.

Hij is door God opgewekt ten derde dage en gegeven dat Hij openbaar zou worden. De Koning leeft. De Heilige Geest verzegelt dat. Het is gegeven dat Hij openbaar zou worden. Wat is dat toch een wonder.

De openbaring van een opgestane Koning in het leven van Zijn kinderen is een wonder. Het is gegeven. God gaf dat. God heeft gegeven, dat Hij openbaar zou worden in de Schriften, zodat er een volk op aarde is aan wie Hij geopenbaard wordt in het Woord. De Oud-Testamentische gemeente leerde dat: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.* Hij is de Immanuël.

God heeft gegeven dat Hij openbaar zou worden in het Woord, zodat Hij in de Schriften gestalte verkrijgt.

Die van de Vader gehoord en geleerd heeft, die kome tot Mij. Hij wordt in het Woord gegeven. Hij is openbaar geworden in Zijn geboorte. De herders zouden nooit vergeten, dat zij Hem gezien hebben in de beestenstal.

Hij is geopenbaard in het wonder van Zijn vleeswording. Hij is geworden uit een vrouw en geworden onder de wet. Zodat wij een geboren Koning mogen zien, terwijl Zijn lijdensgangen nog totaal verborgen zijn. De Heere heeft laten zeggen aan Maria, die haar verborgen Koning zag, vertroetelde en koesterde: *Een zwaard zal door uw ziel gaan, Hij zal zijn tot een val en opstanding, velen in Israëel.*

Hij is gegeven, opdat Hij openbaar zou worden in de gangen van Zijn lijden. Door het geloof is Hij gezien in Gethsémané. Er is een erfenis die Hem zag in de rechtszaal; Die zich om mijnrentwil in het gericht gesteld heeft. Zij zagen Hem op de vloekheuvel. Petrus zegt: Het is gegeven, dat Hij openbaar zou worden. Maar nu in de kracht van Zijn opstanding.

Wij gaan u iets vragen. Kent u Hem? Petrus spreekt van zijn Koning, Die God opgewekt heeft ten derde dage. Waarvan kent u Hem. Waar heeft u Hem ontmoet? In de belofte van het Woord? Toen de Heere al uw werkzaamheden als grond voor de eeuwigheid afsneed en u aan het eind van uw werkheilig leven er buiten plaatste? Daar gaat de Heere de staldeur openen in het dal van Achor. Heeft u Hem gezien, toen u verbroken onder de eis van Gods heilige wet gekropen heeft en moest ervaren: Een iegelijk die niet blijft in hetgeen geschreven staat in het boek der wet om dat te doen? Zo komt er plaats voor Hem, Die onder de wet kwam.

Ik draag Uw heil'ge wet,

*Die Gij den sterv'ling zet,
In 't binnenst' ingewand.*

Waarin kent u Hem? Alles wat aan Hem is, is gans begerlijk. Hij is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend. Uw hart mocht uitgaan om de Koning te Ieren kennen, Die aan het recht des Vaders volkomen genoegdoening gaf. Dan vlieden de schaduwen des doods. Men krijgt een rusteloos leven in het Godsgemis, maar men krijgt ook een rusteloos leven in het Christusgemis. Onthoudt het maar! Dat is een andere onrust in de ziel. Zij vindt geen rust, eer dat zij door het geschonken geloof Hem als een gift des Vaders mogen ontvangen.

Wij spreken nu in de tweede gedachte over een getuigende Koning.

Er staat in de waarheid: "Dat Hij openbaar zou worden; Niet al de volke, maar de getuigen, die van God tevoren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was."

Petrus weet dat Christus opgewekt is. Hij gaat getuigen van zijn omgange met een opgestane Koning. Er zijn omgange met een geopenbaarde Koning in het Woord. Er zijn omgange met een lijdende Koning, een stervende Koning en een opgestane Koning. Petrus preekt, dat er een volk op aarde is, dat weet dat Hij leeft en de zonde betaald is, maar ook van de omgange met een opgestane Koning. Christus zou openbaar worden, niet al den volke, maar de getuigen, die van God tevoren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was.

Dat is een geloofspraktijk. Petrus weet heel goed wat hij zegt. Hij spreekt uit de praktijk van het genadeleven. Op de avond van de eerste dag der week zaten zij achter gesloten deuren om de vreze van de Joden. Zijn verwonderen zich met elkaar in het wonder, dat Christus opgestaan was. Als de Emmaüsgangers binnen kwamen getuigden zij: "Hij is van Cefas gezien." Daar zat Petrus bij. Zij spraken: "Het is een wonder; Hij leeft, maar het grootste wonder was dat Cefas Hem ook gezien had."

De Emmaüsgangers mochten vertellen, hoe zij Hem op de weg hadden ontmoet en hoe Hij openbaar werd in het breken des broods. Zij, die met Hem gegeten en gedronken hebben. Op deze avond stond Christus voor hen: Vrede zij ulieden. De opgestane Koning kwam een bezoek brengen aan Zijn verblijde en verwonderde Kerk op aarde. Een nabezoek, na de zoete rechtvaardiging des zondaars voor God.

Een verborgen les ligt daarin. Zij hebben vroeger met Hem gewandeld, met Hem geleefd en verkeer. Na de opstanding van Christus hebben zij met Hem gegeten en gedronken. Zij bleven afhankelijke mensen. Zij moesten maar wachten tot Hij kwam. Hij kwam ais zij het niet verwachtten; soms als zij het minst bij hun hart waren. Zij zaten met de wetenschap van een opgestane Christus achter gesloten deuren.

Als wij de tekst goed gelezen hebben, dan ligt er nog een andere les in. Zij, die met Hem gegeten en gedronken hebben, *nadat Hij uit de doden opgewekt is.*

Wij denken aan een ander ogenblik. Petrus had een opgestane Jezus Ieren kennen. Hij had Zich met gewisse kentekenen geopenbaard, maar toen Jezus vertoefde en achterbleef, is Petrus gegaan naar de Zee van Tiberias en heeft gezegd tegen zijn medediscipelen: "Laten wij maar gaan vissen." Zij zijn in de boot gestapt zonder Jezus en zijn een hele nacht aan het werk geweest en hebben niets gevangen. Met lege netten, een lege boot en een leeg hart zijn zij teruggekomen aan de wal.

Als zij aan wal komen, staat Jezus aan de oever en zegt: "Kinderkens." Ja, zij zijn Zijn kinderen. Hij zegt: "Kinderkens, hebt gij nog enige toespis?"

Dan worden zij met hun kennis van een opgestane Jezus in hun armoede gezet. Zij antwoorden: "Neen!"

Dus met een opgestane Jezus moeten zij hun armoede gaan inleven en verder ontdekken. Zij hadden geen toespijs. Dan krijgen zij een opdracht: "En nu terug en het net aan de andere zijde werpen op Mijn Woord." Wat is nu de les? Christus heeft hen niet naar zee gestuurd en aan het werk gezet, zij zijn zelf aan het werk gegaan. Maar nu moeten zij werken en steunen op Zijn vermogen. Het net aan de andere zijde, dat is de opdracht. U weet de geschiedenis. Wij die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was. Zij komen met een net met vissen. Maar nu hebben zij geen roem meer. Dus de kerk heeft na de rechtvaardiging geen eigen roem meer. Uit Jezus te leven, dat gaat in de beleving van eigen armoede. Dan komen zij aan wal. Men zou zeggen: "Dan is er wat te roemen. Het net is vol."

Maar dan volgt er nóg een les. Hij nodigt Zijn discipelen: "Kom eens hierbij. Ziet, daar ligt brood en vis." Voedsel uit Hem zonder verdienste om te leren: Uw vrucht wordt uit mij gevonden.

Petrus weet wat hij preekt. Het is de praktijk van zijn eigen hart. Hij zat daar bij. Die met Hem gegeten en gedronken hebben. Ook aan ons is Hij geopenbaard. De stem van zijn opgestane Meester klinkt in zijn oren: "Simon, hebt gij Mij lief?" Petrus zegt: "Heere, dat weet U toch." Jezus vraagt: "Simon, hebt gij Mij zeer lief?" Petrus zegt: "Heere, dat weet U toch." Jezus zegt: "Simon, hebt ge Mij boven alles lief?" Petrus zegt: "Heere, U weet alle dingen. Gij weet dat ik U liefheb."

Wij, die met Hem gegeten en gedronken hebben. Zij zijn geoefend in de kennis van een opgestane Jezus. Het zijn mensen die geen vermogens hebben en uit een Ander moeten leven. In God moeten zij leren roemen en in de afhankelijkheid elke dag de handen ophouden of het Gode behagen mocht de rijkdom van Zijn genade opnieuw te openbaren. Gods Kerk is in de oefening des harten afhankelijk. Zijn zouden liever sterven van de honger dan één kruimeltje te pakken in eigen vermogen. Uit Hem moeten zij bediend worden. Dit is het getuigenis in het hart van Gods kinderen.

Tenslotte spreken wij over een richtende Koning.

Wij gaan eerst zingen uit Psalm 118 : 10 en 11.

Petrus' prediking van zijn Koning bevat drie gedachten. Een opgewekte Koning, een getuigende Koning en een richtende Koning. Petrus heeft een opgestane Koning gezien en de vrucht van de opgestane Koning ervaren. Hij weet dat hij straks de Koning weer zien zal. Er staat in de tekst geschreven: En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen dat Hij is Degene, Die van God verordineerd is tot Rechter van levenden en doden.

Christus is een richtende Koning.

*Hij komt, Hij komt, om d' aard' te richten,
De wereld in gerechtigheid.*

Straks komt de Koning om te richten. Dat moeten wij preken. Wij moeten de ruimte preken van zaligheid voor een verloren Adams-kind in het bloed van Christus. Tegen mensen, die tegen God gezondigd hebben en levenloos over de wereld gaan, zeggen dat God machtig is om doden tot het leven te roepen en de dingen die er niet zijn, alsof zij waren. Wij moeten prediken de rijkdom van Jezus aan een verloren mens. Om een uitzierend volk te leren, dat er een ladder Jakobs is en een deur der hoop. Wij moeten ook preken, dat Hij is verordineerd tot een Rechter van levenden en doden. Hij is verordineerd tot de ambten van Profeet, Priester en Koning. Hij is de verordineerde, bekwaamgemaakte Goël van Zijn Kerk.

Jesaja getuigt: "De Geest des HEEREN HEEREN is op mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; Hij heeft Mij

gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart; om de gevangenen vrijheid uit te roepen."

Maar Hij is ook verordineerd tot een Rechter van levenden en doden. Petrus kent zijn opdracht. Hij heeft ons geboden om te zeggen dat er een eindgericht komt. Dan zal Christus komen als Rechter van levenden en doden. Als wij aan dit gericht denken, denken wij aan een rechter en gedagvaarden. Wij denken aan een gerichtsplaats en een gerichtstijd. Hij is Rechter van levenden en doden. Dat wil zeggen, dat Hij komt op de wolken des hemels als de laatste trap van Zijn verhoging. Dan zullen wij staan voor de troon.

In het Godsgericht ontmoet de Kerk Christus, de Koning. Dan zal de strijdende Kerk voorgoed de naam verliezen van "strijdend." Zij zullen eeuwig de naam dragen van "Triomferende Kerk." Zij zullen Hem zien, Die hen kocht met de prijs van Zijn bloed om al Zijn toezeggingen waar te maken.

Kom in, gij gezegende Mijns Vaders en beërf dat Koninkrijk, dat u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld. Hun lichaam en ziel zullen verenigd worden. Hun plaats zal zijn een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop de gerechtigheid woont. Dan krijgen wij met Jezus te doen. Alle oog zal Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben. Hij komt in de openbaring van Zijn Middelaarsbediening als de richtende Koning. Dan zal voor de troon de scheiding komen.

De scheiding die hier gepredikt is: Twee op een bed, twee op de akker, twee in de molen. Samen in de bank, samen om de tafel, samen uit één gezin. Dan valt de onherroepelijke scheiding. Als op de aarde dierbaren wegvallen dan voelt men de scheiding. Gods volk ervaart geen hopeloze scheiding. Wij treuren, doch niet als degenen die geen hoop hebben.

Hebt u wel eens nagedacht wat het betekent om te mogen schrijven: "als die hoop hebben?" Dan bedoelen wij degenen, die van ons heengingen. Zijn wij voor ons persoonlijk leven zonder hoop? Dan getuigen wij nu al van een absolute scheiding die gaat komen. Daar moet u eens aan denken. Een richtende Koning staat te komen.

Weten wij wie rechts of links van de Koning zullen geplaatst worden? Ja, dat weten wij, voor zover God dat openbaart uit Zijn Woord. Wij weten dat aan de rechter zijde van de Koning Abraham te vinden zal zijn en Izak en Jakob, David, Paulus, Petrus, Johannes, Lydia, de Samaritaanse, de Kanaänese en vele anderen.

Gods Woord zegt, dat er aan de rechterzijde zullen zijn, maar zullen wij er ook zijn? Een richtende Koning vergist Zich niet in het eindgericht.

Weet u wie links zullen staan? Wij weten het! Gods Woord wijst hen aan: Kaïn, Ismaël, Saul, Athalia, Izébel, Judas, Demas. En wij? Het is één van twee.

Gaat er over denken. De deur is nog niet dicht. De boodschap van het Evangelie is er nog. Het is een bewijs, dat God nog werkt en nog roept. U kunt nog bekeerd worden. Wij maken zoveel werk van de wereld en van onze toekomst. Wij zijn er hele dagen mee bezig. Zult u ook denken aan de grote toekomst? U moet er nu over leren denken. Dat heeft Petrus geprekeerd van zijn Koning. Er zijn schapen en bokken. Het is binnen of buiten. Wij spreken van mensen, die een goede ruil gemaakt hebben.

Zullen wij het ook gaan doen? Het is erven of derven. Petrus heeft zijn Koning geprekeerd in al Zijn heerlijkheid. De gemeente Gods ziet naar die komst van Christus uit: *En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort zegge: Kom! Kom toch Heere Jezus, ja kom haastiglijk.* Amen.

13. De prediking van Christus

Lezen: 1 Korinthe 1 : 18-31

Zingen: Psalm 89: 7

Psalm 119 : 45-46

Psalm 98: 1

Psalm 105 : 24

Geliefden,

Wie zijn de gelukkigste mensen op de wereld?

U zegt: *Gods volk!* Eén der ouden zei, dat er geen ongelukkiger mens is dan een onbekeerd mens. Gods Woord zegt: *Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.* Het getuigt van Gods kinderen. Zij weten wat vergevende genade is. God heeft hen hun ongerechtigheden vergeven en hun zonden bedekt. Wat wil dat zeggen? Wier zonden bedekt zijn, zijn zalige mensen. Hij bedoelt, dat zij bedekt zijn in het verzoenende, reinigende bloed. Tussen hen en een heilig rechtvaardig God is het bloed.

Dat zijn zalige mensen. Heeft ieder kind van God daarvan de bewuste kennis? Neen.

Hebben zij de voorsmaken daarvan? Ja. Hoe komt de Kerk aan deze kennis? De dichter schrijft: *'Welzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.'*

Leidt daar een weg naar toe? Kan men weten of men die weg bewandelt en of de Heere hem daarop geplaatst heeft?

Het zijn vragen die wij stellen, maar die ook zijn in de harten van al Gods kinderen. Deze kennen die vragen. Heb ik deel aan Christus? Ben ik op de weg des levens? Heb ik een God voor mijn hart? Heb ik een Borg voor mijn schuld?

Het zijn levensvragen, welke om een antwoord vragen. Bij u ook? Wij leven in een tijd van veel problemen. Wat moet er van onze kinderen worden? Welke richting moeten zij uit met hun studie? Hoe moeten zij een plaats veroveren in de maatschappij? Krijgen zij een dak boven hun hoofd? Het grootste probleem is wel: Hoe komen zij met God verzoend?

De grote Meester heeft eenmaal tegen Zijn jongeren gezegd, toen zij bekommerd en verontrust waren over vele dingen: "Deze dingen zoeken ook de heidenen, maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid." Hoe krijgen wij daar deel aan? Zou u dat voor uw eigen hart ook willen weten?

Wij gaan trachten het te overdenken.

De tekstwoorden vindt u in Handelingen 10 : 43-48.

"Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam. Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.

En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus gekomen waren, ontzetten zich, dat de gave des Heilige Geestes ook op de heidenen uitgestort werd.

Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken. Toen antwoordde Petrus: Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?

En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in de Naam des Heeren. Toen baden zij hem, dat hij enige dagen bij hen wilde blijven."

Wij willen met u overdenken: *De prediking van Christus.*

Ten eerste: De getuigenis op die prediking.

Ten tweede: De verwondering door die prediking.

Ten derde: De bevestiging van die prediking.

Ten eerste de getuigenis op die prediking: *Deze geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam. Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.*

Ten tweede de verwondering door die prediking: *En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave des Heilige Geestes ook op de heidenen uitgestort werd.*

En tenslotte de bevestiging van die prediking: *Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welken de Heilige Geest ontvangen hebben, zoals wij? En hij beval dat zij zouden gedoopt worden in de Naam des Heeren. Toen baden zij hem, dat hij enige dagen bij hen wilde blijven.*

Geliefden,

De prediking is een Goddelijke ordinantie. God verordeneerde de prediking, dat wil zeggen dat Hij naar Zijn eeuwig Raadsbesluit om Zijn gemeente zalig te maken, de prediking verkoos als een middel om tot de zaligheid te leiden. De prediking is dus van hemelse, dus Goddelijke oorsprong. Daar moet u eens over denken. God was in Zichzelf bewogen om mensen zalig te maken, daartoe verordeneerde Hij de prediking. Dus elke juiste en ware prediking, die op aarde uitgesproken wordt, moet zijn oorsprong vinden in de eeuwigheid. De prediking is verordeneerd en bevat Gods wil, want in de prediking domineert Gods heilige wet. Daarin openbaart de Heere Zijn onveranderlijk recht, die Hij in de prediking door de wet laat brengen. In die prediking domineert ook de enige weg der zaligheid, namelijk Christus. De ware prediking is dus uit God vandaan. Daarom moet men met die prediking voorzichtig omgaan. Daar moet men afblijven en niet aan knoeien.

In de tekst gaat het over de prediking van Christus. *Dézen geven getuigenis al de profeten.* Dat is Christus, die in het verband door de apostel Petrus in al Zijn gangen is voorgesteld aan de heidengemeente in Cesaréa.

Petrus heeft daar de rijkdommen van Christus geprekeerd vanuit de eeuwigheid. Dat leert de gangen van Zijn vernedering en de gangen van Zijn verhoging. Hij heeft niets achter gelaten. Hij heeft de volle raad Gods geprekeerd. In de tekstwoorden gaat hij toepassing houden. De toepassing wijst de enige Naam die onder de hemel gegeven is tot zaligheid. Daarom is de inhoud van de tekst genoemd: De prediking van Christus.

Want Dezen geven getuigenis al de profeten. Hij zegt niet: "Ik geef getuigenis." Maar Dezen, Die ik u in de prediking voorstelde. Hij kreeg getuigenis van al de profeten.

Dat is een wonderlijke zaak. Christus kreeg getuigenis. Als wij over Christus spreken, moeten wij denken aan de mens. De openbaring en de kennismaking van Hem staat in betrekking met Adams nakroost. In de staat der rechtheid was er geen plaats voor Christus. De getuigenis in de prediking heeft zijn kracht in het hart van een gevallen mens. Dan blinkt het Goddelijk welbehagen ons tegen, waarvan de engelen zongen in Efratha's velden: "Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de mensen een welbehagen."

Petrus spreekt van Gods welbehagen. Dat openbaart zich in de eerste prediking van God. De Heere heeft Zelf de eerste prediking gehouden, toen de gevallen mens ontlusterd van God was weggevlucht en aan het oordeel des doods werd

onderworpen. Hij is het Vrouwenzaad. Het Vrouwenzaad zal de satan de kop vermorzelen. De Kerk zou zalig worden door de diepte van de val. De zaligheid leidt door de diepte der zonde en strijd door een weg van onmogelijkheid.

Wij kunnen dat woordje "Dezen" uit de preek van Petrus door de hele Schrift volgen.

Dezen en de zaligheid van de mens zijn onverbreekbaar. Lamech heeft in een wereld, die vanwege de zonde troosteloos in het oordeel zou ondergaan naar Hem geweest:

"Deze zal ons troosten over ons werk en over de smart onzer handen, vanwege het aardrijk dat de HEERE vervloekt heeft!" Lamech heeft een ondergaande wereld geweest op de enige hoop, die van Gods zijde is overgebleven. Deze was de prediking van God aan Abraham: In Izak zal u het Zaad genoemd worden. Deze heeft Jakob op zijn sterfbed aangewezen: Juda, gij zijt het.

Deze heeft Jesaja gepreikt: Een Kind is ons geboren. Micha heeft Deze aangewezen: "En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid."

Hij is aangewezen vanaf de moederbelofte.

Hij zal aangewezen worden, totdat de laatste van Gods keurlingen zal zijn ingezameld. Waarom is het nodig?

De tekst leert: *Opdat een iegelijk die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.*

Daarom moet Christus gepredikt worden. Het staat in het licht van de zonden. Het wijst naar de oorzaak en de vruchten van de zonden en het oordeel over de zonden. De prediking wijst de noodnoodzakelijkheid van Hem in het leven van Abrahams nakroost aan. Voor wie heeft Hij betekenis? Voor een mens, die weet wat zonde is. Dat weten wij van nature niet. Als de Heilige Geest de ogen gaat openen in het uur van de wedergeboorte en plaats maakt voor de bediening van Christus, gaat de Heilige Geest leren wat zonde voor God is. In de kennismaking daarvan getuigt David:

'k Heb tegen U, ja U alleen misdreven;

Uw wil en wet, hoe heilig, stout versmaad.

Hij weet de oorzaak van de zonde.

't Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;

Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren;

Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van Uw toren,

Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af.

De bediening en de prediking van Christus staat in het licht van zondekennis, zonde-inleving, zondeschuld en zonde-oordeel.

De mens heeft tegen al de geboden Gods zwaar en menigvuldig gezondigd en geen van deze gehouden. In de prediking van Christus gaat het niet alleen over Hem, maar ook over de oorzaak, waarom Hij, Die waarachtig en rechtvaardig Mens is, uit de Vrederaad is uitgegaan, omdat de deugden Zijns Vaders geschonden waren en de Kerk lag in een drievoudige dood, waaruit niemand in staat is zichzelf op te richten. Alleen door de eenzijdige daad van God zal een mens zalig worden. Daarom wordt Christus gepredikt. Zijn bediening staat in het licht van de zonden, die vergeven moeten worden.

Er zijn twee partijen op de wereld. Twee onverzoende partijen. Vanwege de zonde leven wij in een onverzoende staat met God en dat doet ons niets. Het deert ons niets, tenzij de Heilige Geest in ons hart het gaat ontdekken. Er zijn mensen, die leven van de ruzie. Zij leven in de ruzie. Dat is een eigenschap van een gevallen mens, maar er is een volk op aarde, die in een onverzoende staat niet langer leven kan. Het wordt onmogelijk om zo verder te leven. Zij verlangen en zoeken naar de mogelijkheid om

de onverzoende betrekking hersteld te krijgen.

De Heilige Geest leert het en Petrus preekt dat, dat de onverzoende betrekking maar langs één weg opgelost kan worden, namelijk *door de vergeving der zonde*. De kanttekening zegt er opmerkelijk van: Dat is door Hem, of om Zijntwil als die enige offerande voor onze zonden is geworden en daardoor een eeuwige verzoening, voor allen, die in Hem geloven heeft teweeggebracht. Onze vaders hebben gezegd: *Om verzoening tussen God en de mens te werken, moest er een offer gebracht worden*. Het offer van Christus' bloed. Het is onmogelijk zonder de verzoenende kracht van het bloed en de toepassing daarvan in het hart vrede met God te hebben. Zonder bloedstorting is er geen vergeving.

De Kerk, werkzaam met haar staat op weg naar de eeuwigheid, heeft alles wat in haar leven had plaatsgevonden, leren verstaan, dat zij onbekeerd was. Er was een onverzoende betrekking tussen God en hun ziel. Deze kon alleen maar opgelost worden door de bediening en de toepassing van Christus' bloed. Petrus heeft het gepreekt. Hij heeft de rijkdommen van Christus gepreekt in de gangen van Zijn vernedering en van Zijn verhoging.

Nu zegt hij tegen de gemeente: "Wilt u daar deel aan hebben, dan moet de verzoenende kracht van dat bloed aan uw ziel toegepast worden." Daarom loopt er een erfenis op de aarde, die met de kennis dat er een weg van zaligheid is en weet dat er een Borg is en dat de zaligheid in Hem is, zonder de toepassing daarvan als de ongelukkigste schepsels zich waarnemen. Zij missen de toepassing voor hun eigen hart en leven.

Petrus spreekt: "Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam."

Hij zegt, dat de kennis daarvan door de Heilige Geest gewerkt wordt door het waarachtig geschonken geloof. Alleen het door God geschonken geloof zal daar bate van mogen ervaren. Gods kinderen leren, dat zij geen handen hebben om te grijpen en geen geloof om te geloven.

Dat de Kerk zalig wordt door dat bloed van Jezus, willen zij met heel hun hart wel beamen, maar zij zeggen ook: "Heere, dat moet nu voor mij toegepast worden."

Petrus preekt dat. Hij heeft de heerlijkheid van de Middelaar gepreekt en zie nu dat groepje zitten in Cesaréa.

Zij hebben hun oren en hun hart wagenwijd open. Als Petrus de rijkdommen preekt, die in Christus zijn, dan is het in hun hart gaan branden. Hoe meer Petrus in de preek de waarde van Christus leert, hoe meer het hart hunkert en verlangt naar de toepassing van hetgeen Petrus zegt. Hoe heerlijker hij de rijkdommen voorstelt, hoe armer het in het hart wordt. Hoe meer rijkdommen van de Gezegende des Vaders worden voorgesteld, hoe meer de ziel verlangt met innerlijke verlangens van het hart: Och, dat ik Hem kenne. Terwijl hun ziel schreeuwt, hunkert en roept naar de kennis van Hem, zegt de apostel Petrus: "Nu moet het door het geloof aan de ziel toegepast worden, wil men de verzoenende kracht daarvan ervaren." Weet u wat zij doen in Cesaréa?

Zij vallen er met hun hart bovenop. Zij zeggen niet: "De Heere is toch soeverein in Zijn bediening? Hij geeft toch ieder net zo veel als zij nodig hebben?" Er zijn kinderen van God, die het met een klein beetje kunnen doen. De poort des hemels gaat voor hen ook wel open. Ieder komt toch niet tot de kennis van de weldaden van de Middelaar? Wij hebben er van gezien en wij geloven het. Wij hebben geen strijd meer en geen bekommelingen. Wij geloven, dat als de eeuwigheid komt, hetgeen wij er van gezien hebben, genoeg is om naar de hemel te gaan.

Dacht u dat? De ware kinderen Gods zeggen dit niet. Zij moeten een volle Middelaar voor hun hart hebben. Zij hebben de volle bediening van het Lam nodig. De toe-

passing van het bloed aan de ziel moet geschonken worden. Die ziel is arm gepreekt. Dat is een wonderlijke prediking.

Verstaan wij dat nog? Is er nog een volk, dat zegt: "Ik ben zo arm?" De rijkdommen van Christus moeten toegepast worden. Armen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij ledig weggezonden.

Petrus zegt: *Dezen geven getuigenis al de profeten*. De verzoenende kracht is alleen door het bloed. Hebt u deel aan Zijn vergevende gerechtigheid? De getuigenis van de prediking in het hart verklaart het. En als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. Wat wil dat zeggen? De Heere past de waarheid toe. Als de Heilige Geest een boodschap kracht geeft, komt het van de hemel. Dat is onwederstandelijk.

Toen viel de Heilige Geest op allen. Dat wijst op de komst en de onwederstandelijke bediening uit het binnenste Heiligdom. Dus waar die Geest getuigt, komt zij uit Christus. Eenmaal heeft Hij in het Kidrondal gezegd: "Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen."

Toen viel de Heilige Geest. Dat wijst op een open, een toebereid en een ontvankelijk hart. Dat is het wonder van het leven van Gods kinderen. Zij zullen u vertellen, hoe zij het hebben ervaren.

De Heilige Geest viel op allen, die het Woord hoorden. Ten opzichte van de bediening van de Heilige Geest uit Christus is er onderscheid in de stand van het geestelijke leven. Als de Heilige Geest uit Christus bedient, dan is dat een daad Gods. Als de Heilige Geest uit de persoon van Christus nader gaat onderwijzen, leert Hij de gangen van Christus' vernedering en verhoging.

Nu gaat de Heilige Geest toepassen, hetgeen zij in Christus hebben. Dat is de verzoenende kracht van Zijn bloed. Het openbaart de arbeid van de Gezegende des Vaders aan de rechterhand Gods. Daarom kon het oude volk van God precies zeggen, de dag, het uur en de omstandigheden waarin zij onderwezen werden. Gods bezoeken zijn geen dagelijks werk. Er is onderscheid in de onderhouding van het geestelijk leven en de oefeningen daarvan.

En wat gebeurt hier? *De Heilige Geest gaat getuigen*. Dat kan, als wij in onze bank zitten. Zijn er nog mensen, die zo ontledigd zijn, dat zij niet eens kunnen uitdrukken hoe leeg dat zij waren, zo arm en ongelukkig? Dat zij geen woorden hadden om tegen de Heere te zeggen, hoe ongelukkig dat zij waren? God wil door Zijn eeuwig Woord de lege plaats vervullen. De bruid heeft gezegd: "Hij komt, ziet Hem, springende op de bergen en huppelende op de heuvelen!" Zijn komst kan alleen het heil volmaken.

God geeft door Zijn Geest getuigenis aan de prediking. Dat kan men niet nadoen. Daar staat de mens buiten, zowel in het horen als in het spreken. Het is een aanbiddelijk voorrecht, als wij het beleven mogen. Dan is noch hij die plant noch hij die nat maakt iets, maar God, Die de wasdom geeft. Wij zijn samen stijl diep afhankelijk van de bediening en zalving van de Heilige Geest.

God sluit in de genadebedeling Zijn volk er helemaal buiten. Er zal nooit een kruimel in aanmerking komen, waardoor God bewogen wordt. God werkt leegte en gemis. Het is een eenzijdig Godswerk. Daar vecht nu een mens van nature zich te pletter tegen. God werkt in ons beiden het willen en werken naar Zijn welbehagen. Het is niets uit ons en alles uit Hem. Daarom is de buitensluitende bediening voor ons vlees zo pijnlijk, vooral nadat de Heere uit de vruchten de Kerk een tijdlang heeft bediend. Zij worden er totaal naast gezet en dat is zo pijnlijk, maar wel vruchtbaar.

Wij gaan nu de tweede gedachte overdenken.

Er staat in de tekst: En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd. Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken.

Wij gaan terug naar het gezelschap in Cesaréa. De vruchten van het werk van de Heilige Geest zijn daar merkbaar. Het is een merkbare bediening. Wat God doet in het leven van een mens is niet in een hoek geschied. Als God het merkbaar maakt, maakt de Heere het ook aanvaardbaar.

Dat zijn twee zaken: Het is merkbaar en aanvaardbaar. Zij waren met Petrus gekomen, samen opgetrokken en hadden samen geleefd. Er staat: *En zij ontzetten zich.*

Kregen zij angst? Natuurlijk niet.

Zij waren verwonderd over het Godswerk en zij ontzetten zich. Er kwam een innerlijke verwondering in hun consciëntie. De gave van Gods Geest gaf deze overname. Er is in hun hart een innerlijke verwondering. Zij zeggen: "O God, wat is dat een wonder."

Genade in de vruchten openbaar verwekt, als zij uit God is, altijd verwondering. Bij wie gebeurt het hier? Er staat bij de gelovigen, die uit de besnijdenis waren. Met Petrus waren toch ook Gods kinderen gekomen? Want uit Joppe was een groepje van het volk van God meegegaan. Het verband bewijst, dat er ook bij zijn geweest, die daar de Kerk hebben gediend. Zij zijn meegekomen. Zij hebben de reis meegemaakt en het wonder gezien, dat Petrus' prediking door de Heilige Geest wordt bedauwd. De gelovigen, die uit de besnijdenis waren, waren bekeerde Joden. God had hen Jood-af gemaakt en als een kind van Abraham gesteld. Dat moet bij ons ook gebeuren. Wij moeten ook Jood-af gemaakt worden. Van onze diensten en plichtplegingen ontdaan worden om een waar kind van Abraham te zijn. Zo verstaat gij, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.

"Zij ontzetten zich dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd."

De Kerk heeft gezongen:

*Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt.*

Weet u, wat zij nu moesten leren? Dat God Zelf de muur van Zijn gemeente bepaalt. De muur, die naar de gedachte van Israël, van de tot God bekeerde Joden geplaatst werd om Israël. De Heere gaat de muur, die Hij plaatst aan Israël tonen. Die muur wordt niet bepaald door een kerk, niet door onze enge gedachten. De muur wordt door God gesteld in de heidengemeente Cesaréa.

Wij zeggen vaak: "U moet de kerkmuren niet te hoog optrekken." Maar wij willen de muur heel hoog optrekken. Dat is de muur van het welbehagen. Deze is van de aarde naar de hemel. Wat er buiten ligt, is er buiten. Welke namen wij ook dragen, welke titels wij hebben en welke geleerdheid wij ook bezitten, het geeft allemaal niets.

"Waar is de wijze, de Schriftgeleerde en de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid der wijzen niet te schande gemaakt, waar het Gode behaagd heeft door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven?"

God heeft een muur gezet, een hoge muur, waar wij niets bij kunnen zetten en niets buiten kunnen zetten. Dat is de muur van het welbehagen en die is bepalend in het kerkelijk en ambtelijk leven. Die trekt de scheiding en daar worden zij in Cesaréa door verwonderd. Zij hebben gezien dat de muur van het welbehagen door God opgetrokken wordt. In Cesaréa zet de Heere de heidenen er bij, ook Romeinse soldaten.

Wie zijn er bij geweest? Dat zijn zijn vrienden en bekenden. Het zijn mensen, die tegen God gezondigd hebben. Zij worden er door God bijgezet. De muur van het welbehagen wordt door Gods kinderen aanvaard. Daar kan de godsdienst net niet bij. De godsdienst is bepalend en zegt zo is het. God bepaalt ook en dat wordt openbaar aan de ware Sionieten. De ware kinderen van Abraham zien een Godswonder. Het is een merkbare openbaring en de Heilige Geest maakt het aanvaardbaar. Waarin dan wel? Er wordt een verklaring van deze zaken gegeven. Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen en God groot maken.

Dat zijn drie zaken. Zij horen hen spreken. Zij horen hen spreken met vreemde talen en zij horen God groot maken.

Wat is dat voor spreken? Voor deze tijd hebben zij ook gesproken.

In het verband van de waarheid is duidelijk gemaakt, hoe de gemeente van Cesaréa is samengesteld. Deze mensen hebben voorheen ook gesproken met God tegen God. Want als God een mens bekeert, gaat hij tegen God spreken. Zij hebben tegen God gesproken van hun schuld, hun nood, hun ellende en onbekeerde staat. Zij hebben gezegd, dat zij de grootste van de zondaren waren en dat iedereen nog wei bekeerd kon worden, maar zij niet meer.

Zij hebben gesprekken met de hemel gevoerd. Een van de eigenschappen van het nieuwe leven is, dat de mens met God gaat onderhandelen, niet wetende dat God met hun aan het onderhandelen is.

Hier staat: En zij begonnen te spreken door God en over God. Zij gaan God groot maken en dat doen zij met vreemde talen. Door de bediening van de Heilige Geest in hun hart, die de verborgenheden van Christus' bediening in hun hart bekend maakt, gaan zij spreken zoals zij nog nooit gesproken hebben. Gods Kerk wordt ook opgevoed in het spreken. Gods volk wordt van Gods zijde spreken geleerd, dat kan men niet nadoen en dat moet u niet proberen ook. Gods kinderen worden van Gods zijde spreken geleerd over God en door God door de Heilige Geest. Daar hadden zij voor die tijd nooit van gehoord.

Er staat in "vreemde talen." Het woord "talen" staat cursief gedrukt. Zij zijn niet vreemd gaan doen. Zij zijn geen wartaal gaan spreken. Onze Kanttekenaren hebben er bij gezet: Zij gaan nu met andere klanken spreken.

U moet maar denken aan David. David heeft in Psalm 39 gezegd: "Ik was verstomd door stilzwijgen, ik zweeg van het goede; mijn hart werd heet in mijn binnenste en toen sprak ik met mijn tong." Het is als met Elihu, toen hij Job onderwees. Hij zegt: "Ik heb gezwegen, ik heb gehoord, maar nu moet ik spreken, want mijn buik zou bersten." In de ogenblikken dat de Heilige Geest intrek neemt in het hart van een mens, moet hij spreken. Dan hoort men andere taai. De mens gaat spreken over de ruimte, die in God is.

Het is een wonder wat daar gebeurt. Mensen die nooit wat durfden zeggen en altijd stilzwijgend over de wereld gingen, krijgen vrijmoedigheid. De tong wordt losgemaakt en dan spreken zij over God en Goddelijke zaken. Dan hoort men spreken over zaken, die van God geleerd zijn en over de weldaden, die God verheerlijkt heeft.

Is het toch een vreemde taal? Het is een vreemde taal voor de godsdienst. Zij spotten er mee en zeggen: "Dat is gezelschapstaal." Die taal verstaat men tegenwoordig niet meer. Op de Pinksterdag hoorden zij ook die vreemde taal. Zij zeiden: "Zij zijn vol zoete wijn." Er is al heel wat gespot met het onderwerpelijke leven van Gods kinderen op aarde. Er wordt gehoond over het verborgen leven en de taal van Gods kinderen. Er is veel gespot met het volk van God dat spreken mocht over de wegen, die God met hen hield. Het is een vreemde taal voor velen. Maar toch een hemelse taal. Deze taal

wordt door de hemelburgers gesproken, die op aarde hun vreemdelingschap moeten inleven. Het zou een wonder zijn, als men zo uw ouders hoort spreken. Heeft u het nooit gehoord? Het zou een wonder zijn, als kinderen deze geloofstaal zouden spreken.

In Cesaréa werd het beluisterd. Daar is een groep mensen. Zij zitten te luisteren en hun hart wordt voorbereid. De Heilige Geest daalt in hun hart. Het genadeleven getuigt en zij spreken met vreemde talen. Dat wil niet zeggen dat zij vreemde dingen spreken, maar dat hun tong aangerood werd. Zij werden van Godswege verwaardigd te zeggen, wat in hun hart gebeurd was. De Heere laat de zwijgende mond spreken. Daar hebben zij naar uitgezien. Zij hebben dikwijls zwijgend over de wereld moeten gaan. Nu laat de Heere hen getuigen.

En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zoveel er met Petrus gekomen waren, ontzetten zich, dat die gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd, want zij hoorden hen spreken met vreemde talen en God groot maken.

Zij gingen God groot maken. Het "ere zij God" beluisteren wij in de gemeente van Cesaréa. Het gaat over Gods weg en genade.

Wij willen het met een voorbeeld duidelijk maken. Zou u het geen wonder vinden, als u hen in uw eigen familiekring of in uw eigen gezin zou aantreffen, die God gingen grootmaken? U zou het opmerken in hun leven. Wanneer de Heere de tong gaat losmaken en het genadeleven openbaar wordt. Dan gaat u horen de taal der genade.

Men hoort der vromen tent weergalmen, Van hulp en heil ons aangebracht.

Dat gebeurt nu in Cesaréa. Daar gaan mensen door God bekeerd en door de zalving van de Heilige Geest spreken over wat in de binnenkamer is gebeurd. Zij zijn zich gaan verwonderen, net zoals wij ons zouden verwonderen, als wij het hoorden van mensen die God bekeerd heeft. Daar wordt het hart warm van.

Dan kan men zeggen: "Heere, U bent een God van wonderen." Dat werk bevestigt de Heere.

Er staat in de tekst: "Toen antwoordde Petrus: Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welken de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?"

Wij gaan het overdenken, maar zingen eerst uit Psalm 98 : 1.

God groot maken? Dat is een wonder. Als een van God gevallen mens, die God voorgoed uit zijn leven weggebannen heeft, door God verwaardigd wordt om goed van God te praten.

God groot maken! De tong der stomme gaat juichen. Petrus heeft het gezien en gehoord en hij heeft het ook aanvaard. Hij heeft het overgenomen. En Petrus antwoordde: Kan iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke de Heilige Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?

Petrus is knecht. Hij kent goed zijn boodschap, die de Heere hem geeft. Hij kent zijn zending en opdracht.

De Grote Meester heeft, toen Hij opvoer gezegd: "Gaat heen, predikt het evangelie alle creaturen, die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden."

Petrus heeft het door Gods Geest gewerkte geloof aanvaard. Nu is er plaats voor de tweede daad, namelijk die gedoopt zal worden. Petrus heeft er niet lang over gedacht. Kan iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welken de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?

De doop wordt niet gebruikt om het geloof te werken, maar de doop is een bevestiging van het leven der genade. Het heeft een verzegelende kracht van het gestorte bloed.

Dat zijn drie zaken. De reinigende kracht, de verzoenende kracht, maar ook de gemeenschapherstellende kracht. Daar mogen wij van spreken.

Het bloed reinigt. Gods kinderen weten het. Het bloed verzoent. Dat het bloed een gemeenschaphersteliende kracht heeft, moet dagelijks ervaren worden door een volk, dat de gemeenschap met God elke dag verzondigd.

Petrus beval, dat zij zouden gedoopt worden in de Naam des Heeren. Hier is ambtelijke autoriteit. Alles wordt gereed gemaakt voor de bediening van het sacrament. Of Petrus het zelf gedaan heeft, weten wij niet. Dat staat niet zo duidelijk geschreven. Het doet ook niets ter zake. Zover als wij daar een mening over mogen geven, geloven wij dat de apostel het zelf gedaan heeft.

Wij zien in onze gedachten in de gemeente van Cesaréa een wonder gebeuren. De doop werd toen nog door onderdompeling verricht. Wij zien dan Petrus het doopwater ingaan.

Zijn Grote Meester is hem voorgegaan. Het wijst op Christus' arbeid, Hij is gestorven om de zonde, Hij is opgewekt tot onze rechtvaardigmaking.

Dan nodigt hij hen één voor één. Eerst Cornelius.

Er gebeurt in Cesaréa een Godswonder. Daar staat Cornelius met Petrus samen in dat doopwater en het klinkt naar de hemel: "Cornelius, ik doop u in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes."

Daar dompelt hij Cornelius onder. Niet alleen in het teken, maar ook in het wezen van de zaak. Daar wordt een gereinigde, door dat bloed gerechtvaardigde mens door de Heilige Geest de toegepaste gerechtigheid geschonken.

Er zal een vernieuwd mens uit het doopwater opkomen, die zingen kan: "Welzalig zij, wiens zonden zijn vergeven."

De kracht van het doopwater wordt in de ziel verheerlijkt.

Dan komen de anderen, die door de prediking tot waarachtige bekering geleid zijn en tot de kennis van Jezus zijn gekomen. En hij beval dat zij zouden gedoopt worden, niet alleen Cornelius, maar zij allen. Hoeveel het er waren weten wij niet, God weet het. Dat is de bevestiging van de prediking.

Wanneer zij samen het wonder beleefd hebben, kan men begrijpen wat daar achter volgen moet. Wij lezen: "En toen baden zij hem dat hij enige dagen bij hen wilde blijven."

Dat is in de eerste plaats een geloofsverzoek, dat is in de tweede plaats een geloofsverlangen en dat is in de derde plaats een geloofsband.

Het is een geloofsverzoek, want het komt uit het geloof. Blijf bij ons! Gods kinderen hebben tijden, dat zij eikander niet missen kunnen. Dat waren vroeger gezelschappen, die tot in de nachten duurden. Men vindt deze niet zoveel meer.

Het is ook een geloofsverlangen. Er is voor die mensen een nieuwe wereld opengegaan. Zij hebben gezegd: "Wat is het leven buiten God toch arm." Er is een band geproefd, waarvan de Grote Meester gezegd heeft: Die om Mijnentwil in dit leven zal verlaten hebben vader, moeder, broer, zuster, zal het dubbelvoudig terugontvangen. Zij krijgen een andere familie, andere ouders, andere broers, andere zusters.

Uit die geloofsband hebben zij gezegd: Blijf bij ons enkele dagen. Waarom hebben zij niet gezegd: "Blijf altijd bij ons?"

Enkele dagen. Zij moeten verder. Het is hier maar een tijdelijk vertoeven, straks is het een eeuwig vertoeven. De band aan God door de Heilige Geest is in de vrucht openbaar geworden. Wat van de Heilige Geest is, bindt, vernieuwt en bouwt. Wat van het vlees is breekt en vernietigt.

Wij hebben enkele malen over Handelingen 10 gedacht. Wij zijn begonnen, waar Gods Woord begon. Over een man, een hoofdman over honderd, genaamd Cornelius uit de bende der Italiaanse.

Wij hebben hem gevolgd. De laatste blik die wij op Cornelius werpen is een blik op een door Gods Geest vernieuwde man, die in de gezelschappen der vromen een plaats kreeg. Hij is van God geleerd, bekeerd en heeft van God een plaats gekregen.

Daar is vervuld, wat straks de Kerk eeuwig zal zingen:

Dan wordt Zijn Naam met lofgejuich geprezen.

Dan zullen daar de blijde zangers staan,

De speelliën op de harp en. cimbel slaan,

En binnen u al mijn fonteinen wezen.

Amen.